

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 33 / IV legislatura / Segon període

Dijous, 26 de novembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 19

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts.

Debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Reg. 5082) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *Conseller d'Economia i Finances (p. 1305).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Saura (IC) (p. 1313).*

Intervenció del Govern: *Conseller d'Economia i Finances (p. 1316).*

Rèplica: *Sr. Saura (IC) (p. 1320).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1322).*

Segona rèplica: *Sr. Saura (IC) (p. 1322).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Reguant (ERC) (p. 1322).*

Intervenció del Govern: *Conseller d'Economia i Finances (p. 1327).*

Rèplica: *Sr. Reguant (ERC) (p. 1329).*

SUMARI (2)

Esmena del G. P. Popular (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 1330).

Intervenció del Govern: *Conseller d'Economia i Finances* (p. 1334).

El Sr. Rañé (S) intervé per al·lusions (p. 1336).

Rèplica: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 1337).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1337).

Segona rèplica: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 1338).

Segona contrarèplica: *Conseller* (p. 1338).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i nou minuts.

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Castells (S)* (p. 1338).

Intervenció del Govern: *Conseller d'Economia i Finances* (p. 1342).

Rèplica: *Sr. Castells (S)* (p. 1346).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1348).

Segona rèplica: *Sr. Castells (S)* (p. 1349).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1349).

Votació conjunta: *Rebutjades per 49 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 1351).

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la retirada dels punts núms. 6 (Reg. 4965) i 13 (Reg. 3906) de l'ordre del dia i demana l'assentiment de la cambra per a posposar els punts núms. 7 (Reg. 3779), 8 (Reg. 3981), 10 (Reg. 4523) i 12 (Reg. 4941) (p. 1351).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 51 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (Reg. 2048) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 1351).

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 1352), *Sr. Farrés (IC)* (p. 1352), *Sr. Morera (ERC)* (p. 1354) i *Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 1354).

Votació: *Rebutjada per 43 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 1355).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de ràdiodifusió i televisió de Catalunya (Regs. 4821 i 4847) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 1355).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 1358).

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 1359), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 1360) i *Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 1361).

Votació: *Rebutjada per 28 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 1361).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre (Reg. 4904) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Curto i Forés (CiU)* (p. 1361).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les Terres de l'Ebre (Regs. 5208 i 5764) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Vandellós (S)* (p. 1363).

Resposta conjunta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1365).

Rèplica: *Sra. Vandellós (S)* (p. 1367).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1368).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política a desenvolupar per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions (Reg. 4013) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Barenys (S)* (p. 1368).

Resposta: *Conseller de Benestar Social* (p. 1369).

Rèplica: *Sra. Barenys (S)* (p. 1371).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 1371).

La Sra. Barenys (S) intervé per contradiccions (p. 1371) i *el conseller li respon* (p. 1371).

La sessió se suspèn a les nou del vespre i un minut.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 19.1

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

Ordre del dia

1. Debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Reg. 5082).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 51 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (Reg. 2048).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de Catalunya (Regs. 4821 i 4847).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre (Reg. 4904).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre (Regs. 5208 i 5764).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de transport de viatgers per carretera (Reg. 4965).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de reconversió de les cooperatives agràries de Catalunya (Reg. 3779).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la programació de la formació professional a Catalunya (Reg. 3981).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política a desenvolupar per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions (Reg. 4013).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el cànon i l'increment de tarifa de sanejament (Reg. 4523).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament reglamentari de la Llei d'ordenació farmacèutica (Reg. 4940).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el càncer (Reg. 4941).

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria cinematogràfica catalana (Reg. 3906).

14. Moció subsegüent a les interpellacions al Consell Executiu sobre la política general de sòl residencial i sobre la política general d'habitatge (Reg. 5710).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'aval i crèdits (Reg. 5707).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'aval i crèdits al sector privat (Reg. 5687).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sistema de finançament de Catalunya (Reg. 5727).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya (Reg. 5729).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'atenció de la salut mental de la població de Catalunya i sobre la seva evolució (Reg. 5706).

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'espais d'interès natural (Reg. 5765).

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials (Reg. 5709).

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria farmacèutica (Reg. 5728).

23. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms de les senyores diputades i els senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les senyores diputades i als senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Prego silenci.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 10 del dia 27 de novembre.

Senyores diputades i senyors diputats, per imperatiu legal, lamento haver de comunicar el traspàs de l'honorable senyor Frederic Rahola i d'Espona, síndic de greuges, succeït dilluns passat, 23 de novembre. En començar aquesta setmana es va extingir una vida neta i gens curta al servei de Catalunya. Frederic Rahola ha estat per a tots nosaltres exemple i estímul; exemple de fidelitat al país i estímul per a treballar al seu servei. Properament podrà ser convocada una sessió necrològica de la cambra, dedicada a la seva memòria. Ara, en aquest moment, proposo servir per ell, en memòria seva, un minut de silenci i recolliment.

(La cambra serveix un minut de silenci.)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993.

Esmenes a la totalitat al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993

S'informa els membres de la cambra que les esmentades esmenes han estat publicades en el Butlletí número 55. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, els pressupostos de la Generalitat per a l'any 93 s'emmarquen en un context que es caracteritza per una situació d'alentiment continuat i profund de l'activitat econòmica, tant en l'entorn econòmic internacional i europeu com en l'espanyol i el català.

Com tots vostès saben, les expectatives de reactivació anunciades pels principals organismes econòmics internacionals per al 1992 no han acabat fent-se realitat. Les economies dels Estats Units, del Japó i d'Alemanya —principals eixos de l'economia mundial— manifesten una dinàmica recessiva que es fa

extensiva al conjunt dels països industrialitzats. Això situa l'evolució de l'economia mundial en aquests dos darrers anys, 1991 i 1992, en el nivell més baix de l'últim decenni.

Amb tot, l'aspecte més positiu prové dels resultats més recents de l'economia dels Estats Units, que semblen obrir la porta a l'esperada reactivació, que molt probablement no s'afermarà fins ben entrat el 1993.

A l'àmbit de l'Europa comunitària, les expectatives són menys optimistes, i, segons la mateixa Comissió Europea, fins al 1994 no es pot preveure una recuperació de l'economia.

No crec que calgui aprofundir aquí —ja que ha estat motiu d'un recent debat en aquesta mateixa cambra— tot el procés que s'ha obert amb la ratificació del Tractat de Maastricht i el trasbals que en els mercats financers i de divises europeus s'està produint. No sé si està tancada la crisi en el si del sistema monetari europeu, tot i els recents ajustaments de paritats, mentre que, d'altra banda, subsisteixen les dificultats de l'economia alemanya, per a la qual, fins i tot, es parla d'un creixement zero l'any 1993.

El camí cap a la unió econòmica i monetària requereix, com vostès saben, un procés de convergència de les economies europees que limita, en l'estadi actual, les possibilitats de creixement a curt termini, en benefici d'un creixement futur, estable i sostingut de l'economia comunitària.

Ja en un context més proper, cal que em refereixi a l'economia espanyola. És de tots conegut el darrer informe del Banc d'Espanya, del qual es va fer ressò la premsa, fa poc, i les rèpliques que, des del Ministeri d'Economia i Hisenda, es varen produir. Aquest informe, i sense entrar en les matisacions puntuals que s'han fet, ens confirma de nou el procés continu de desacceleració de l'economia espanyola.

No vull ser alarmista respecte a la situació de l'economia espanyola. És cert que el moment actual no és bo. És també cert, penso, que molt probablement s'han ajornat més del compte, potser en espera de la recuperació de l'economia internacional, les mesures de correcció dels desequilibris que bloquegen el desenvolupament futur de l'economia espanyola.

Malgrat tot, crec sincerament que l'economia espanyola ha avançat molt en els darrers anys i que la seva posició en el context europeu és també més positiva que en un passat no molt llunyà. Penso que tots hem pecat de massa optimisme respecte a la realitat de l'economia espanyola, probablement a causa del creixement extraordinari en els darrers anys. Però l'economia espanyola, tot i l'esforç realitzat, no és encara prou forta, i la creixent internacionalització de l'economia l'afecta cada cop més, a vegades per bé, però també negativament quan les coses van mal dades. La pesseta s'ha vist obligada a devaluar-se dues vegades, en poc més de dos mesos de diferència. Aquest fet palesa la debilitat actual de l'economia espanyola.

Quant a l'economia catalana, la situació tampoc no dona peu a ser gaire optimistes a curt termini. L'economia catalana és, encara avui, essencialment transformadora, tot i la creixent presència dels serveis. La nostra producció té dos grans mercats: l'espanyol, que ha estat i és encara el més important, i el comunitari, que progressivament pesa cada cop més en les nostres vendes. L'evolució de la nostra economia és molt sensible a la marxa de l'economia en aquests àmbits, com també ho és el nivell de competitivitat dels nostres productes i de la mateixa moneda de canvi: la pesseta.

En aquest sentit, la nova paritat de la pesseta ofereix un estímul a les nostres exportacions i, per tant, també a la nostra economia, si bé l'augment dels preus de les importacions i l'increment del tipus d'interès poden disminuir els seus efectes.

Enguany l'evolució de l'economia catalana mostra un alentiment del creixement, respecte de l'any anterior, que no podem descartar que s'accentui en els propers mesos. Per una part, el sector de la construcció, el més dinàmic dels darrers anys, després de l'esforç inversor al voltant de les obres olímpiques, s'ha vist afectat per la caiguda de l'obra pública i la davallada del sector de l'habitatge dels darrers anys. No obstant això, en el 92 i més en el 93 —creiem— l'aspecte més positiu de la construcció serà l'evolució de l'habitatge, esperonat gràcies les actuacions del Pla d'habitatge 92-95, del qual ha estat informada aquesta cambra recentment.

En el sector industrial, la situació no és gaire millor. En efecte, l'ocupació industrial continua disminuint, si bé probablement el descens de l'ocupació és superior al de la mateixa producció a causa del procés d'ajust que viu el sector. Malgrat això, jo assenyalaria dos aspectes positius en l'evolució de l'activitat industrial. D'una banda, les exportacions industrials tenen una evolució força positiva: creixen un 16,4% en els nou primers mesos de l'any, clarament per sobre de les del consum de l'Estat. I, d'altra banda, la inversió estrangera directa, adreçada al sector industrial, creix a Catalunya de forma elevada —22%— en els nou primers mesos de l'any; aspecte, aquest últim, que cal valorar positivament, en especial, en el difícil context actual.

En el sector serveis, l'activitat també s'ha ressentit del clima recessiu de l'economia, per bé que els efectes no sembla que seran tan negatius com per a la construcció i la indústria.

Cal dir, també, que l'aportació del sector turístic no ha estat l'esperada, en especial per a l'any de la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona. Aquí caldria parlar, al marge de factors més o menys estructurals que afecten el sector, també d'altres factors més conjunturals, com la situació internacional recessiva i la fortalesa excessiva de la pesseta, fins al mes d'agost.

Quant al sector agrari, la producció ha estat molt elevada en el subsector agrícola, i, pràcticament estancada en el ramader, si bé l'efecte dels preus llimarà força aquests resultats.

En aquest breu repàs de l'activitat productiva de l'economia catalana, es pot apreciar, com hem vist, una situació conjuntural, en general, depressiva. No obstant, de la mateixa manera que he dit abans que no s'ha de ser pessimista per a l'economia espanyola, ho dic també ara amb més convenciment, si cal, per a l'economia catalana. L'entramat de la nostra economia té els elements necessaris per anar endavant. Cal, però, continuar la tasca d'enfortiment de les nostres estructures productives, de modernització i de flexibilitat i, en definitiva, de competitivitat. No podem esperar, ni per a enguany ni, probablement, per al 1993, una destacada millora de la nostra economia, si no canvia la situació actual del nostre entorn econòmic. I això últim, com hem vist, i a pesar de les incerteses que envolten qualsevol previsió, no sembla possible a curt termini. Qualsevol escenari de previsió de l'economia catalana va interrelacionat amb les perspectives de creixement de l'economia espanyola i la comunitària. En aquest sentit, és difícil concretar xifres amb un entorn tan variable. No obstant, les darreres previsions apunten cap a un creixement de l'economia catalana pròxim a l'1,4% per a

enguany; per a 1993, s'espera a hores d'ara una evolució al voltant de l'1,5%, xifra semblant a la prevista per al conjunt comunitari.

Les repercussions en el mercat de treball, de fer-se realitat aquestes previsions, implicaran una reducció al voltant de 37.000 llocs de treball, l'any 92, i de 34.000, l'any 93. La taxa d'atur estimada en aquesta situació podria arribar, l'any 93, al 14,4%. I això seguint la metodologia de l'EPA —Enquesta de Població Activa— i que és comparable, aquest 14,4% que acabo de citar, al 18,9% que es preveu a nivell d'Estat.

Malgrat que les expectatives a curt termini no són gaire falagüeres, ens cal posar les bases que permetin aprofitar la represa de l'activitat europea, per sortir amb una posició avantatjosa, quan aquesta situació es produeixi. En aquesta línia, penso que, dels resultats del 92, cal valorar favorablement l'evolució del nostre comerç exterior, en el qual, crec, cal posar un accent especial i afavorir, cada cop més, la sortida dels nostres productes a l'exterior i la diversificació de les nostres exportacions.

Vull fer, malgrat tot, una breu referència al Tractat de Maastricht i, especialment, a les seves conseqüències immediates en les previsions pressupostàries per al proper any, tant pel que respecta al conjunt de l'Estat, com a les previsions d'ingressos i despeses de la Generalitat de Catalunya. Em referiré a aquests punts breument i només per les conseqüències pressupostàries, ja que en el debat que vam celebrar amb caràcter monogràfic en aquest Parlament, la primera setmana d'octubre, vam tenir ocasió d'analitzar àmpliament l'acord sobre la unió europea en el doble vessant: econòmic i monetari, per un costat, i polític, per un altre.

El contingut del Tractat de Maastricht imposa uns requisits per poder accedir a la tercera fase del procés d'unió econòmica i monetària, i, alhora, reforça la necessitat d'estabilitzar l'economia. És per això que, per afrontar aquestes exigències, el Govern espanyol va dissenyar un programa de convergència que tenia i té, com a objectiu últim, aconseguir la convergència econòmica amb la resta de països de la Comunitat. Així, les condicions relatives als tipus d'interès, els nivells de dèficit i d'endeutament de les administracions públiques i la taxa d'inflació, es basen en polítiques fiscals i estructurals, ja que la política monetària té un marge d'actuació molt més estret.

Pel que respecta al dèficit no financer de les administracions públiques —que, de fet, és el que més directament ens afecta, per fer les previsions d'ingressos i despeses del 1993—, vull recordar que el programa de convergència preveu arribar, l'any 96, a un dèficit del conjunt de les administracions públiques de l'1% del PIB, percentatge que es pot considerar baix, com he dit en repetides ocasions, i, potser, voluntarista, atès que el Tractat de Maastricht imposa com a límit el 3%.

Per la seva banda, les comunitats autònomes, i en el si de l'acord de finançament aprovat el mes de gener, amb el vot condicionat de la Generalitat de Catalunya, varen arribar a un consens sobre uns escenaris pressupostaris per al període 92-96, en els quals es contempla la progressiva disminució del dèficit públic no financer. Tot seguit, i en parlar específicament d'aquests punts, exposaré detalladament aquests escenaris i les seves repercussions en els pressupostos de la Generalitat per al proper any.

Aquest és, en línies generals, el context econòmic en què es presenten els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a

1993, els quals s'han d'emmarcar, doncs, en el programa de convergència, on la reducció del dèficit públic és una de les prioritats. Per tant, aquests pressupostos s'han de situar en un context de contenció de la despesa pública, encara que, no obstant això, l'objectiu de preparar la nostra economia per a un relançament futur de l'activitat obliga a establir unes bases sòlides que permetin aprofitar al màxim les potencialitats de creixement econòmic i aprofundir en el repte de la competitivitat.

Abans, però, d'exposar les característiques dels pressupostos per al proper any, vull fer una breu referència al nou sistema de finançament de les comunitats autònomes i a un tema que l'Administració central hi va voler vincular directament, com és el del dèficit públic.

El nou acord de finançament autonòmic, aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera, el proppassat 20 de gener d'enguany, va deixar alguns aspectes oberts, que s'havien d'anar estudiant durant el primer semestre de l'any. Un dels aspectes que considero especialment rellevants per al finançament de la Generalitat és el de la corresponsabilitat fiscal, com tots vostès saben; és a dir, una corresponsabilitat que es materialitzaria en la possibilitat d'obtenir una participació en l'IRPF que paguen els ciutadans de Catalunya. És per això que, des de Catalunya, es va donar —ho repeteixo— un vot condicionat al fet que s'assolís una major corresponsabilitat fiscal per a les comunitats autònomes. Ens referim al famós tema del 15%.

Com vaig tenir ocasió d'exposar davant d'aquesta cambra fa pocs dies, concretament dijous passat, en una interpellació sobre els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat, sobre el sistema de finançament de Catalunya, el grup de treball creat pel Consell de Política Fiscal i Financera per examinar aquest tema va cloure els seus treballs el mes de juny, i ara s'està pendent de l'aprovació definitiva, per part del mateix Consell —definitiva, en un sentit o altre, s'entén.

Com vaig assenyalar en el transcurs de la interpellació, el secretari d'estat d'Hisenda m'ha confirmat la voluntat del Ministeri de reunir abans d'acabar l'any el Consell de Política Fiscal i Financera, per solucionar definitivament aquesta qüestió. És per aquest motiu que les previsions d'ingressos per a l'any que ve no contempen la participació de l'IRPF, com a nova font d'ingressos de la Generalitat.

D'altra banda, vull dir també que la participació territorial en l'IRPF només comportaria, per a l'exercici pressupostari de 1993, unes modificacions formals pel que fa a les fonts d'ingressos, ja que caldria desglossar la participació actual en els ingressos de l'Estat en dues fonts diferents: una part, que seria aquesta participació en ingressos de l'Estat, recursos derivats del percentatge de participació en ingressos, i una altra, que seria la nova font de recursos, és a dir, la participació territorial en l'IRPF.

Es tractaria, doncs, d'una modificació formal sense repercussions en la quantitat global de recursos que l'Administració de l'Estat posa a disposició de la Generalitat en les previsions pressupostàries de 1993, ja que no seria fins a l'exercici de 1994 quan, en el moment de la liquidació d'ambdues fonts d'ingressos, s'haurien de tenir en compte les repercussions en els ingressos de la Generalitat. Hi hauria repercussió, evidentment, i per això demanem aquesta participació en l'IRPF en els anys futurs.

Quant al dèficit, vull recordar que, conjuntament amb l'acord de finançament, les comunitats autònomes varen arribar a un consens amb l'Administració central sobre uns escenaris de consolidació pressupostària per als anys de vigència de l'acord –quinquenni 92-96–, en els quals es contempla una reducció progressiva del dèficit no financer del conjunt de les administracions públiques, és a dir, del sector públic, amb exclusió –insisteixo sobre això– dels organismes comercials i de les empreses públiques, d'acord amb les orientacions del Pla de convergència del Govern espanyol.

Segons aquest escenari –ho he dit abans– el dèficit de les administracions públiques per al 96, finals del 96, ha de ser de l'1% del PIB, que es reparteix entre un 0,75% per a les administracions públiques centrals i un 0,25% per a les administracions territorials. Per a l'any 93, l'Estat ha de complir un dèficit del 2,6% del PIB i les comunitats autònomes un 0,78. Per a la Generalitat de Catalunya i en xifres absolutes, el dèficit que s'inclou en l'escenari de consolidació pressupostària és de 49.286 milions de pessetes. Aquesta xifra es compleix, atès que el dèficit pressupostari no financer previst per a l'any que ve per a l'Administració de la Generalitat i el conjunt d'entitats autònomes administratives i entitats gestores de la Seguretat Social, que és el paquet inclòs en el programa de convergència, és de 47.554 milions de pessetes; és a dir, 1.732 milions de pessetes menys que les xifres acordades amb l'Administració central en l'escenari de consolidació pressupostària. Amb això vull indicar que les previsions financeres de la Generalitat compleixen les condicions establertes referents al dèficit públic, fet que ha provocat un ajustament important en les xifres pressupostàries, tant pel que fa als ingressos com a les despeses.

A continuació exposaré detalladament els pressupostos per a l'any 93. Primer explicaré els pressupostos d'ingressos i després exposaré les prioritats en la despesa i les seves característiques principals.

En funció de tot el que acabo de dir, vull subratllar que el Projecte de pressupostos per a l'any 93 que ha elaborat el Govern se situa en un context de contenció de la despesa pública, ja que els condicionants de la unió econòmica i monetària europea i el compromís de reduir el dèficit de totes les administracions públiques exigeixen una progressiva disminució de la necessitat de finançament de les administracions públiques i, per tant, de la Generalitat. No obstant això, vull també assenyalar que aquests pressupostos busquen un equilibri entre aquesta contenció de la despesa i la millora de la competitivitat de l'economia productiva i és per això que s'han dissenyat uns pressupostos amb unes àrees prioritàries de despesa molt concretes.

El creixement del Projecte de pressupostos que avui es presenta és del 9,8% en relació amb el pressupost de l'any 1992; xifra molt similar al creixement previst per l'Estat, que és del 9,3%, i el del conjunt dels pressupostos de les comunitats autònomes de l'article 151, que tenen un nivell de competències similar al de Catalunya.

Com acabo de dir, els creixements globals, previstos per a l'any que ve, de la despesa de l'Estat i de la Generalitat són molt semblants: 9,3 i 9,8, respectivament. No obstant això, els diferents tipus de despesa tenen un comportament força diferenciat; i fan, per exemple, que la contenció de la despesa estatal se situï més en les inversions i les transferències de capital

que en altres tipus de despesa; el conjunt de les despeses de capital del Projecte de pressupostos generals de l'Estat es redueix d'un 0,5% mentre que, per a la Generalitat, aquestes despeses tenen un increment del 7,4%.

Les despeses corrents, per la seva banda, creixen un 9,5% per a l'Estat i d'un 9,2% per a la Generalitat. Les despeses per interessos són les que tenen uns augments més alts, tant per a l'Estat com per a la Generalitat, a causa, bàsicament, dels alts tipus d'interès del mercat, mentre que les despeses de funcionament, remuneracions de personal i compres de béns i serveis tenen un creixement reduït per a ambdues administracions.

Amb això vull insistir en el gran esforç que representa per a la Generalitat equilibrar la contenció del creixement de la despesa i mantenir el ritme inversor per tal de fomentar la competitivitat de la nostra economia i contribuir al seu relleu; més endavant, i quan es tracti de la política inversora de la Generalitat, exposaré més detalladament quines són les prioritats per a l'any 93 en aquests aspectes.

Pel que respecta als ingressos, i per tal d'exposar clarament les característiques més rellevants, em referiré en primer lloc a la doble classificació entre ingressos gestionats per la Generalitat i ingressos provinents d'altres administracions. És a dir, els recursos que depenen de la gestió pròpia de l'Administració de la Generalitat i els recursos que depenen de l'activitat d'altres administracions públiques –sobretot de l'Administració de l'Estat.

En segon lloc em referiré –i crec que cal exposar-ho detalladament– a la previsió d'ingressos per operacions d'endeutament a realitzar en el proper any, necessàries per poder dur a terme les inversions previstes. Els ingressos gestionats per la Generalitat tenen, per a l'any 93, una previsió de 248.835 milions de pessetes, un 7,5 més que les previsions fetes per a l'any anterior. D'aquests ingressos gestionats cal assenyalar els tributs cedits per l'Estat, dels quals fem una previsió de 216.720 milions de pessetes, un 7,1% més que l'any anterior. Aquesta taxa de creixement, tot i ésser inferior al conjunt dels ingressos de la Generalitat, és important remarcar que és superior a la previsió de creixement del PIB nominal. Aquest augment és possible gràcies a la major recaptació que es preveu per a l'any vinent en l'impost sobre el patrimoni, i a la millora de la gestió tributària.

Seguint amb els ingressos gestionats per la Generalitat, vull fer referència als tributs propis. La Generalitat de Catalunya, igual com altres comunitats autònomes, ha creat una imposició pròpia basada, bàsicament, en la imposició sobre el joc. Concretament, vull recordar que la Generalitat va crear un impost sobre el bingo i va establir també un recàrrec a la taxa estatal del joc, que grava les màquines escurabutxaques. Tot i que tenen poca importància quantitativa, convé citar que, pel que fa a l'impost del bingo, es preveu una recaptació de 13.500 milions de pessetes, un 6,3% més que les previsions fetes l'any anterior, i que el recàrrec a la taxa estatal sobre el joc té una previsió de 3.850 milions de pessetes, xifra que pràcticament és igual a la de l'any anterior.

Les taxes per a la prestació de serveis i altres exaccions també s'han de considerar tributs propis, i la seva previsió és de 10.517 milions de pessetes, un 23% d'increment en relació amb les previsions de l'any anterior, que, en gran mesura, es deu a la nova taxa sobre els escorxadors.

El segon bloc de recursos, he de dir, el que forma el conjunt de les transferències d'altres administracions públiques —evidentment, de l'Administració de l'Estat—, bàsicament, constitueix el grup d'ingressos que tenen la major importància quantitativa dels ingressos de la Generalitat.

Els ingressos provinents d'altres administracions assoleixen, segons les previsions per al proper any, un import d'1,1 bilions de pessetes, xifra molt elevada i que té un pes en el total de recursos molt similar al que tenia en les previsions de l'any anterior: un 76,4% per al 93, un 76,2% en el pressupost del 92, del total dels ingressos.

Amb aquestes xifres vull palesar, en primer lloc —ho dèiem l'altre dia en respondre una interpellació d'Esquerra Republicana de Catalunya—, que el pes que representen en el total dels ingressos les transferències de l'Estat és, al meu entendre, excessivament elevat i és per això que la posició que hem defensat constantment en el Consell de Política Fiscal i Financera ha estat sempre la d'assolir una major correspondència entre els impostos recaptats a Catalunya i els ingressos que pot obtenir la Generalitat. És a dir, l'assoliment d'una participació en els impostos recaptats en el territori de Catalunya és una qüestió que considero necessària per a l'augment de l'autonomia financera de la Generalitat en els propers anys.

De les transferències que provenen de l'Estat, vull destacar, en primer lloc, les derivades del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat. Aquesta dotació és, per a l'any 93, la que deriva de l'acord de finançament del 20 de gener d'enguany, i representa per a Catalunya un augment de recursos relativament important, comparat amb les previsions de l'any anterior, si bé cal explicar-ho detalladament. La dotació que es preveu per a l'any 93, via participació en els ingressos de l'Estat, és de 339.592 milions de pessetes, un 54% d'augment en relació amb les previsions de l'any 92. Cal dir, però, que a partir de l'entrada en vigor del nou acord de finançament, s'inclouen en aquesta participació les subvencions destinades a la gratuïtat de l'ensenyament privat —passen a ser, diguem-ne, finançament incondicionat— i la dotació de la compensació transitòria per a inversions, que en els anys anteriors figurava com a transferències de capital, i que era la substitució del Fons de Compensació Interterritorial, com vostès recordaran. D'aquesta manera, i tal com s'indicarà posteriorment, algunes altres partides presentaran, lògicament, disminucions en relació amb les previsions de l'any 92, perquè aquestes dues partides s'inclouen en el finançament incondicionat que representa la PIE, és a dir, la participació en els ingressos de l'Estat.

Vull recordar..., vull indicar també que, a partir de l'any 93, s'inclou en la dotació —via percentatge de participació, i aquest és un fet que considerem molt important— el finançament de la normalització lingüística, que, en el conveni signat per als anys 90 i 91, va assolir l'import anual de 3.500 milions de pessetes, i que per primera vegada s'incorpora en aquest grup de transferències; és a dir, s'incorpora en el percentatge. D'aquesta manera queda consolidada aquesta dotació per a la normalització lingüística per als anys futurs, amb la garantia de la seva actualització pel creixement que tingui la participació global en els ingressos de l'Estat. La dotació per a l'any 93, per a la normalització lingüística, es pot avaluar en uns 4.055 milions de pessetes, perquè a partir dels 3.500 que constituïa l'acord ja ha

estat sotmesa al creixement del conjunt de la participació en els ingressos de l'Estat.

En segon lloc, se situen el que anomenaríem subvencions «finalistes» de l'Estat, les quals corresponen a les transferències que provenen dels diferents ministeris. La dotació que es preveu per a l'any que ve és de 62.548 milions de pessetes, import inferior al de l'any anterior a causa de la supressió, en aquest concepte pressupostari, de les transferències del Ministeri d'Educació i Ciència per a la gratuïtat de l'ensenyament privat, al qual feia referència fa poc, que s'inclouen en el percentatge de participació dels ingressos estatals.

Continuant amb les transferències de l'Estat, se situen les que provenen de la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, en els quals la Generalitat fa d'intermediària, simplement, entre l'Administració central i els ajuntaments i les diputacions de Catalunya. Aquesta dotació, que té la seva contrapartida en el pressupost de despeses, té una previsió de 174.228 milions de pessetes —un 6,2% més que l'any anterior, increment que és el que preveuen els pressupostos generals de l'Estat per al proper any, i que respon al PIB nominal.

Adicionalment, per al 1993, s'ha previst també una dotació provinent de l'Administració central de 22.000 milions de pessetes, en concepte de liquidació del percentatge de participació de l'any 92, que sempre es liquida i s'ingressa un cop han estat liquidats els pressupostos de l'Estat. És la despesa estatal equivalent. Aquest import s'ha de considerar com a prudent, ja que la liquidació del percentatge de l'any 91 va assolir la xifra de 28.500 milions de pessetes, però fa una previsió prudent en funció dels actuals pressupostos de l'Estat i del seu nivell de despesa en determinats ministeris que afecten d'una manera particular el finançament de la Generalitat de Catalunya.

També s'ha fet —i aquest és un fet important, qualitativament molt important— una previsió de 5.500 milions de pessetes en concepte de finançament estatal de la policia autonòmica, conseqüència del conveni signat entre ambdues administracions. Vostès saben que en la Comissió de Valoracions que va tenir lloc el juny entre l'Administració central i les forces polítiques aquí representades, que constitueixen la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, es va arribar a un acord sobre el finançament de les substitucions de la policia autonòmica, un acord de 6.500 milions de pessetes, aproximadament, corresponent als anys 91 i 92. L'any 91, un import fix, i l'any 92, a revisar en acabar l'any. Això es pagarà els propers dies, i a més a més, això serà anual, no incorporat en el percentatge, com ho ha estat la normalització lingüística, perquè en la policia autonòmica ve en funció de la substitucions i no és un tant fix que va creixent en funció del creixement de la participació en els ingressos de l'Estat, però..., en definitiva, hi ha un sistema de funcionament, de treball, entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i el Departament d'Economia de la Generalitat de Catalunya en funció de les informacions tècniques que donen Governació i Interior per a, any rere any, doncs, poder incorporar l'import d'aquestes substitucions com a finançament de la Generalitat.

D'altra banda, en el pressupost de la Generalitat figuren també les transferències de la Seguretat Social per al finançament dels serveis sanitaris i socials transferits. Aquestes transferències són importants en el total del pressupost de la Generalitat, s'ha dit sovint. Efectivament, segons les previsions

de l'any que ve, aquestes transferències representen el 34% dels ingressos que, en termes absoluts, són 490.136 milions de pessetes, un 12% més que les previsions de l'any anterior.

I, per acabar amb els ingressos provinents de les transferències, vull citar les previsions de les transferències procedents dels diversos fons de la Comunitat Econòmica Europea. Per a l'any 93 s'han previst unes transferències de 3.787 milions de pessetes, procedents del Fons Social Europeu, i 9.059 milions del FEDER. Aquest darrer import correspon fonamentalment al compromís financer inclòs en el marc comunitari de suport per a les zones d'objectiu 2: Catalunya no és objectiu 1, és objectiu 2, dels fons estructurals per al 92 i el 93, aprovat per la Comissió el desembre del 91.

Fins ara m'he estat referint a la classificació d'ingressos entre els que són de gestió pròpia —tributs cedits i tributs propis— i els que provenen d'altres administracions, és a dir, les transferències, bàsicament transferències de l'Estat. Vull fer un incís, a continuació, en una altra classificació dels ingressos, que els agrupa —i això surt sempre a debat en el debat del pressupost— en ingressos incondicionats i ingressos condicionats. Considero que també té una importància específica aturar-nos un moment en aquesta classificació, ja que permet d'alguna manera valorar les limitacions quant a la distribució dels recursos en el moment d'elaborar el Projecte de pressupostos. Fent una consideració de tipus general, qualsevol pressupost és un pressupost condicionat, sempre, pel pressupost anterior, d'alguna manera. Els ingressos condicionats són, per exemple, les transferències per al finançament dels serveis transferits de la Seguretat Social; les transferències de l'Estat procedents dels diferents departaments ministerials; les que s'han de destinar a les corporacions locals catalanes, procedents de la participació d'aquestes en els ingressos de l'Estat, i els dels fons europeus que —ho recordo— estan subjectes a uns projectes i uns programes concrets.

Per la seva banda, els ingressos incondicionats són el conjunt d'ingressos tributaris, tant els cedits com els propis, i el percentatge de participació en els ingressos estatals. He exposat aquesta classificació per mostrar que, per a l'any 93, s'ha produït un lleuger increment dels ingressos incondicionats a causa, bàsicament, que amb el nou acord de finançament s'han inclòs certes partides del pressupost d'ingressos que abans es consideraven i eren ingressos condicionats al bloc de finançament incondicionat.

Doncs bé, els ingressos incondicionats representen per a l'any 93 un 42,5% del total del pressupost, mentre que l'any anterior representaven un 39,3%. Però aquesta variació no representa l'augment del marge de maniobra de la Generalitat en la distribució del seu pressupost, ja que, evidentment, una part substancial de l'augment de recursos incondicionats ha de servir per afrontar les transferències per a la gratuïtat de l'ensenyament, òbviament.

En definitiva, vull deixar constància que, tal com palesen els percentatges anteriors, encara tenim un pressupost amb un alt nivell d'ingressos condicionats, atès que el finançament dels serveis transferits de la Seguretat Social té un pes molt rellevant i també pel fet que té el finançament dels ens locals de Catalunya, del qual, com he dit abans, la Generalitat fa de simple intermediària.

Vull aturar-me ara en el producte d'operacions d'endeutament previst per a l'any que ve, sempre un tema bàsic del pres-

supost. Les previsions de dèficit per a l'any 93 compleixen les previsions de l'escenari de consolidació pressupostària. Ho he dit abans, i és un fet que és important tenir en compte, quan parlem de l'endeutament com a font de recursos per a l'any 93. Vull recordar que l'endeutament anual és la suma del dèficit no financer, de la variació d'actius financers i de les amortitzacions. El límit d'endeutament previst per a l'any que ve és de 93.000 milions de pessetes, xifra que, si bé representa un augment del 12,7% en relació amb l'any anterior, cal analitzar més detingudament.

Si tractem en termes d'endeutament net —és a dir, descomptant les amortitzacions a realitzar durant l'any—, la previsió per a l'any 93 és de 57.708 milions de pessetes, un 2,3% menys que la previsió de l'any anterior. Vull indicar també que el que és rellevant i significatiu a l'hora d'analitzar el pes del deute és l'endeutament en termes nets, atès que és aquest el que es consolida com a endeutament viu i s'acumula a l'estoc de deute de la Generalitat a final d'any. En definitiva, per a l'exercici pressupostari es preveu un endeutament net inferior al que es va preveure l'any 92.

Per últim, i per acabar el tema de l'endeutament, és important assenyalar que la previsió de càrrega financera de la Generalitat, derivada de l'endeutament viu per a l'any 93, és de 83.603 milions de pessetes, xifra que representa un 6,4% dels ingressos corrents, percentatge, per tant, que està molt allunyat del 25% que estableix com a límit la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, la LOFCA, per poder dur a terme noves operacions d'endeutament.

Després d'haver exposat detalladament les previsions dels ingressos, vull examinar i analitzar el cantó de les despeses, remarcant les línies prioritàries del Govern de la Generalitat a exercir durant l'any que ve. Tal com he dit abans, ens trobem en un context econòmic relativament difícil, atès que les perspectives de creixement no són gaire favorables, i, a més, ens trobem en un moment de contenció de la despesa pública, és a dir, de reducció dels dèficits del conjunt de les administracions públiques, seguint el reiterat programa de convergència.

Amb tot això vull dir que les previsions de la despesa per a l'any 93 persegueixen l'equilibri entre la necessària contenció de la despesa pública i l'augment de la competitivitat de la nostra economia. Això és el que ens hem proposat. Amb aquesta finalitat, la política de despeses de l'any vinent dona una especial atenció a l'ensenyament, especialment l'universitari; continua l'esforç inversor en infraestructures i equipaments, i fomenta les actuacions adreçades als sectors productius de l'economia i a la millora del medi ambient.

Sobre la base d'aquestes línies de despesa, els departaments d'Agricultura, Indústria i de Comerç són els que tenen uns augments més importants en els seus pressupostos, relativament superiors al total del pressupost de la Generalitat, la qual cosa posa de manifest la decidida política de foment dels sectors productius de l'economia. D'altra banda, cal destacar els significatius augments de les transferències de recursos a les universitats catalanes, com també de les inversions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que responen a les prioritats del nostre pressupost.

A continuació vull exposar les despeses que es preveuen realitzar durant l'any que ve. En primer lloc, em referiré a la seva classificació econòmica, és a dir, separant les despeses de fun-

cionament, les transferències corrents i les despeses de capital. I, en segon lloc, vull fer també una breu referència a la classificació funcional de les despeses.

L'import total de les despeses de funcionament que es preveu per al 1993 és de 284.273 milions de pessetes, xifra que ve a representar un 19,6% del pressupost, i un augment que no arriba al 5% en relació amb les previsions de l'any anterior. Dins de les despeses de funcionament, cal separar les remuneracions del personal –capítol 1– i la compra de béns corrents i serveis.

Les despeses de personal, que vénen a significar un 16% del pressupost, tenen un increment del 5,5% en relació amb les previsions de l'any 92. En aquest punt vull fer una sèrie de precisions, ja que en un primer moment podria semblar que la congelació dels sous del personal, establert en el text articulat del Projecte de llei dels pressupostos per al 93, en els mateixos termes que els pressupostos de l'Estat, significaria un increment nul en aquest tipus de despesa. El que això no sigui així obeeix a una sèrie de raons que ara exposaré.

En primer lloc, cal precisar que l'increment de les despeses de personal és de caràcter excepcional i inevitable, i l'augment global del 5,5% és conseqüència, bàsicament, d'increments en els departaments d'Ensenyament, de Governació, de Justícia i d'Agricultura.

Pel que respecta a les despeses del personal del Departament d'Ensenyament, que apleguen gairebé el 70% de totes les despeses de personal dels departaments de la Generalitat, tenen un creixement del 5,3% a causa, bàsicament, de l'augment del personal docent i de l'aplicació dels acords retributius d'aquest personal, acords d'enguany, de l'any 92, però que tenen repercussió, òbviament, en el 93.

Els altres departaments que abans he esmentat tenen increments superiors a la mitjana, si bé el seu pes és inferior en el conjunt de les despeses de personal, i també existeixen motius específics que fan que s'hagin de produir uns determinats augments respecte de l'any anterior.

El Departament de Governació, amb un augment de les despeses del personal del 12%, s'explica en concret per l'increment de plantilla dels mossos d'esquadra, amb finançament propi a la partida d'ingressos, i també dels bombers.

Per la seva banda, el Departament de Justícia també té un augment de les seves despeses elevat, del 10,3%, a causa de la posada en funcionament de noves presons, amb la qual cosa calen augments en les plantilles de funcionaris.

Finalment, les despeses de personal del Departament d'Agricultura, que, tot i representar només un 3% del total de despeses de personal de la Generalitat, tenen un increment del 10,8 en relació amb les previsions de l'any anterior. Aquest increment està motivat per la campanya de prevenció d'incendis «Foc verd» i per portar a terme el Pla de protecció d'espais d'interès nacional a Catalunya.

Pel que respecta a la resta dels Departaments de la Generalitat, les despeses de personal previstes per al 93 tenen un increment de l'1,4%; és a dir, una reducció en termes reals. Això és el que m'interessava destacar: que, a part d'unes excepcions que es justifiquen plenament, la resta de departaments, en capítol 1, tenen un increment de l'1,4%.

Vull recordar, per últim, senyores i senyors diputats, que l'augment de les retribucions del personal al servei de la Gene-

ralitat està supeditat al que definitivament es fixi per a tot el sector públic de l'Estat. El nostre projecte incorpora aquest supòsit per imperatiu dels pressupostos de l'Estat, i el corresponent augment de les despeses estarà finançat, si escau, per mitjà dels mecanismes de participació en les majors despeses de l'Estat.

El segon tipus de despesa de funcionament és la compra de béns corrents i serveis, que, en conjunt, s'ha previst que l'any que ve tingui un augment del 2,5%. Cal dir, però, que aquest increment es distribueix de manera molt desigual entre els diferents departaments de la Generalitat, en funció, bàsicament, de la despesa de funcionament que necessiten els nous equips i les ampliacions dels ja existents.

El Departament de Justícia augmenta aquestes despeses el 31,3%, necessari tant per al funcionament dels centres penitenciaris com per ampliar els mitjans materials de l'Administració de Justícia. El Departament de Benestar Social, per afrontar les necessitats de les residències de vells i d'infants, i el de Governació, per al funcionament de la policia i la prevenció d'incendi, augmenten, cada un d'ells, el 13%.

La resta de departaments –que és el que m'interessa, també, destacar– redueixen les seves despeses en compra de béns corrents i de serveis un 4,7%. És a dir, un -4,7% respecte al 92 per a tots aquells departaments que no tenen actuacions excepcionals.

Pel que respecta a les despeses en transferències corrents, vull destacar el seu pes relatiu en el conjunt de la despesa de la Generalitat; representen gairebé el 60%. Això es pot explicar pel pes del finançament dels serveis sanitaris, que en el pressupost de la Generalitat corresponen a transferències al Servei Català de la Salut i a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Per tal d'analitzar quines són les transferències corrents que es preveu realitzar l'any que ve, separaré, del total de les transferències corrents, els dos conceptes següents: les transferències per al finançament dels serveis transferits de la Seguretat Social i les destinades a les corporacions locals. Vull recordar que el motiu d'aquesta separació és que són despeses altament condicionades, com dèiem abans; al contrari, la resta de transferències tenen per a la Generalitat un marge de maniobra més elevat i mostren més les prioritats de la despesa del Govern.

Si s'exclouen d'aquests dos blocs de transferències corrents, les del Departament d'Ensenyament són les més rellevants. Del total de les transferències d'aquest Departament, 122.221 milions de pessetes, són de destacar les que realitza la Direcció General de Gestió del Professorat i Centres Docents, en les quals es troben les transferències destinades als centres concertats i altres transferències a corporacions locals i a centres docents. Aquestes transferències, que tenen un import de 62.236 milions de pessetes, tenen un creixement del 13 i mig per cent.

Vull fer referència també a les transferències corrents –i en això vull insistir– a les universitats catalanes, que en el pressupost d'aquest any 93 tenen un creixement notable. Efectivament, el total de transferències corrents destinades a les universitats és de 52.621 milions de pessetes, un 15% més que les previsions de l'any anterior. L'augment de les transferències corrents a les universitats catalanes, destinades a finançar despeses de funcionament, com també l'increment, més fort encara, de les transferències de capital –que, més endavant,

concretaré, i que ja anuncio que són d'un 104%—, és a dir, les transferències a les universitats, les de funcionament —és a dir, capítol 4—, tenen l'increment que acabo d'assenyalar, del 15%, i les transferències de capital —capítol 7— a les universitats tenen un increment del 104%. Per això he dit anteriorment que tot el tema de l'ensenyament universitari és prioritari en el nostre Departament.

Les inversions reals de la Generalitat previstes per al proper any són de 102.000 milions de pessetes, xifra que representa un augment de l'1,4 en relació amb l'any anterior —capítol 6—, però aquí hem de sumar, evidentment, el capítol 7, de transferències de capital, i hi hem de sumar les inversions que es fan a través dels organismes autònoms comercials, financers, industrials i de les empreses públiques. L'import total de les inversions reals és de 244.371 milions de pessetes, xifra que representa un increment molt important en relació amb les inversions de l'any 92 —concretament, d'un 24%. És a dir, el que hi ha en el pressupost estricte del Departament és un percentatge petit, però sumant-hi el que es fa a través dels organismes autònoms, l'increment de la inversió és molt considerable, i per això jo deia que hem volgut mantenir aquest nivell d'inversió.

En resum, el pressupost per a l'any 93 atorga una prioritat a la contenció de les despeses de funcionament, tant en el capítol de despeses de personal com en el de compra de béns i serveis, apartant les excepcions 1,4 —capítol 1—, -4,7 —capítol 2—; les transferències corrents presenten un increment superior al conjunt del pressupost degut a l'atenció especial a la formació, bàsicament la universitària —ho acabo de dir— i als sectors productius de l'economia, agricultura, indústria i turisme, i tot això sense disminuir el ritme inversor necessari per a la millora de les nostres infraestructures.

Després d'haver exposat les despeses previstes per al proper any des del vessant econòmic, vull fer una breu referència a la classificació funcional d'aquestes despeses. La producció de béns públics de caràcter social és la funció que aplega un major volum del pressupost. Això és així, bàsicament, a causa de les competències de la Generalitat de Catalunya. L'import previst en aquesta funció representa gairebé un 61% del pressupost total, i té un increment pràcticament igual al del conjunt de despeses de la Generalitat.

En relació amb els serveis de la Seguretat Social, voldria destacar que, a més del finançament procedent dels pressupostos de l'Insalud i de l'Insero, la Generalitat ha pressupostat addicionalment 24.000 milions de pessetes per al finançament d'aquests serveis.

En segon lloc i pel seu notable creixement en relació amb les previsions de l'any anterior, vull destacar les despeses en la regulació econòmica del sector productiu, que representa una taxa d'increment en relació amb l'any anterior del 12,4%. Els departaments d'Agricultura, Indústria i Comerç destinen la major part de les seves despeses a aquesta funció, amb la qual cosa es pot dir que l'increment d'aquestes dotacions està en línia amb la voluntat del Govern de fomentar la competitivitat de les empreses de Catalunya i contribuir a un relleu de la nostra economia i d'afrontar el repte que representa el mercat únic. Concretament, el pressupost del Departament d'Indústria i Energia preveu per a l'any vinent un augment dels recursos adreçats a les seves empreses públiques —Cidem, Consorci de Promoció Comercial, Laboratori General d'Assaigs i d'Investi-

gacions, Institut d'Investigació Aplicada a l'Automòbil, Institut Català d'Energia—, que respon a la política decidida de la Generalitat de fomentar els sectors productius de l'economia i, concretament, els relacionats amb la indústria catalana.

Pel que fa al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, voldria remarcar que l'augment dels seus recursos per a l'any vinent es concentra bàsicament en les transferències de capital realitzades per la Direcció General de Promoció i Desenvolupament i que van adreçades a la millora dels processos de producció, transformació i comercialització dels productes agraris i a la modernització de l'empresa agrària.

Del Departament de Comerç, Consum i Turisme, voldria destacar l'increment de les inversions per tal de contribuir a l'augment, la millora i la promoció de l'oferta turística en general.

Les despeses destinades a la producció de béns públics de caràcter econòmic, despeses que han estat una prioritat bàsica en l'elaboració d'aquests pressupostos, d'acord amb les necessitats de millorar les nostres infraestructures, han estat, com acabem de veure, «primades» dins d'aquest pressupost.

M'agradaria fer referència a la distribució territorial del conjunt de les inversions de la Generalitat —que és un tema que surt constantment en el debat— i que té per objecte reduir els desequilibris territorials de Catalunya. Les comarques amb una renda per càpita inferior a la mitjana tenen en el seu conjunt unes inversions per càpita un 37,6% superior a la mitjana de Catalunya, mentre que les inversions a les comarques amb una renda per càpita superior són un 25,3% inferiors a la mitjana.

Aquestes són, senyores i senyors diputats, les línies més importants del pressupost de la Generalitat per a l'any 93. Un pressupost marcat, principalment, per la contenció en la despesa; no només per poder complir els compromisos derivats del programa de convergència i que he explicat amb detall, sinó pel convenciment que són necessaris uns pressupostos restrictius, dins de les nostres possibilitats, per contribuir al relleu futur de l'economia amb unes bases estables i, com he dit abans, més consistents a llarg termini. En aquest marc, l'orientació bàsica del Projecte de pressupost ha estat destinar l'estalvi per a operacions corrents a les despeses de capital, bàsicament a la producció de béns econòmics; tals com infraestructura, i la de béns de caràcter social, entre les quals vull destacar les universitats i les despeses mediambientals, que en el debat veurem fins a quin punt es realitzen, a través de la Junta de Sanejament, que té un pressupost elevat. I també amb els suports a Indústria, Agricultura i Turisme, el foment i l'ajut a la competitivitat de les nostres empreses.

En definitiva, el pressupost per a l'any que ve s'ha elaborat amb aquestes finalitats, i, per tant, distribueix uns recursos, que aquest any creixen d'una manera restrictiva, amb un doble objectiu: complir els compromisos de convergència per poder posar les bases per al futur d'un creixement equilibrat de l'economia i, d'altra, destinar la major part de l'augment de recursos pressupostaris que permet l'acord de finançament a aquelles finalitats no consumptives, per tal que els objectius del mateix acord no quedin malmesos per l'ús inapropiat dels recursos disponibles.

Senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

D'acord amb els articles 67.4 i 113.3 del Reglament, la pre-

sidència ordenarà el debat de la manera següent: en primer lloc, hi intervindran els grups parlamentaris per defensar les esmenes a la totalitat, per a la qual cosa disposaran de trenta minuts. Acte seguit hi haurà la possibilitat de fer un torn en contra, també de trenta minuts de durada. L'ordre d'intervenció serà el de presentació de les esmenes respectives en el registre.

Es passa, doncs, a la defensa de les esmenes a la totalitat, que n'hi ha quatre. La primera correspon al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a defensar aquesta esmena, té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, elaborar un pressupost consisteix —tots vostès ho saben perfectament— a prioritzar; es tracta de seleccionar problemes i estratègies, amb recursos econòmics sempre insuficients. Quins són els objectius, els continguts, les qüestions que, per al nostre Grup Parlamentari, hauria d'abordar prioritàriament el pressupost de la Generalitat per a 1993? Creiem que són les següents: en primer lloc, cal especialment un pressupost amb un fort contingut social; en segon lloc, un pressupost que fes una aposta, sense vacil·lacions i decidida, per a la protecció del medi ambient; en tercer lloc, un pressupost que equilibrés el desequilibrat territori català, i, en quart lloc, un pressupost que endegués polítiques de superació real de les desigualtats socials, laborals i culturals que pateixen les dones.

Aquestes quatre prioritats, certament, són prioritats que van més enllà d'un pressupost. Són quatre dels grans reptes que Catalunya té per aconseguir un país més just, un país més habitable, un país més igualitari, però són prioritats que també ineludiblement s'han de contemplar en el pressupost de 1993. Estem convençuts —i ho estem des de l'anàlisi rigorosa del Projecte de pressupost— que aquest Projecte de pressupost que el Govern ha elaborat no és un pressupost amb fort contingut social, no és un pressupost protector del medi ambient, no és un pressupost reequilibrador de Catalunya i no és un pressupost que situï la igualtat entre la dona i l'home com un objectiu destacat de la seva acció de govern. Aquests grans desacords polítics i pressupostaris són els que motiven la nostra esmena de retorn i sobre els quals sustentaré la meua intervenció.

Anem per parts. En primer lloc, diem que cal que el pressupost de la Generalitat sigui un pressupost per a 1993 amb un fort contingut social, i diem que no ho és. És més, hi ha una gran disfunció des de la perspectiva social, des de l'òptica social, entre el que són les previsions econòmiques i les seves conseqüències per a 1993 i allò que ens proposa aquest Projecte de pressupost. Vegem-ne alguns exemples: les previsions del mateix Govern, en el seu Informe Econòmic i Financer, de la pàgina 45 a la pàgina 76, ens diu que «durant 1993 assistirem a un increment important de l'atur», i situa la taxa d'atur del 13,8 al 15% a Catalunya; que l'increment en aturats serà, com a mínim, de 40 a 50.000 aturats més; que aquest increment de l'atur prové únicament de la pèrdua d'ocupació, perquè l'ocupació activa està estancada; que assistirem a un estancament del creixement industrial, a una recessió de la construcció, a un creixement del PIB català, que no estarà ja per sobre de la resta de l'Estat.

Hi han d'altres previsions econòmiques d'altres institucions o d'altres organismes més pessimistes, però en tot cas aquestes, les que fa el Govern en l'Informe Econòmic i Financer, si més no, són preocupants. És cert, i el senyor conseller d'Economia i Finances ho deia en la seva intervenció, que des del pressupost

de la Generalitat exclusivament no podem sortir de la situació de dificultat econòmica en què ens trobarem, però cal dir també —cal dir també— que cal que el Govern català, a l'hora de confeccionar el pressupost, contempli la situació real, social i econòmica de l'any vinent. I això no és el que ha fet el Consell Executiu. Ha elaborat un pressupost que, en el millor dels casos, prescindeix de les preocupants previsions econòmiques.

Exemples: en el món del treball, en el món laboral, l'escenari de 1993 serà marcat per l'atur. Aquest serà l'escenari del món del treball de 1993. I aquí què passa? Quines són les previsions i les propostes econòmiques del Govern? Mirin vostès: «plans d'ocupació amb els ajuntaments». L'any 1992 la partida era —és— de 210 milions de pessetes; 1993: 200 milions de pessetes. Una disminució de 10 milions de pessetes.

«Plans d'ocupació amb els consells comarcals»: 1992, 117 milions de pessetes; 1993, 117 milions de pessetes. Realment, menys diners. Com es pot explicar que, en un any on l'atur s'incrementarà, els plans d'ocupació amb l'Administració local disminueixen? En base a quina racionalitat es pot explicar això?

Però el mateix podríem dir d'altres partides. Fa anys, des del Departament de Treball es va crear una partida de formació ocupacional titulada «accions de xoc». Es tracta d'una partida que ha de fer front, en moments determinats, a situacions greus; pressupost de 1992: 870 milions de pessetes; pressupost de 1993: 820 milions de pessetes.

Una altra partida: «collectius amb especials dificultats de col·locació»; pressupost de 1992: 220 milions de pessetes; pressupost del 1993: 220 milions de pessetes. És a dir, gairebé totes les partides que fan referència a ocupació, a programes per facilitar l'accés dels treballadors al món del treball en un any que es preveu que serà molt més difícil —hi insisteixo, des de les mateixes previsions del Govern—, aquestes partides disminueixen.

Els podria parlar de la partida de la «renda mínima d'inserció», que es manté en 150 milions de pessetes. Ja sé que el conseller de Treball, possiblement, pot dir que és una partida oberta, que és un crèdit ampliable, però en tot cas hi han 150 milions de pessetes.

La partida de «salut laboral», que hem denunciat any rere any que era petita, que estava situada l'any 92 en 75 milions de pessetes, baixa a 70 milions de pessetes.

O un altre tema important, que va ser objecte de reivindicació dels sindicats, de la necessitat de crear el que es diu un «observatori del mercat de treball» que analitzi quines són les empreses en crisi, quines són les demandes per adequar les polítiques: es va crear el 1992 amb 5 milions de pessetes, i el 1993 desapareixen la partida i els 5 milions de pessetes.

És a dir, davant d'una situació econòmica de majors dificultats —1993—, davant d'una situació d'un increment importantíssim del nombre d'aturats, la proposta social que el Govern ens fa en aquest pressupost consisteix a reduir partides del 1992. O, dit d'una altra manera, les treballadores i els treballadors catalans, durant 1993, estaran més desprotegits per dues raons: primera, perquè s'incrementaran les dificultats econòmiques, i segona, perquè els recursos financers de la Generalitat, en aquests programes, han disminuït.

Algú de vostès podrà pensar que és que no hi han diners, i, per tant, cal fer restriccions, cal retallar. A aquest pensament

s'hi poden oposar tres raonaments. Primer raonament: el pressupost global creix en un 9,8%; per tant, hi ha un creixement d'un 9,8. Segona: estem parlant de partides relativament petites com a conseqüència —hi insisteixo— d'una visió i d'una política del Govern en aquests anys; estem parlant de partides de 50 milions, de 200 milions, de 117 milions de pessetes davant d'un pressupost global gairebé d'un bilió i mig de pessetes. Tercer argument en contra d'aquesta idea que no hi han diners: aquest argument, aquest pensament que no hi han diners per incrementar aquestes partides no resisteix la més mínima comparació amb altres partides del pressupost; no la resisteix.

Mirin vostès: com algú pot justificar que la Secretaria General de Presidència —no el Departament de Presidència, que hi ha Esports i Joventut, no, no: només la Secretaria General de Presidència i, per tant, allò que el president de la Generalitat utilitza directament— tingui per a exposicions 313 milions de pessetes durant un any; per a protocol, 270; per a publicitat, 171; per a promoció cultural, 470; per a altres despeses, 62..., en total, 1.343 milions de pessetes? És justificable que en un país —qualsevol país, Catalunya, Espanya, qualsevol país— el president del govern, el cap del govern, en un mes es gasti més diners en protocol, publicitat, etcètera, que en tot l'any en salut laboral dels treballadors? Això passa en algun país? M'agradaria que em diguessin un sol país on el president del govern, en un mes, en aquestes despeses, gasta més diners que el programa de salut laboral dels treballadors durant tot un any. O és justificable que, si vostès sumen les partides dels plans d'ocupació amb els ajuntaments, dels plans d'ocupació amb els consells comarcals, de la salut laboral o del PIRMI, si sumen aquests quatre conceptes, sumen 550 milions de pessetes? En cinc mesos, el president Pujol gasta més diners que això.

Davant de quina racionalitat estem? Davant de quina política social estem? Per tant, des del punt de vista del món laboral i de les previsions en relació amb aquests temes, creiem que aquest és un pressupost socialment inacceptable.

Si anéssim a ensenyament, podríem fer crítiques, no semblants, però sí crítiques que ens fan també rebutjar les orientacions d'ensenyament. Una de les grans conclusions dels debats de política general, però també del recent debat de política industrial, va ser la importància cabdal de la formació perquè Catalunya sigui un país més competitiu. Un país com Catalunya, on avui el 35% de la població escolar d'EGB fracassa, un país que el 35% de la població d'EGB fracassa no es pot plantejar seriosament fer un salt qualitatiu en la seva competitivitat. No hi ha cap país que amb un 35% de fracàs escolar a EGB, a mitjà termini, pugui plantejar-se incrementar la seva competitivitat. Doncs, bé, què ens diuen, què ens proposen els pressupostos de la Generalitat per al 1993? Senzillament, la congelació de la reforma educativa i l'allunyament dels nivells educatius europeus. Dos arguments per justificar aquesta afirmació. Primer argument, a nivell global: quina és la relació de despesa educativa en relació amb el PIB? Mirin, a França, a Alemanya, a Bèlgica estan al 6%; Espanya està en el 4,05%. Estic parlant de despesa educativa del 93 en relació amb el PIB del 91, perquè el PIB del 92 no el coneixem i el del 93 tampoc; per tant: França, Alemanya, Bèlgica, el 6%; Espanya, el 4,05%, i Catalunya, el 2,9%. Globalment, en la relació entre despesa educativa i riquesa del país, Catalunya està molt lluny d'Europa, però està per sota d'Espanya.

I si anem a les partides concretes del Departament d'Ensenyament, és cert que a universitat, com s'ha dit, hi ha un esforç d'inversió; ara bé, què passa amb els programes d'innovació educativa, l'any d'inici de la reforma? Que disminueixen. Què passa amb les partides de conservació i reparació? Que van de 489 milions enguany a 160 el 1993. Què passa amb el Pla especial d'equipaments? Que va de 2.200 a 1.350. Com és possible congelar les partides de formació —que en termes absoluts és disminuir— l'any de la reforma educativa? Ara bé, hi ha una cosa que s'incrementa, i s'incrementa molt per sobre de la mitjana del pressupost: els concerts educatius amb la privada, que s'incrementen el 16%. O sigui, hi ha una retallada de tot allò que és diners per a incrementar, tirar endavant la reforma educativa, però, en canvi, el que sí que hi ha és un increment de les partides destinades als concerts educatius privats.

Si anéssim a la política agrària, examinant el pressupost veiem que molt pocs canvis —per no dir gairebé cap canvi— ha comportat el debat monogràfic sobre agricultura. L'única novetat apreciable apareix en el Pla de reconversió de les cooperatives, encara que insuficientment dotat. No hi ha, en canvi, variacions notables en la nul·la política de formació i orientació a la pagesia davant les conseqüències de la política agrària comunitària; tampoc quant al paper fonamental que han de jugar les organitzacions professionals agràries, els controls de qualitat dels productes alimentaris ni el necessari i urgent pla integral de desenvolupament rural. I els estic citant algunes de les propostes de resolució que van ser aprovades en aquest Parlament a proposta de Convergència. Ni allò que aquest Parlament fa molt poc va aprovar a proposta de Convergència, avui ho trobem en el pressupost. Per tant, podem dir que, des del punt de vista de la política agrària, allò que varem acordar, que es va acordar en aquest Parlament en el debat monogràfic, no ha tingut repercussions pressupostàries.

Podríem examinar —no en tinc temps— què passa amb la reforma de la sanitat; el nostre diagnòstic —que no explicaré amb números— també és l'aturada de la reforma sanitària. O podríem veure com els empleats públics —que avui fan vaga, i que, jo en nom del nostre Grup, des d'aquí, vull expressar la meua solidaritat— plantegen tres punts, per nosaltres també irrenunciables, i que s'han de modificar en el procediment parlamentari de discussió d'aquest debat. Primer: un increment retributiu que asseguri el manteniment del seu poder adquisitiu; en segon lloc, l'acompliment per part del Govern de la clàusula de revisió salarial pactada l'any passat, i, en tercer lloc, una oferta d'ocupació pública que no disminueixi els llocs de treball nets.

Crec, senyores i senyors diputats, que entendran perfectament la nostra primera gran raó de rebuig d'aquest pressupost: el seu insuficient contingut social en un període en què els problemes laborals i socials augmentaran molt sensiblement.

Permetin-me ara que els llegeixi un paràgraf del Programa de desenvolupament econòmic de la Generalitat, anys 1992-1996, elaborat per la conselleria d'Economia i Finances i editat recentment. En el capítol II, capítol que porta per títol «Els principals desequilibris i les potencialitats de desenvolupament», diu: «El model de creixement català i el procés de concentració de la població que n'ha resultat, com també les característiques del sector industrial, en què tenen una àmplia presència les activitats bàsiques i de transformació, han tingut com a conseqüència una distribució fortament desequilibrada

de la població i dels recursos en el territori. Aquest model de distribució, de la congestió a la desertització, presenta dificultats importants per a la correcta gestió del medi ambient, com també per a la valoració no especulativa dels recursos en les àrees més poblades.» En aquest paràgraf se situen la segona i la tercera prioritats que, al nostre entendre, hauria de contenir el pressupost del 1993. Segona prioritat: protecció del medi ambient; tercera prioritat: reequilibrament territorial.

En relació amb la protecció del medi ambient, cal dir que aquest pressupost —permetin-me l'expressió— és un cop gairebé mortal sobre les expectatives que va aixecar la creació de la conselleria de Medi Ambient. Aquest pressupost, mirant el pressupost de la conselleria de Medi Ambient, és gairebé un cop mortal sobre les expectatives que va aixecar la conselleria de Medi Ambient. I per quines raons? Per dues raons. Perquè aquest és un pressupost, quan un analitza la conselleria de Medi Ambient, ecològicament agressor per passiva; és a dir, un pressupost —com després els explicaré— que permet que es continuï agredint el territori català. Per què? Perquè, d'una banda, no avança en la unificació de les competències de la conselleria de Medi Ambient —i això és un element imprescindible per a una correcta gestió del medi ambient, i no s'hi avança, tot i que se'ns va dir, quan es va crear, que any rere any s'aniria avançant—, i, d'altra banda, per les reduccions significatives d'algunes partides de la conselleria de Medi Ambient que palesen la no-prioritat política del Govern en relació amb aquest tema.

Com és possible que el Programa d'educació mediambiental disminueixi aquest any d'un punt i mig per cent? Què és que el Govern català creu que no cal fer ja educació ambiental? Un programa que s'ha començat fa molt poc, que ens omplim tots la boca dient que el tema del medi ambient, en bona part, és un problema cultural... Doncs, bé, disminució d'aquesta partida. O com és possible que la Direcció General de Patrimoni Natural..., l'any passat hi havia quatre partides, amb un total de 400 milions; aquest any desapareixen tres partides i ens quedem amb un pressupost de 150 milions de partida; eren partides, totes elles, que feien referència fonamentalment a inversions per a protecció del patrimoni del Pla d'espais d'interès natural. Quan aquest desitjat PEIN surti a la llum, quan surti a la llum, no tindrà recursos per a la seva gestió. Podríem anar a la Junta de Residus, o a la Junta d'Aigües, on les inversions disminueixen. En el cas de la Junta de Residus, l'any passat se'ns deia, quan nosaltres dèiem que calien més diners, se'ns deia: «Escolti, és el primer any, posem aquest any 6.000 milions de pessetes; ja els anirem incrementant». Doncs, bé, les inversions de 6.000 milions de pessetes, de 6.078 —inversions més transferències de capital— del 1992, disminueixen de 1.793 milions, i situen el pressupost d'inversions de la Junta en 4.200 milions de pessetes.

Conclusió: la reduïda política iniciada fins ara de protecció mediambiental és en clara regressió; no és cap casualitat que fa molt poc el president d'aquell famós Consell de Protecció de la Natura, en Ramon Folch —una persona d'un prestigi no català ni espanyol, internacional—, que en aquest temps que ha estat al capdavant d'aquest organisme ha fet nombrosos informes, no és causal que en Ramon Folch, fa vuit mesos, deu mesos, hagi denunciat les pressions de determinats propietaris sobre el PEIN, i no és cap casualitat, i, en canvi, és preocupant que hagi presentat la dimissió. I ha presentat la dimissió —i aquestes serien pa-

raules meves— possiblement perquè no vol que el Consell de Protecció de la Natura actuï de tapadora d'una política del Govern que no es distingeix per la protecció del medi ambient.

Tercera gran prioritat, d'acord també amb el diagnòstic que fa el mateix Programa de desenvolupament de la Generalitat de Catalunya: afrontar —diu el document— aquest model desequilibrat de territori, que el mateix document qualifica «de la congestió a la desertització». Les expressions del desequilibri són moltes, i gairebé totes elles suportades per nombrosos estudis. Una part important de les comarques —podem dir la meitat o unes quantes menys—, en procés de despoblament; increment de les diferències entre les comarques més riques i les més pobres; increment dels desequilibris dins de l'àrea metropolitana; fins i tot a l'extrem que el president Pujol va dir —en el debat d'investidura o en el debat de política general, no ho recordo bé— la necessitat d'articular una política de potenciació de la xarxa de ciutats intermèdies. Paral·lelament, alhora, veiem com les inversions del Govern s'orienten tanmateix a aquelles comarques de renda per càpita més alta.

En tot cas, un any més, un pressupost on no hi ha un fil conductor que integri totes les actuacions de política territorial amb l'objectiu de disminuir els desequilibris. És cert que hi ha actuacions territorials: un pressupost global d'1.400.000 milions de pessetes, i un pressupost importantíssim de política territorial, necessàriament actua sobre el territori, però allò que no hi ha és un fil conductor que integri les diferents polítiques territorials i econòmiques per tal d'aconseguir un reequilibrament del territori.

Un any més no hi ha opcions globals territorials; ni les diu el text, ni les diu el senyor conseller. Un any més manca aquell famós pla director del territori que any rere any se'ns diu que aquell any es presenta. Jo fa cinc anys que sóc en aquest Parlament i els cinc anys he escoltat el mateix: «abans de final d'any, presentarem el pla territorial». Un any més, aquesta falta d'actuació activa, per part de la Generalitat, en el territori provocarà un increment de desequilibris. Fins i tot propostes també aprovades recentment en el debat de turisme, com la necessitat de fer programes a les comarques interiors més deprimides, tampoc tenen traducció pressupostària en aquest pressupost. Un acord aprovat recentment que venia a dir: «Escoltin, no podem basar només el turisme català en el que es deia el turisme de "sol i platja", i el turisme també ha de ser un element de reequilibrament territorial; tirem endavant programes de muntanya a les comarques interiors més deprimides». On és aquest programa en el pressupost? Quina partida té? No hi ha tampoc cap traducció pressupostària a aquest acord recentment pres en aquesta cambra.

Per tant, no només per passiva, sinó que creiem que algunes operacions importants que s'estan anunciant, com és el transvasament de l'aigua de l'Ebre, reforçaran —recordin el que els he llegit—, en paraules del document del Govern, aquell model de creixement català, aquell model de creixement català que el llibre denunciava com a causant dels actuals desequilibris.

Una quarta prioritat que hauria de contemplar el pressupost de la Generalitat i que tampoc contempla: la realització per tal de superar..., de realitzar polítiques que superin les desigualtats laborals, socials i culturals que avui pateixen les dones —aproximadament la meitat de la població. Aquí també tots vostès coneixen diverses expressions d'aquestes desigualtats: la taxa

d'atur de les dones, deu punts superior a la dels homes; segons un estudi de l'Institut Nacional d'Estadística del 1991, pel mateix treball realitzat el salari és el 25% més petit; poca presència de les dones en carreres tècniques —el 17% del total—; la realització, per part de les dones, de pràcticament totes les feines domèstiques; condicions laborals, socials discriminades, i tantes i tantes altres.

Aquesta preocupació hauria de ser, a parer nostre, una preocupació que travessés les polítiques de tots els departaments; una preocupació en el bell mig de l'acció de govern. Però això —i el pressupost ens ho confirma— no és així. Hi ha algunes actuacions que no es mencionen ni els programes de formació ocupacional, i gairebé no trobarem en la resta de departaments de la Generalitat res més.

El Consell Executiu utilitza gairebé exclusivament l'Institut Català de la Dona com el seu instrument de la política d'igualtat dona i home; cal dir que l'Institut Català de la Dona no és, no pot ser, ni per la seva naturalesa ni pel pressupost que té —aproximadament 400 milions de pessetes—, l'únic instrument del Govern per tirar endavant una política d'igualtat. Però també vull dir que en el cas de l'Institut Català de la Dona l'increment del pressupost és un 11,2%, 44 milions de pessetes. D'aquests 44 milions de pessetes d'increment, n'hi ha 10 que van a publicitat i propaganda, 10 que van a reunions i conferències, i 12 que van a estudis tècnics. En total, dels 44 milions de pessetes d'increment del pressupost de l'Institut Català de la Dona, 32 van a publicitat, reunions o estudis tècnics.

Senyores i senyors diputats, he intentat precisar quins són els objectius polítics fonamentals als quals el pressupost per al 1993 hauria de donar resposta segons el nostre Grup: especial atenció a les qüestions socials, especialment a les qüestions relacionades amb l'atur; increment decidit de la protecció del medi ambient; política de reequilibrament territorial i igualtat dona i home. Aquests quatre reptes creiem que són —hi insisteixo— reptes estratègics, que van més enllà d'un pressupost, però que necessàriament s'han de contemplar en un pressupost.

He intentat demostrar, en el breu temps que he tingut, que l'anàlisi detallada del Projecte de pressupostos diu que no només no es va en aquesta direcció, sinó que es va en una direcció contrària. Recordin-ho: a més atur per a l'any 93, menys recursos econòmics per als plans d'ocupació; a més atur per a l'any 93, menys recursos econòmics per a les accions de xoc; a més necessitat de polítiques de reequilibrament territorial, continua la indecisió i fins i tot operacions que, a parer nostre, desequilibraran més el territori; a més necessitat d'educació en els temes mediambientals, menys diners; a més necessitat de protecció dels espais naturals, menys recursos econòmics; a més necessitat per afrontar els reptes de la competitivitat, aturada de la reforma educativa...

I dic, i diem que aquests pressupostos s'orienten en direcció contrària al que nosaltres creiem que hauria de ser, perquè aquest pressupost està sotmès a unes tendències clarament identificables, incompatibles amb els objectius abans esmentats. Unes tendències situades en el marc d'una acció de govern fortament conservadora i fortament presidencialista. Els vull citar tres tendències. Primera tendència: la privatització creixent del pressupost; privatització preocupant del pressupost; privatització, en alguns sectors, arbitrària, del pressupost. Sàpiguen vostès que les transferències corrents a empreses privades i a

entitats sense finalitat de lucre sumen més de 200.000 milions de pessetes; més del 15% del pressupost és una quantitat de diners que va a parar a empreses privades i transferències corrents. Aquestes xifres resulten molt més escandaloses davant el pressupost de diversos departaments: Treball aquest any té 21.700 milions de pessetes —entre altres coses pels 10.500, si no ho recordo malament, de traspàs de la formació ocupacional—, Cultura en té 22.000, o Medi Ambient en té 12.000. Davant d'això, 200.000 milions de pessetes, el 15% del pressupost, que surt del pressupost públic. Els podria dir —no tinc temps— exemples de com s'ha privatitzat per primera vegada la gestió —la gestió— de l'assistència primària d'una àrea bàsica d'Olesa o de Sant Cugat, o com, recentment, en aquest mateix Parlament, sabíem que l'any 1991 i 92 el pressupost que paguem a empreses privades per seguretat puja al voltant de 1.000 milions de pessetes. En fi, per tant, primera tendència, per nosaltres rebutjable: aquest procés de privatització creixent.

Segona tendència, despeses sumptuàries desorbitades i concentrades en tot el pressupost, però especialment a presidència: 688 milions de protocol i representació; 2.000 de publicitat; 1.400 d'exposicions; 720 de reunions i conferències; 716 de promoció cultural; altres despeses, 1.000... Només aquestes cinc o sis partides pugen més de 6.000 milions de pessetes, que, com he intentat fer abans, no resisteixen una comparació amb altres partides de caràcter social.

Tercera tendència, hi insisteixo, rebutjable, d'aquest pressupost: el menysteniment del paper polític dels ajuntaments, en el marc d'una concepció centralista i exclusivista de l'Administració. Aquí també podem posar molts exemples: un any més, no es crea el Fons Municipal de Cooperació Local, fons que hauria de significar, en cas d'aplicar-se els mateixos criteris que l'Estat aplica, una partida de 16.000 milions de pessetes per als ajuntaments. Però, si repasséssim les diverses conselleries, trauríem conclusions semblants. Per exemple, Benestar Social i l'ICASS, en inversions, passen als ajuntaments, tot l'any, 283 milions; passen a empreses privades 1.100 milions de pessetes. És a dir, aquest és un govern que, per a inversió en temes de benestar social, per cada pesseta que passa als ajuntaments, en passa quatre a empreses privades i entitats sense finalitat de lucre.

Aquestes característiques del pressupost —privatització preocupant, despeses sumptuàries i publicitat desorbitada, concepció centralista i menysteniment de l'ajuntament— són producte —hi insisteixo— d'una acció de govern conservadora i presidencialista i que avui, fins i tot, es troba en una situació política amb un alt grau de paràlisi. Tot això determina uns pressupostos que tindran efectes negatius per a Catalunya i per als catalans l'any 1993.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat aquesta esmena de retorn del pressupost de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Les... (*El Sr. Alavedra demana per parlar.*) Sí? Té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, breument, si puc, per no allargar excessivament aquest debat de pressupostos, contestaré a la defensa de la seva esmena a la totalitat que ha fet el diputat senyor Saura.

Bé, partim d'unes previsions d'evolució de l'economia de Catalunya per a l'any 93 que jo crec que són coincidents, en el sentit que la situació no és optimista, i ell deia que per primera vegada Catalunya creixeria per sota del creixement de l'Estat; jo això no ho he dit. És a dir, vostè sap que l'altre dia el Banc d'Espanya va dir que el conjunt de l'economia espanyola creixia per sota de l'1%; hi va haver unes rèpliques del secretari d'Estat d'Hisenda, el senyor Antoni Zabalza, però sense concretar exactament quin era el creixement. Nosaltres, les últimes dades que tenim del creixement de Catalunya, dels dotze últims mesos, era de l'1,7%. No obstant, la davallada és forta, i a mi em sembla que avui, en la presentació dels pressupostos, he parlat de l'1,4 per a enguany, i que preveig per a l'any que ve un 1,5% —previsió certament difícil—, i que la previsió que ha fet el senyor Solchaga en la presentació dels pressupostos generals de l'Estat és de l'1%. És a dir que nosaltres encara creiem en uns percentatges de creixement —evidentment, molt baixos i que demostren un alentiment important de la nostra..., de la marxa de la nostra economia. Però sí que encara preveiem uns creixements superiors a la resta de l'Estat. I ho preveiem plens de dubtes i plens de reflexió i examinant tots els indicadors; perquè vostè sap que una economia més industrial com la nostra, en un moment de crisi, pot ser més sensible a la crisi. I que, en realitat, en la primera meitat de la dècada dels 80 i el final del 70 va ser així. Catalunya, aquella crisi tan forta dels dos xocs del petroli, la va viure amb més intensitat que la resta de l'Estat, tenia un percentatge d'atur dos punts per sobre de la mitjana de l'Estat —va arribar, fins i tot, fins al 22%, percentatges realment altíssims.

I, aleshores, nosaltres hem plantejat si, realment, la crisi actual pot tenir també aquestes repercussions a Catalunya. Però creiem que no; creiem que, malgrat tot, malgrat la situació difícil, tenim possibilitats, i la reacció de l'exportació que jo he destacat en aquest aspecte ho demostra, i les possibilitats de vendre en el mercat únic, un nou mercat que s'obre, tot i sabent que el mercat espanyol és encara, de llarg, el principal —i jo també ho he dit—, crec que podem créixer una mica per sobre de la resta de l'Estat, com de fet es produeix des de l'any 85-86, i que ens ha permès, realment, de tenir uns resultats, dins del rànquing econòmic espanyol, molt favorables, molt més favorables que en anys anteriors. Encara l'altre dia —i ho dic no amb cap mena de triomfalisme perquè no és el moment, però ho dic com una realitat—, dins del rànquing de renda disponible que fa un prestigiós banc espanyol des de fa temps i dins de les estadístiques de consum per càpita, doncs, es demostrava que Catalunya s'havia situat en el primer lloc, i feia molt de temps que Catalunya no estava en el primer lloc en temes econòmics com aquest, i això ha estat una evolució rapidíssima durant els últims anys. Ho dic per no crear un clima excessivament alarmista, que contribueix a frenar moltes decisions i a frenar moltes inversions, però, evidentment, no podem evitar de parlar de la realitat.

Vostè ha parlat de l'atur, i és cert; ha parlat de les xifres d'atur entre un percentatge i un altre. Jo crec recordar que avui ha parlat d'una previsió del 14,4. En termes d'EPA, que són uns termes diferents de l'Inem, vostè sap que sempre hi ha unes diferències..., però referit al 18,9 que es preveu a nivell de les previsions que va fer també el senyor Solchaga en els pressupostos de l'Estat..., però, vaja, no deixa de ser una situació

preocupant, i en aquest aspecte no vull, diguem-ne, polemitzar amb vostè, perquè em sembla que coincidim bàsicament.

Ara, vostè diu que hi ha una filosofia diferent entre el pressupost de la Generalitat i la nostra opció política, molt bé; hi ha un accent que no es posa en les actuacions de tipus social —jo crec que ha estat el seu primer argument. Nosaltres sempre hem defensat —i respon a la nostra línia d'actuació política— que la millor manera de lluitar contra l'atur és intentar generar activitat econòmica, i, per tant, l'accent, en aquest pressupost, insuficient o no per les limitacions de recursos que vostè, en la primera frase que ha dit, ha reconegut que era una característica de tot pressupost..., doncs, intentem posar l'accent —d'una manera potser insuficient, però en tot cas, en percentatges, molt marcada— en agricultura —que, si no recordo malament, té un increment del 16,3%, l'increment més alt— i en funció també de les resolucions del debat, que es compliran en la seva totalitat o no, o parcialment, però vull dir que aquest 16,3% demostra una voluntat de compliment. Es posa l'accent en indústria i en totes les transferències que des d'Indústria es fan a l'Idiada, que és el laboratori de l'automòbil, al Lgain, que és el laboratori general, al Copca, que és bàsic en aquests moments i que és una petició del món empresarial i del món sindical —amb el qual em vaig reunir l'altre dia—, per al foment de les nostres exportacions, i de la nostra presència en els mercats internacionals, en els centres de transferència de tecnologia universitat-empresa, que és bàsic per dotar les nostres empreses de tecnologia..., totes aquestes actuacions que des de fa anys està fent la conselleria d'Indústria. I també es posa un accent molt considerable, encara que en valors absoluts sempre és petit perquè tenim un pressupost que, quan es compara amb percentatges el nostre pressupost amb altres pressupostos, doncs, s'ha de parlar de bases de comparació diferents... No, vostè no ho ha fet, però normalment es diu: la Rioja, en indústria, destina un percentatge «ics» a indústria, superior al percentatge que hi destina Catalunya. Bé, però és que la Rioja, per exemple, no té ni ensenyament ni sanitat, i, quan es compara —i això sí que vostè ho ha fet— el d'ensenyament amb altres pressupostos, s'ha de comparar l'estructura del pressupost, que és completament diferent, i s'ha de tenir en compte l'estructura del pressupost. I, per exemple, en el nostre pressupost, doncs, em sembla que ho deia jo en la presentació: sanitat més ensenyament —i ho dic cada vegada— representa el 61% del nostre pressupost, i sanitat sol representa el 34%; però, en fi...

Aleshores, jo crec que l'actuació d'impuls a indústria, a agricultura, a turisme, avui dia és una actuació que, classificar-la només d'actuació econòmica, desvinculada d'una actuació social, és una dicotomia, al meu entendre, superada. Perquè, precisament, impulsar aquests departaments és l'acció social —al meu entendre— més important que es pot fer; és l'acció d'ajudar a les empreses a ser competitives, i ser competitiu vol dir tenir presència en els mercats internacionals i, avui dia, en el mercat interior i vol dir, en definitiva, mantenir o poder generar llocs de treball. Mantenir, perquè hi ha una altra circumstància que hi juga, que és que jo he parlat d'una baixada considerable de la construcció, he parlat d'una baixada de la indústria, però en la indústria hem dit que la baixada era molt menor en la producció, probablement, que en els llocs de treball, perquè la indústria segueix sotmesa a un ajust degut a la introducció de les noves tecnologies, i això ho sabem absolutament tots, i és un

ajust laboral que porta ja anys i que va seguint, potser a un ritme menor que en els anys anteriors, però que va seguint.

Senyor Saura, vostè m'ha citat una sèrie de partides que disminueixen. Jo..., vostè ha estudiat el pressupost en detall, i no li discutiré això, perquè estic segur que té raó; estic segur que té raó. Però, és evident que en un pressupost que creix el 9,8% —quan el pressupost anterior creixia el 16,7%— i que per primera vegada té un creixement molt més ajustat, i que, dins d'aquest pressupost, per exemple, la sanitat —que ja sé que el senyor Trias no estarà content, perquè els seus recursos són molt insuficients—, però, sobre el pressupost inicial, que no sobre el pressupost final, té un creixement del 12% —i dic no sobre el pressupost final, perquè tots sabem que durant l'exercici es produeixen sistemàticament una sèrie de desviacions per fer els pressupostos infravalorats i que aquestes desviacions ens arriben amb un retard que ens genera uns problemes de tresoreria i uns pagaments d'interessos brutals—, doncs, si la sanitat, malgrat tot, comparat pressupost inicial amb pressupost inicial, creix un 12% i el benestar social, doncs, també creix per sobre del 10% —i, per cert, aquests són dos departaments bàsicament de contingut social i que tenen uns creixements per sobre de la mitjana—, doncs, és evident, que hi han altres partides que han de disminuir.

Sobre el tema del Departament de Treball, concretament, la nostra política contra l'atur no és subvencionar contractes, sinó fomentar la formació i la preparació de la gent perquè puguin trobar feina. I en aquest aspecte jo crec que el Departament de Treball, doncs, en els últims anys, amb la incorporació de les partides de la formació ocupacional, que representen 10.000 milions de pessetes, doncs, ha tingut un volum molt considerable, que permet aquesta formació que ha de facilitar trobar treball a la gent, i que el Departament de Treball pot haver disminuït una partida o una altra, com han fet tots els departaments, i en trobarem en un pressupost que jo he dit de contenció —i que algú em dirà que és expansiu en el curs del debat, algú m'ho dirà (*Remor de veus.*)—, doncs segur que, en canvi, es pot trobar una sèrie de partides que disminueixen, perquè és normal que així sigui; si és de contenció, disminueixen una sèrie de partides.

Amb el traspàs de la formació ocupacional, hem passat d'administrar 10.000 milions de pessetes a 20.000 milions de pessetes per a la formació ocupacional. I això és més que doblat, i em sembla que se n'està fent un bon ús i em sembla que l'impuls en els departaments que tenen a veure amb l'economia productiva i els fons i el traspàs aquest de la formació ocupacional, el percentatge d'increment de sanitat i de benestar social —segurament insuficients, però per sobre la mitjana— demostren, evidentment, una voluntat també de preocupació social, i, per tant, senyor Saura, tot i respectant les seves crítiques, no les comparteixo.

Vostè em cita, com cada any, les despeses excessives de la Secretaria General de Presidència, i després, al final de la seva intervenció, fins i tot ha parlat de despeses sumptuàries, exagerades. Aquest és un *leitmotiv* de tots els debats de pressupostos, i això sortirà absolutament en totes les intervencions —n'estic convençut—; el que passa és que jo crec que, per ser objectius, s'hauria de dir que el Departament de Presidència és un dels departaments que ha fet el més gran esforç de contenció en el seu conjunt, i que creix una mica per sobre del 5%, i que, per tant,

és un percentatge de creixement molt inferior al d'altres anys, i és un percentatge de creixement inferior a la mitjana, i que, concretament, en les atencions protocol·làries i representatives, en la publicitat i propaganda, en les reunions i conferències, en aquesta partida 226 —que és de confusió perquè s'hi introdueixen també el jurídic i el contenciós— i també formació i promoció, doncs, s'ha fet una reducció de les despeses de Presidència de publicitat i de propaganda molt considerable, i amb un percentatge molt elevat.

Per altra banda, també, jo crec que com que tot això comporta una gran part de la projecció exterior de Catalunya, que és absolutament necessària i que creiem que permet enormement aquesta política que hem de fer de projecció dels nostres productes en el món, em sembla que realment s'ha fet un esforç de contenció en el Departament de Presidència enormement important.

Bé, sobre l'ensenyament. Sobre l'ensenyament, vostè mateix ha reconegut —m'ha semblat; i, si no ho ha reconegut, ho repetixo jo— que l'esforç que hem fet —que fem— en universitats és considerable; esforç absolutament insuficient: les universitats estan realment necessitant més del que fem, però els recursos són limitats, i nosaltres fem en les transferències corrents —capítol 4— un increment del 15%, i en les transferències de capital —capítol 7— un increment del 104%. I això per nosaltres és un esforç absolutament prioritari, que fa que altres partides aquest any disminueixin, perquè els pressupostos vol dir que aquest any portes la prioritat sobre un tema i has de disminuir altres coses, forçosament, i l'any que ve potser continues amb aquesta prioritat o portes la prioritat sobre un altre tema. El fet que un any unes determinades partides disminueixin no ha de ser una situació dramàtica, perquè per sort el pressupost és per a un any, i, aleshores, si realment vols portar l'accent a dins d'ensenyament amb el programa d'universitats, que té molt a veure amb la competitivitat, que té molt a veure amb la recerca..., perquè bàsicament en el món d'avui la recerca es fa a les universitats, i els centres de transferència universitat-empresa són realment els que funcionen, més que els centres d'investigació deslligats de la universitat; doncs aquesta ha estat una prioritat nostra.

Vostè parla de l'increment dels concerts educatius. Sí, efectivament, la LODE deia que s'havien d'equiparar els salaris dels treballadors de l'ensenyament privat gradualment amb els salaris dels treballadors de l'ensenyament públic. Els salaris de l'ensenyament privat estan molt per sota, i nosaltres fem un esforç d'equiparació dels salaris dels professors, dels treballadors de l'ensenyament privat amb els de l'ensenyament públic, i això és el que justifica aquest increment per sobre de la mitjana que a vostè li sembla exagerat o li sembla que va en aquesta línia —que també surt cada any en el seu discurs— de la privatització.

Un altre tema que vostè ha tractat —i potser me'n deixaré algun, però no voldria...—, un altre tema que vostè ha tractat és el de la Junta de..., no: el medi ambient —el medi ambient. Al medi ambient hi poden haver partides, també, que han disminuït. Absolutament, com a tots els departaments. I vostè em pot citar una sèrie de partides que han disminuït, i que han disminuït provisionalment, perquè em sembla que, si podem, les tornarem a augmentar en anys futurs, com el tema de l'educació. Però jo li voldria dir una cosa, de totes maneres. Miri, la Junta de Sane-

jament... —i algú em criticarà que el nostre pressupost té contenció, però que, en canvi, els d'organismes autònoms, comercials, augmenten molt, i les empreses públiques augmenten, i entre altres coses augmenten perquè tenen recursos, generen recursos, i és una dinàmica diferent, i no estan sotmesos al programa de convergència, que, ho repeteixo, només inclou els departaments de la Generalitat i els organismes autònoms administratius, i en queden fora els organismes autònoms comercials, financers i industrials—, doncs miri, la Junta de Sanejament passa a tenir un pressupost de 53.893 milions de pessetes contra un pressupost de 32.513 milions de pessetes; per tant, augmenta de 21.000 milions de pessetes en un pressupost marcat per la contenció i per la restricció, i aquest increment és del 65,8%. És evident que..., em sembla que això demostra una preocupació del Departament de Medi Ambient per aquest tema, i una preocupació del Govern, i que el mateix Departament ha tingut de prioritzar —a dins de les seves opcions, segur, i que el Govern ha tingut de prioritar, però la Junta de Sanejament— les inversions previstes. Inversions: el 93 sumen 41.524 milions de pessetes, i aquest import correspon a l'anualitat del 93 del Pla de depuradores aprovat.

Per finançar aquest import, s'han previst 9.688 milions per a la taxa del sanejament —ingressos de la taxa de sanejament—, 5.000 milions que corresponen a endeutament autoritzat el 92 i que es fa ara, i 15.000 milions que són l'endeutament autoritzat en el Projecte de llei de pressupostos que avui presento en aquesta cambra. El total d'aquests recursos és de 29.688 milions, i, a més a més, hi ha encara una diferència d'11.836 milions que potser, segons funcioni el Programa de depuradores, doncs, s'hauran de fer operacions de crèdit durant l'any 93. És a dir, que em sembla que això, que ha estat molt a debat en el Govern i que ha estat una prioritat assumida per tots, em sembla que realment, dins del Medi Ambient i en un tema com les depuradores, demostra una prioritat clara. Que no es poden atacar tots els temes de Medi Ambient alhora? Això, quan hi hagi el debat del Departament de Medi Ambient, el diputat que hi intervingui —o qui hi intervingui— ho explicarà, però jo volia destacar, senyor Saura, perquè em sembla que aquestes xifres són eloqüents, aquesta prioritat en un tema com el sanejament.

Bé, sobre el tema del desequilibri. Evidentment, el tema... Vostè, aquest paràgraf del Departament d'Economia me'l va llegir una altra vegada, em sembla; és un paràgraf eloqüent, és un paràgraf sincer, és un paràgraf realista; és així. Vostè sap que hi ha hagut uns moments en la història industrial del nostre país en què la preocupació essencial era la pèrdua de llocs de treball. I la pèrdua de llocs de treball es produïa bàsicament en el Barcelonès, però sobretot en el Vallès Occidental i en el Baix Llobregat, i en menor mesura en el Vallès Oriental. I aleshores hi va haver un instrument, que es va fer des de l'Administració central i en el qual nosaltres vam participar, que es deia «zona d'urgent reindustrialització», que va definir unes determinades comarques, i les va definir sense criteris de reequilibrament territorial en aquell moment, perquè hi havia una altra prioritat, que era la pèrdua massiva de llocs de treball en una zona determinada, que tenia una tradició industrial i que, realment, podia generar uns problemes socials gravíssims. I aquesta zona d'urgent reindustrialització, no a tota Espanya —em sembla que n'hi havien cinc o sis—, però la de Catalunya va funcionar d'una manera extraordinària. Va funcionar d'una manera extraordinària,

en primer lloc, perquè vam poder oferir unes zones molt ben situades, a prop de Barcelona, molt ben comunicades, amb unes universitats, i perquè, a més a més, va coincidir aquest instrument amb la represa, amb l'inici de la represa, i aleshores la ZUR va aportar una concentració d'inversió estrangera, bàsicament, en aquestes comarques. I d'inversió autòctona també, perquè els percentatges d'inversió autòctona també van ser molt grans.

I així es van poder pal·liar en el Vallès Occidental, que és la comarca que en aquest aspecte va tenir més èxit, i probablement també la del Baix Llobregat, doncs, vam poder pal·liar els efectes catastròfics d'aquella situació. Que això va produir un excés de desequilibri? És probable. I que això és el que diu el Departament d'Economia? És probable. Què això ho hem de corregir? És segur. I per això jo li he dit i ho dic cada vegada, i potser és insuficient, que miri, que aquelles comarques que per càpita se situen per sota de la mitjana reben una inversió un 37% superior a les altres, per càpita; i aquelles que estan per sobre de la mitjana reben una inversió per càpita inferior d'un 25,3% a la mitjana. Per tant, ja hi ha una inversió superior en aquelles comarques, diguem-ne, més despoblades. Per altra banda, hi ha un famós decret —que se n'ha parlat diverses vegades— del Departament d'Indústria i Energia que dona uns ajuts específics superiors a aquelles comarques en regressió demogràfica. Decret amb el qual hem tingut una sèrie de problemes —i ho dic aquí clarament— amb la Comunitat Econòmica Europea, i que hem tingut de defensar constantment, i que continuem fent, amb polèmica, amb debat, amb la Comissió, amb el comissari de torn, però que fem perquè considerem que hi ha d'haver una prima d'ajut, de diner públic, en aquestes comarques. I aquesta és una de les nostres prioritats, i seguirem en aquesta línia.

La millora de les infraestructures, també —això ningú ho discutirà—, és un fet bàsic per a l'equilibri territorial del país. Jo crec que les infraestructures, en aquest sentit, doncs, han millorat molt i permeten que hi puguin haver inversions en comarques que abans cap industrial o cap inversor estranger considerava i que, a partir d'avui, es comencen a considerar. Que això sigui insuficient, no li ho discuteixo. No li ho discuteixo: sempre és insuficient tota acció que es faci per al reequilibrament territorial.

Sobre el tema de la promoció de les igualtats de la igualació home-dona en les oportunitats de feina i de vida en general, doncs, em deia el conseller de Treball —mentre vostè ho deia— que en la formació ocupacional, doncs, el 53% dels alumnes o de les persones que segueixen els cursos són dones; que, a més a més, hi ha un programa específic de 1.000 milions de pessetes, dins d'aquest conjunt de 10.000 milions de pessetes, un programa específic de 1.000 milions de pessetes, per a dona, i després és evident que l'Institut Català de la Dona, no podem parlar del seu pressupost o de la importància del seu pressupost, que és minso, per fer la política de la dona, sinó que em sembla que és un institut que el que intenta és que, horitzontalment a tots els departaments, hi hagi una política que tingui en compte exactament de la mateixa manera l'home i la dona i que pugui, en algun cas, impulsar més la dona que l'home per compensar les possibles situacions de desigualtat.

Miri, senyor Saura, el tema de la privatització és un tema recurrent en els seus discursos, i és evident que vostè pot enten-

dre per privatització tota aquella política que es fa per capítol quart i per capítol setè: capítol quart, les «transferències de capital per al funcionament»; capítol setè, les «transferències de capital per a inversions». Em sap greu dir-ho, perquè tots vostès ho saben àmpliament, però jo li diré que, dins d'aquest capítol quart i setè, hi ha moltíssimes aportacions a entitats públiques. No tot és privatització.

No, no, no dic que ho hagi dit: jo li ho dic perquè vull aclarir aquest concepte. És a dir, les aportacions a les entitats de la Seguretat Social —Servei Català de la Salut, Institut Català de la Salut, Institut Català d'Assistència i Serveis Socials—, que pugen 514.000 milions de pessetes el 93, estan aquí. Les aportacions a organismes autònoms, empreses públiques i ens públics, per un valor de 140.000 milions de pessetes —em refereixo a universitats, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, consorcis del Departament de Cultura, d'Indústria, de PTOP, Junta d'Aigües, Institut Català del Sòl, etcètera. Les aportacions a les corporacions locals, que són per una banda la participació en els ingressos de l'Estat, aquest que rebem i donem, i després transferències dels departaments per import de 32.300 milions de pessetes a corporacions locals.

Les transferències a empreses privades són de 24.732 milions de pessetes, i s'incrementen, sobre l'any 92, un 0,5%; és a dir, es mantenen pràcticament estables. I això és: al Departament d'Indústria i Energia, la promoció industrial per a aquestes empreses que poden anar en comarques en regressió demogràfica, entre altres; al Departament de Treball, la formació ocupacional, per un import de 13.000 milions de pessetes —formació ocupacional a empreses, 13.000 dins dels 24.000—; al Departament d'Agricultura, 2.692 milions a cooperatives i empreses agràries —i en les cooperatives fem curt, perquè era una de les resolucions del debat d'agricultura—; al Departament de Cultura, promoció cultural, 1.905 milions; al Departament de Medi Ambient, 530 milions per fomentar els processos no contaminants a les empreses, i a la resta de departaments. Això són els 24.000 milions a empreses privades.

I després, transferències a famílies i institucions sense finalitat de lucre, 81.000 milions de pessetes, dels quals hi ha: la gratuïtat a l'ensenyament, que són 61.000 milions de pessetes —la gratuïtat a l'ensenyament, 61.000 dels 81.000—; consorcis, patronats i federacions esportives, 6.000; rehabilitació habitatges, 2.000; promoció activitats culturals, 2.000; instal·lacions firals, 2.600. És a dir que això, segons els meus números, no suma els 200.000 que vostè ha dit; a mi, el detall de les aportacions de fons al sector privat és el detall que li acabo de donar, i, dins d'aquest detall, realment, les aportacions a empreses representen un percentatge petitíssim, perquè el Departament d'Indústria i Energia són 2.800 i ja li he dit que el Departament de Treball són 13.500 en formació ocupacional, que, evidentment, van a entitats sense ànim de lucre o a empreses.

Sobre les transferències a les corporacions locals, jo li haig de dir que, evidentment, hi han..., no hi ha el Fons de Cooperació al qual vostè feia referència i que també és un tema recurrent i que defensarà, probablement, el senyor Nadal en el debat —com cada any, d'una manera extraordinàriament brillant—, però... (*remor de veus*) —brillant quant a la forma, vull dir—, i, en canvi sí que hi ha moltíssimes aportacions dels departaments en transferències corrents i de capital a les corporacions locals, que sumen aquests 32.000 milions de pessetes, dels quals jo li

parlava, i, a més a més, d'organismes autònoms i d'empreses públiques —com l'Escola de Policia, com l'Institut Català de Seguretat Viària, com la Junta de Residus, com la Junta de Sanejament—, 21.000 milions més, que representa un total de 54.000 —ara sentia el senyor Farrés que deia «posa'ls!», i jo ho havia entès malament, i després he entès que era el Fons, i he quedat tranquil, perquè em pensava que em deia que els posés en un altre lloc (*rialles*), però he quedat molt tranquil. Doncs, això són 54.000 milions de pessetes que nosaltres aportem en aquest concepte, però, evidentment, té raó el senyor Farrés que no és una aportació al Fons de lliure disposició, sinó que són per a obres concretes, però que són obres concretes que són aportacions als municipis, que queden de patrimoni dels municipis, i que és voluntat dels municipis realitzar aquestes obres i que decideixen ells realitzar aquestes obres.

Senyor president, he dit que seria breu i em temo que m'he allargat excessivament. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. En té prou, amb cinc minuts, senyor Saura?

El Sr. SAURA: Necessitaria mitja hora, senyor president, però amb deu minuts crec que en tindria prou.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té deu minuts.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, agrair que el conseller d'Economia faci el debat de pressupostos més viu que en altres debats, i, per tant, agraeixo que hi hagi debat i rèpliques en el debat de pressupostos.

En primer lloc, en relació amb la situació econòmica de l'any vinent. Jo recordo que, l'any passat, un dels motius importants de discrepància era que tant en les previsions del Govern com en la intervenció del senyor conseller —que està en el *Diari de Sessions*—, doncs, ens deia que hi havia una recuperació moderada de l'economia. Això, nosaltres vam dir que no seria així i no ho ha estat. Enguany, les xifres que he donat en relació amb les previsions de l'economia són totes xifres de l'Informe Econòmic i Financer; fins i tot quan he dit que, en aquests moments, el creixement actual de Catalunya i les previsions de creixement de Catalunya es poden equiparar amb les de l'Estat, són frases tretes de l'Informe Econòmic Financer.

En tot cas, voldria contestar agrupant en els quatre eixos o quatre prioritats que el nostre Grup ha plantejat en aquest debat. En primer lloc, en el tema de la sensibilitat social. És cert, és cert que fer que Catalunya sigui un país competitiu i surti de la crisi necessita polítiques a llarg termini, a mitjà termini i a curt termini. Però aquestes polítiques no poden ser contradictòries; és a dir, no entenc —no entén ningú, de cap de les maneres— que en un pressupost d'1 bilió 400.000 milions de pessetes s'hagin de disminuir els plans d'ocupació amb els ajuntaments i els consells comarcals. Jo, això, crec que no s'entén i que no té res a veure amb el fet que es prioritzin altres polítiques. És a dir, si l'any 1992 es va considerar que hi havien 327 milions de pessetes per a plans d'ocupació a les corporacions locals, com el 93, amb 45.000 o 50.000 aturats més, disminuïm això? I això no és incompatible amb res, perquè estem parlant de 10 o 15 o 16 milions de pessetes.

Segona, en les polítiques a llarg termini, el senyor conseller deia: «es necessari endegar polítiques a llarg termini que facin possible que a mitjà termini tinguem resposta». Nosaltres, la principal crítica que fem a aquest pressupost és que atura la reforma educativa de la LOGSE, i que amb una aturada de la re-

forma educativa de la LOGSE s'atura —s'atura— la competitivitat de Catalunya. I, si l'aturéssim en un moment en què estiguéssim en el 5% o en el 10% de fracàs escolar, si l'aturéssim en un moment que portem tres o quatre anys de funcionament de la reforma educativa, això seria discutible, però és que s'atura quan no s'ha iniciat i amb un tant per cent de fracassos escolars preocupants, molt preocupants. I es diu: «els concerts amb la privada s'incrementen perquè cal incrementar el sous dels professors de les privades». Ara bé, això significa congelar els convenis amb els ajuntaments, això significa, partida per partida, disminuir totes les partides que impliquen una reforma de la LOGSE. Per tant, hi insistim, aquest pressupost, en allò que han de ser les arrels de la competitivitat catalana —la reforma educativa— s'atura..., educativa, s'atura. I, en els temes socials —que, hi insisteixo, amb pocs milions de pessetes més, es podrien fer gestos que aquest Govern té sensibilitat social— es disminueix.

I no tindrè temps a totes les xifres que el senyor conseller deia..., n'hi ha algunes que, com totes les xifres, permeten moltes interpretacions. És clar, el senyor conseller ens diu: «Escolti...» —és que jo he dit: «en el pressupost d'agricultura, gairebé cap de les resolucions té traducció pressupostària»—; el senyor conseller surt i diu: «Escolti, senyor Saura, és que el Departament d'Agricultura creix el 16%. Vostè, com diu això?». Miri, el Departament d'Agricultura és cert que creix globalment el 16%; però els vaig a dir el que creixen les direccions generals del Departament: el Gabinet del conseller, el 63%; Producció i Industrialització, el 7,6%; Promoció i Desenvolupament, el 10%; Medi Natural, el 14%, i Pesca Marítima, el 3%. Les dues direccions generals que directament afecten Agricultura creixen el 7 i el 10. Què creix? El Gabinet del conseller, 63%. I això ens dona una mitjana de 16. Però què passa, amb aquest creixement del Gabinet del conseller? Mirin, que la partida d'inversions reals en edificis propis creix..., són 615 milions de pessetes. No és cert que el Departament d'Agricultura creixi un 16% per als agricultors; no, no. El Departament d'Agricultura creix per inversions del mateix edifici de la conselleria, i, per tant, que ningú vingui aquí dient que el Departament d'Agricultura creix el 16%. Per tant, el Departament d'Agricultura —hi insisteixo—, des del punt de vista dels pagesos, no creix; s'incompleixen part important de les resolucions, i l'increment que es produeix, es produeix en inversions destinades als edificis de la Generalitat.

En el tema de treball, home, és cert, és cert que avui tenim 10.500 —si no ho recordo malament—, 10.500 milions més per gestionar. Ara, aquests 10.500 milions de pessetes, aquest any, l'any passat, perdó, ja existien; el que no els gestionàvem nosaltres. És a dir, la quantitat de diners globals per a la formació ocupacional no creix; la diferència és que es gestiona des d'aquí. I, és clar, també cal dir —ho vaig dir fa poc, però també cal dir-ho— que avui, avui, fins avui, el balanç que fem de la gestió del traspàs de la formació ocupacional a Catalunya és que, des que està gestionat per la Generalitat, el nivell d'opacitat, de poca transparència i de manca d'informació i de participació dels sindicats ha anat molt enrere del que significava la participació i la informació quan això ho gestionava l'Inem. I, per tant, primera gran crítica: la formació ocupacional que s'ha fet en 1992 a Catalunya, amb gestió del Govern de Catalunya, té aspectes molt regressius —hi insisteixo— quant a informació, quant a participació dels sindicats. Avui, els sindicats no saben

quin ha estat el programa de formació ocupacional dels 10.500 milions de pessetes del Govern català. No ho saben. Quan això ho gestionava l'Inem, hi havia una reunió prèvia, que es deia la Comissió de Seguiment, on inicialment es decidia o s'opinava sobre on anaven aquests diners. Aleshores, quin tipus de traspàs és aquest que determina que avui els mateixos sindicats, en les acaballes de l'any 1992, no sapiguem això? Però també hi han partides importants —que jo he citat, d'accions de xoc, de partides per a col·lectius amb especials dificultats— que també disminueixen: de 870 a 820, de 220 a 200 milions de pessetes.

El senyor conseller, per contestar o contestant algunes de les crítiques que jo feia, em venia a dir: «és que fem coses». Home, faltaria més! Quin govern, quina persona, amb 1 bilió 400.000 milions de pessetes, no fa coses? Que vostès fan coses, ja ho sabem; la pregunta és si aquestes coses que fan tenen unes direccions o no les tenen, i nosaltres diem que no les tenen. I, certament que fan coses socials i coses educatives. Home, quin govern en el segle XX no fa això, i amb un pressupost tan important? Aquesta no és la discussió. Vostès en fan moltes, de coses; en fan tantes per gastar 1 bilió 400.000 milions de pessetes, i qualsevol govern en faria tantes per gastar-se aquests diners.

Ara bé, com se les gasten? Medi Ambient. Vostè diu: «és que la Junta de Sanejament ha experimentat un increment important». Vejam, des de fa molts anys, hi ha hagut una batalla constant dels grups de l'oposició per endegar una política mediambiental del Govern, fonamentalment, fonamentalment en tres línies: protecció dels espais naturals, política de residus i política de sanejament. Bé, se'ns va dir que, inicialment, el Departament de Medi Ambient no tindria totes les competències, però que, progressivament, s'anirien traspasant competències. Ens trobem que l'any 1993 hi ha una aturada de traspàs de competències i que el pressupost d'aquesta conselleria creix el 7,4% en relació amb el 9,8% —el 9,8%— del conjunt del pressupost. I aquí no s'hi val dir que a la Junta de Sanejament hi han diners, perquè si el medi ambient és una prioritat del govern, les partides destinades a medi ambient, totes elles, com a mínim, haurien de créixer això —la de protecció dels espais naturals, la de l'educació ambiental, la de residus. No val dir..., un govern que diu, de les tres polítiques de medi ambient, en tinc tres anys d'aturades dues i en faig una, i l'any que ve canvio l'altra; això no és governar ni donar prioritat a la política mediambiental. Vostès poden prioritzar residus per sanejament o per medi ambient, però, en definitiva, que les tres tirin endavant, i Medi Ambient, la conselleria de Medi Ambient —hi insisteixo—, avui és una frustració, és una frustració. Hi han dades de pressupost, hi han dades de les competències i —hi insisteixo— hi ha la dimissió, la dimissió, del president del Consell de la Natura de Catalunya.

Una última qüestió, en el tema de les dones i la privatització; un minut només. Senyor conseller, jo no he dit..., la xifra que he donat de 200.000 milions de pessetes correspon a l'article 47 i 48 de tot el pressupost, que és empreses privades i famílies sense finalitat de lucre. El senyor conseller, per l'explicació que ha donat, s'ha oblidat d'anar a les entitats autònomes i veure quines són les transferències corrents, perquè el senyor conseller diu: «és que n'hi ha 200.000 que van a l'Institut Català de la Salut», però, és clar, si després no compta, de l'Institut Català de la Salut, què surt a empreses privades o entitats sense finali-

tat de lucre, els diners són la meitat. Si vostès compten, de les conselleries i dels organismes autònoms, els articles 47 i 48, que no parlen ni de corporacions locals ni d'empreses públiques, que no parlen d'això, els diners se situen per sobre dels 200.000 milions de pessetes.

Per acabar amb el tema de les dones, ratificar: aquest..., ho he dit al començament; he dit: aquest és un govern que el tema de les dones no està dintre de les seves prioritats, la igualtat social, cultural, laboral..., i he dit dues coses; he dit: hi ha algunes partides de formació ocupacional, ja ho he dit jo, n'hi ha algunes —no vull discutir ara si és molt o poc—, i hi ha l'Institut Català de la Dona, però, per exemple, hi ha hagut unes preguntes que el nostre Grup ha fet. Pregunta: «Senyors del Govern, quan introduiran en l'ensenyament secundari els temes que les tasques domèstiques s'han de fer pels homes i per les dones?» Resposta: «En el curs 94-95, hi serà optatiu»; en el curs 94-95, hi serà optatiu. Quines altres conselleries tenen plantejada una política d'igualtat home i dona, quina conselleria? No existeix un eix central del Govern en relació amb aquest tema, i, per tant, sabem que també des de Treball s'estan fent algunes coses, creiem que insuficients; creiem que l'Institut Català de la Dona no pot ser l'únic instrument, i, en aquest sentit, pensem, pensem i insistirem que aquest eix es col·loqui en el centre de l'acció de Govern.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. La segona esmena a la... (*El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Sí, el senyor conseller...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt, molt breument i només per dos temes; no volia contestar, però simplement per aclarir dos petits temes. És la crítica que fa el senyor Saura sobre la manca de prioritats o de línies. Jo crec que el fet que hi hagi unes línies en aquest pressupost que no corresponguin amb les seves és perfectament normal; per això som opcions polítiques diferents. Jo crec que sí que hi ha unes línies i hi ha unes prioritzacions. És a dir, sempre, en el debat de pressupost se'ns ha criticat d'anar augmentant tot una miqueta i, precisament, de no prioritzar, i ara he quedat sorprès amb la referència que ha fet al Medi Ambient, que jo crec que és un departament que no genera absolutament cap frustració, sinó que crec sincerament que obre grans esperances i que està fent una tasca molt important a Catalunya —i la farà— i es veurà amb el temps; doncs, ens diuen: «no, no es tracta que vostè em digui que prioritzen la Junta de Sanejament, perquè això no és governar; governar és augmentar-ho tot». No hi estic d'acord, tots els debats de pressupostos anteriors ens han estat dient al revés, és a dir: «prioritzin un tema; no cal que vagin fent la política de la regadora, d'augmentar-ho tot una miqueta perquè tothom estigui content.» No, senyor Saura, miri, aquest any toca fer un gran esforç en el Pla de depuradores, i, evidentment, les altres coses, si no hi ha recursos, han d'esperar.

I en el tema de l'ensenyament, que és l'altre tema que jo volia citar, doncs, en el tema de l'ensenyament l'aplicació de la LOGSE..., vostè sap que el nostre Departament d'Ensenyament creix moltíssim més que el Departament d'Ensenyament de Madrid, i que a Madrid en això hi ha hagut, doncs, sí, hi ha la LOGSE, doncs l'aplicarem quan puguem, perquè en aquests moments la prioritat és reduir el dèficit públic, és reduir la des-

pesa i és crear unes condicions que compleixin els acords de Maastricht i que permetin en el futur un creixement més estable. I el nostre Departament d'Ensenyament, doncs, creix més per un motiu, primer, perquè vam fer un acord amb el personal docent que millora les seves condicions i que millora les seves condicions respecte a la resta de l'Estat i que, evidentment, s'aplica a l'any 93 i que va ser acceptat i que hauria creat aquí un conflicte en l'ensenyament gran i que va ser una negociació llarga i difícil, i això repercuteix en el pressupost d'ensenyament. I, forçosament, si es fa aquesta prioritat, es deixen de fer altres coses, i després hem cregut necessari, i, ho repeteixo, d'una manera molt insuficient, perquè el conseller Laporte i jo mateix parlem sovint amb els rectors d'universitats i sabem les seves necessitats..., hem fet una prioritització en universitats molt gran, quant a transferències de capital, i aleshores forçosament la resta, senyor Saura, ho lamento molt, però la resta no creix, la resta no pot créixer, perquè, si no, no surten els números.

Volia fer aquestes prioritzacions, i dir-li que en el tema que vostè ha dit d'aquests organismes autònoms que després van a empreses privades és un argument que l'haig de verificar, però que, probablement, m'ha convençut.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Un minut, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president; només per contrareplicar els arguments d'ensenyament i de medi ambient. És cert que l'increment d'ensenyament a Catalunya creix més que l'increment d'ensenyament a l'Estat. Ara, senyor conseller, de cada 100 pessetes de riquesa que a l'Estat es creen, el Govern central hi dedica 4,09; Catalunya, de cada 100 pessetes que es creen a Catalunya, hi dedica 2,9; per tant, avui la comparació entre la despesa educativa i el PIB és inferior a Catalunya que a l'Estat. En relació amb el medi ambient, el que jo he dit ha estat que el que cal és prioritzar tota la política mediambiental en relació amb altres polítiques, tota la política mediambiental, i el que no s'hi val és dir que es prioritza la política mediambiental, i quan un veu què passa dins de la política mediambiental, temes tan importants com residus o el PEIN queden morts. Això no és prioritzar la política mediambiental; això és fer créixer la Junta de Sanejament, que cal que creixi, però oblidar altres aspectes que s'han de prioritzar. I, per tant, la nostra crítica va perquè vostès prioritzen aquest any la Junta de Sanejament —hi estem d'acord—, però estem en desacord, hi insisteixo, que disminueixin els programes d'educació ambiental, que, de fet, no deixin una sola pesseta per a la gestió del PEIN, i que disminueixin tirar endavant la Llei de residus industrials, que en aquest mateix Ple vam aprovar recentment.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Passem a la segona esmena a la totalitat, que correspon al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, escoltant el conseller Alavedra em dona la impressió que aquests pressupostos són els millors possibles, l'estructura la més ben pensada i les prioritzacions les més adequades, i segurament és així des del seu punt de vista, per bé que el professor Meili, de Torí, professor en psicologia, esmenta que un problema per a ésser resolt amb suficiència cal ésser contemplat

des dels punts de vista més variats; així es pot arribar a voltes a un afinament del propòsit de resoldre una situació.

Els pressupostos d'enguany són l'expressió fidedigna d'una situació de crisi d'abast internacional —això ja s'ha dit—, que s'inicià amb la desacceleració del creixement el 1990, tant en el Japó com als Estats Units i a Europa, especialment a Alemanya, i les previsions fetes pel Fons Monetari Internacional i l'OCDE per al 91-92 solament s'han assolit a la baixa; aquesta és la realitat i el marc, el primer tros de marc, que aquí intentem descriure.

Per altra banda, la necessària convergència amb el Tractat de Maastricht, segons es va manifestar en aquest Parlament de manera unitària, per a millorar la competitivitat productiva en el si dels mercats, així com les dificultats sorgides per les discrepàncies i negativitats d'alguns dels estats signants, àdhuc de l'especulació de capitals i el difícil control del sistema monetari europeu, han repercutit de manera important i negativa damunt l'economia de l'Estat.

Maastricht, fins ara, per a l'Estat ha pressuposat un increment i cost de l'IRPF, un increment de l'IVA, un increment del cost del diner, per bé que a primers d'any el ministre el va abaijar un 0,25 i, immediatament, l'ha hagut d'apujar fins al 13,75, i encara aquest matí deia que estava segur que ara anàvem bé, com si aquesta mesura, estrictament monetarista, fos suficient per regular l'equilibri financer de l'Estat.

També, la necessària devaluació, de gairebé el 15%, el *decretazo* ha estat una altra de les conseqüències, amb el consegüent aprimament dels finançaments, de les insuficiències respecte a l'atur, la congelació salarial, les pensions a la baixa, la minva de l'oferta d'ocupació, etcètera. Tot això dona la impressió d'un ministeri espanyol a la deriva, i, d'alguna manera, nosaltres en paguem les conseqüències, d'aquesta situació, també.

La reactivació, estem d'acord, com deia el conseller, que, probablement, probablement no es preveu fins a l'any 94. La negociació del GATT i els acords no acceptats, de moment, per França, d'alguna manera també amenacen de devaluar encara més el sector agroalimentari del nostre país, i potenciar, doncs, el monopoli americà en detriment dels sectors de la indústria, comerç i serveis.

Tot això com a marc que afecta l'economia de Catalunya i Catalunya no hi és ni amb veu ni amb vot, en tots aquests processos internacionals; no hi som ni amb veu ni amb vot. I, en canvi, l'impacte sostingut i mimètic de les dificultats econòmiques i financeres de l'Estat, això sí que ens afecta de manera important.

Per aquestes raons, entre d'altres, els pressupostos per al 93 són necessàriament restrictius i tenen el perfil característic propi d'èpoques de recessió; sobretot si mirem la despesa prevista a nivell de capital, 14,56%, o la despesa corrent, 82,29%, o la despesa financera al 3,16%.

Però no caurem tampoc en el tòpic de quedar-nos cofois davant..., col·locant els factors externs a les causes de la situació de l'economia a Catalunya, i entenem que, si bé són importants aquests condicionants, no són els únics; els set punts gairebé de diferència entre els pressupostos 93-92 és un fet induït, com diem, pels factors internacionals econòmics. Però també seria, dic, una ingenuïtat inexcusable no manifestar a grans trets les causes reals que no justifiquen en cap cas la incapacitat volguda

del nostre Govern per a prendre decisions en matèria econòmica, amb una disponibilitat molt més àmplia a nivell pressupostari, així com els criteris de prioritització que són emprats en els pressupostos exposats.

Deia el president Pujol a l'estiu la tetralogia següent: esmentava que Catalunya no té prou llibertat, no té prou finances i, per tant, no té prou autogovern, no té competències en justícia ni en policia. Aquesta tetralogia es tradueix perfectament bé en els pressupostos, a la mà, de signe migratori, amb molta rigidesa respecte al diner condicionat. Aquests, però, no han sorgit de manera espontània, aquesta situació, i sí que són conseqüència, al nostre entendre, d'una expressió directa de dues voluntats polítiques condicionants, que es manifesten de manera poc nítida, ambivalent, però que tenen un gran efecte damunt la població.

A la tetralogia del president nosaltres responíem: si no tenim prou llibertat reformem l'Estatut, modifiquem el sistema de finançament, treballem per assolir competències en justícia i policia. En definitiva, estem aquí parlant de dues concepcions de país, de Govern i de capir el futur absolutament diferents. I ací rau, al nostre entendre, la qüestió de fons pressupostària, referida a la netedat de la seva insuficiència. Quines són, doncs, les magnituds financeres que justifiquen aquest finançament de Catalunya a la baixa? Des del nostre punt de vista cal referir-les a dues errades històriques de pes, que, si bé la primera es donà en unes circumstàncies polítiques particularment delicades, no poden justificar, al nostre entendre, la renúncia al concert econòmic en el moment en què els bascos obtenien el seu.

És palès que Catalunya fou col·locada en el furgó de cua a primera hora en el finançament; d'ençà fins ara s'ha millorat, és cert, però al ritme de la decisió política aliena, al ritme que marca l'Estat.

La segona i fonamental errada, al nostre entendre, cal situar-la en el sostingut i reiterat fracàs dels successius governs Pujol per a modificar substancialment el model de finançament imposat pel Govern de l'Estat. Les dues errades no són filles de l'atzar, i sí que responen a dues evidències referides al posicionament polític dels dos grans partits que menen l'Estat i Catalunya, del PSOE i de Convergència Democràtica. Les dues esmentades formacions polítiques, els mèrits —que jo ara aquí no esmentaré quins són— són coneguts, s'expressen en forma de debats teòrics, amb documents prou acurats i sobretot amb temporalitats properes als ritmes electorals, federalisme i nacionalisme. A l'hora de l'acció, però, de govern, a l'hora dels pressupostos, les dues formacions, acorden, s'accepten i treballen amb eines per a un desenvolupament de l'Estat de signe clarament centralista, a l'estil del vell estat integral, i Convergència Democràtica actua en tant que una regió de l'Estat, allunyada del camí d'un futur possible, de signe federal, tal com el pronostiquen els seus socis de govern, que ja és posició presa des de l'any 31 pel partit a què jo ara faig referència.

I que quedi clar que, en dir això, no sóc jo qui..., ni em proposo posar en qüestió el sentiment nacionalista de la cambra, ni d'un cantó ni de l'altre; crec que hi és, però crec que amb el sentiment nacionalista sol, si no es vertebra, no s'avança cap a l'autogovern de Catalunya.

Si mirem, en els pressupostos, d'on ens arriben els ingressos, tan sols el 2,2% són ingressos propis. La resta, fins al 91,4% són transferències de l'Estat, transferències als fons de Segure-

tat Social, d'ens locals, d'endeutament... Si ens referim a la disponibilitat, només el 51% són recursos condicionats; la resta són no condicionats, i hi hem de treure el 6,5 d'endeutament, i a més el 42,5%..., en això hi estem d'acord.

Però si mirem la despesa des de la perspectiva orgànica, veiem que el 64,1% de la nostra despesa és afectada per l'Administració de l'Estat i només el 31,9% té una certa llibertat de gestió des dels departaments de la Generalitat. Si d'això se'n diu autogovern, a nosaltres no ens ho sembla. Això ens sembla que és una línia d'una dependència perillosa per al futur de la identitat del país.

Vostè ha manifestat, senyor conseller, una voluntat d'impulsar la capacitat productiva dels departaments de la Generalitat, i ha donat unes xifres que també, quan les vaig llegir —i ara també—, m'han sonat positives, com per exemple, Agricultura, Ramaderia i Pesca, un 16,3%; Indústria i Energia, un 11%; Comerç, Consum i Turisme, un 10,3%. Que, en xifres absolutes, per això, si es fa l'altra lectura —allò que dèiem ahir—, resulta que per a Agricultura, Ramaderia i Pesca són 3.000 milions de pessetes, més-menys; per a Indústria i Energia, 2.000 milions més, comparats amb el pressupost 92, i per a la gran crisi del sector de serveis, 800 milions de pessetes.

El Medi Ambient també s'incrementa en 900 milions més, el 7,4%. A nosaltres ens sembla que difícilment podran vostès impulsar la capacitat productiva en signes de competitivitat als mercats amb aquests migrats pressupostos en aquest departament, alhora que, per recolzar, també, a nivell de gestió i finançar, tenen l'Institut Català de Finances amb 12.000 milions de pessetes, l'equivalent de deute que té Indústries Burés, per exemple. No dona, això, el perfil d'un govern; més aviat dona el perfil d'una administració a ordres d'altres interessos.

Els departaments que, al nostre entendre, tindrien de reequilibrar l'equilibri —sempre parlem d'equilibri territorial, i no va deslligat del que és el desequilibri social, que és una cosa que va lligada, però ens sembla que..., és a dir, sense un pla de desenvolupament territorial, el país es va mantenint bé que malament; sense reequilibrament social el país s'ensorra. I perquè el país no s'ensorri cal nodrir de manera generosa —si fos possible, si el pressupost no fos migrat— el medi ambient, que ens fa iguals a tots els éssers vius, si tenim accés al medi ambient, si el conservem, si el cuidem... El benestar social, on realment és el punt on cal injectar diner per reequilibrar realment la societat...

Cultura i Ensenyament, ens sembla que són els altres dos pilars que d'alguna manera poden recuperar l'equilibri entre la igualtat dels homes i dones de Catalunya. Aquests departaments, per això, sumats tots ells, només s'incrementen 7.700 milions de pessetes, i estic segur que vostès també estan d'acord amb mi que amb aquestes xifres difícilment es poden fer grans coses. I se'n fan, però no es pot realment abordar les solucions d'un país amb aquests pressupostos, amb aquestes dades.

I aquí passa, d'alguna manera, quelcom que els vull manifestar amb tot el respecte. Jo tinc la impressió que, quan un govern ho és, no cal esmerçar recursos en les xifres que ara jo els donaré, i en canvi sí que cal, quan un accepta ésser administrador i quan cal semblar govern. Llavors sí que cal, realment, doncs, gastar molt en les partides que jo els diré, perquè a més hi hagi aquesta sensació, que si bé no hi ha un govern fàctic, hi ha d'haver, almenys, una aparença de govern. I això em sembla altament perillós.

Perquè, mirin, els criteris de prioritització —que és un capítol que a nosaltres ens preocupa— dels recursos incondicionats... Tornem al tema del Departament de Presidència, però no m'hi allargaré: només els diré..., en fi, és obligat anar-hi, per a l'oposició és obligat anar-hi perquè, d'alguna manera, allà es reflecteixen unes xifres astronòmiques, comparades amb les inversions que es poden fer, amb el capital que es pot fer en els departaments productius. És a dir, sumant tots els departaments productius, el que hi volen injectar de diner són 5.800 milions de pessetes. Si sumem només les despeses diverses dels departaments, dels distints departaments, sumen 8.519 milions de pessetes. Aquesta és una realitat. I vostès entenen que el Govern ha d'avançar més «primant» la imatge que no l'eficàcia. Aquesta és una realitat des del nostre punt de vista. Si no, com es pot explicar que en el concepte 226 de l'article 22 —en la memòria de tothom— del Departament de Presidència, en despeses diverses, les «atencions protocol·làries i representatives», la «publicitat i propaganda», les «reunions i conferències», «altres despeses», «promoció cultural i econòmica» —dit sia de passada, aquest Departament té més diner, té més de 130 milions més que, pel mateix concepte, el Departament de Cultura, per exemple... Tot això no s'entén, nosaltres no ho podem entendre, ni ho podem explicar. O sigui, només en aquest concepte que acabo d'explicar, sumen 3.700 milions de pessetes, només en aquests conceptes per al Departament de Presidència, i si sumem —aquí, lògicament, hi hem de sumar el concepte 220, que són «premsa, revista, llibres i altres», i també el concepte 481, que és «atencions de la Presidència, centres relacionats amb la Presidència».

Bé, les dic amb tristesa, aquestes dades, no? Perquè, mirin: equivalen, aquestes dades que he dit, a la inversió real —a la inversió real— del Departament d'Indústria; a la inversió real més transferències del Departament d'Indústria, tot el que són despeses d'aquest concepte, que jo no sabia com justificar-les. M'interessaria que quedés clar, i no tant el qüestionament meticolós d'un concepte, sinó aquells criteris filosòfics, ètics i polítics que fan prendre decisions de l'estil que jo estic esmentant ara aquí.

Fins a 10.782 milions de pessetes trobaríem, si anéssim buscant per tots els departaments, diners d'aquest ordre, que un no sabia ben bé com justificar-los. 10.000 milions de pessetes, que és el total de la formació ocupacional traspasada, que tindria de fer un bon efecte social, i que és tant com... Quan el conseller Alavedra ahir o fa uns dies aquí: «Miri, encara que..., si no tenim el 15% de l'IRPF, d'alguna manera ja hem avançat que ens han passat» —i és un avenç, i és cert— «la normalització lingüística, veritat? 3.500 milions de pessetes, i ara una mica més perquè hi entren els fons de participació en l'Estat». Tot això està molt bé, 3.500, i la policia de Catalunya, 6.800, i sumat, això fa exactament els 10.500 milions de pessetes que dèiem en conceptes que no s'entenen. Això, jo crec que és preocupant perquè marca una mica l'estil d'un govern que, per necessitat, ha d'aparentar govern perquè realment no té recursos per a governar.

La despesa, en l'article 10, d'alts càrrecs, sense considerar els del Parlament, puja 1.447 milions de pessetes, i la despesa de l'article 11, «personal eventual, càrrecs de confiança», doncs, 1.353 milions de pessetes, que s'han incrementat respecte a les xifres equivalents de l'any 92 gairebé el 7% —6,96%— i

4,46%, respectivament. Certament, no és important, l'increment, però si el comparem davant la congelació salarial dels funcionaris de l'Administració pública de la Generalitat, vol dir aleshores que, no solament hi ha greuge comparatiu, sinó que es trenquen i es desacrediten els acords presos en la taula de negociacions entre l'Administració i els sindicats, deixant sense efecte aquesta clàusula de revisió salarial, que em penso que és avui mateix que s'estan manifestant en vaga els treballadors d'aquests sectors.

Si prenem en consideració, doncs, tan sols la despesa del concepte 226 del Departament de Presidència, 2.843.000 milions..., no tinc la capacitat de dir totes les xifres perquè em cansen, i només els cito les..., 2.843 milions de pessetes al Departament de Presidència, quantitat —fixin-s'hi bé— que supera la inversió real del Departament, la inversió real de Medi Ambient, la inversió real del Departament de Medi Ambient, i és equivalent a la inversió real del Departament de Cultura. És així, la cosa, no és d'una altra manera.

Si prenem en consideració els conceptes puntuals, veurem —i també d'alguna manera això marca el perfil de l'estil de govern— que de la Direcció General de Recursos Sanitaris, del concepte 226.21, «programa, control i prevenció de la sida» —de la sida, que fa poc també hi ha unes grans mobilitzacions per intentar remoure la consciència ciutadana i intentar fer front a aquesta situació i no fugir-ne—, s'hi esmercen 117 milions de pessetes. Escoltin-me, que jo no faré les conclusions. Concepte 226.51, «programes de drogodependència»: 219 milions de pessetes, eh? Dos eixos fonamentals del deteriorament social. Concepte 480.11, «ajuts per a l'alta tecnologia»: 15 milions de pessetes? Institut d'Estudis Mediterranis: 300 milions de pessetes. Patronat Català pro Europa: 350 milions de pessetes. Jo, aquí, tinc fetes unes... No es podrien bescanviar aquests conceptes? No s'hi perdria gran cosa, en propaganda, i es guanyaria alguna cosa en efectivitat, en aquests terrenys punyents del reequilibrament social? No es podria fer això? És qüestió de voluntat política, és qüestió de criteri; és qüestió de criteri.

Senyor Guitart, del Departament de Presidència, per a Cultura, ja ho sap vostè, no? Ah! (*Rialles.*) És a dir, és cosa realment..., vull dir que..., no s'explica. No s'explica com el Departament de Cultura té menys diners que el Departament de Presidència per a cultura, per promoure la cultura. No s'entén.

Voldria fer referència puntual al Departament d'Ensenyament, ja que les dietes atribuïdes al professorat tenen un increment del 0,0%, i les del Gabinet del Conseller i Secretaria General, 1.495%. Les despeses del funcionament dels centres docents augmenten un 2,7%, mentre que les despeses de funcionament dels serveis centrals i de les delegacions ho fan un 10%. Un és un increment correcte i, l'altre, incorrecte. Ja se sap sempre quin és l'incorrecte. Mentre, no es preveu l'homologació definitiva del professorat de la privada concertada i és manté en l'oblit l'ensenyament musical i artístic. No compta, no hi ha pressupost per a això. No es milloren les condicions dels interins ni es preveu l'augment de les substitucions; no es dediquen suficients esforços pressupostaris a la formació necessària per a la reconversió dels llocs de treball obligada pels nous currículums i plans d'estudi. La manca d'una llei de finançament, en definitiva, de la reforma educativa, accentua les mancances d'aquests pressupostos.

Per a sanitat —no hi és ara el conseller Trias, però jo sé que ell, en això, hi estaria d'acord—, el finançament..., tot finançament subvencionat és un mal estil, és un mal negoci, perquè el que planifica és diferent del que subvenciona, i sempre subvencionen a la baixa. En sanitat estem mal finançats, però àdhuc aquest any també, en la darrera liquidació del finançament, va resultar que, tret i posat, al voltant de 85.000 milions de pessetes era el que ens devien, i aquests ens els pagaven en tres anys si nosaltres pagàvem els interessos. No són negocis que els catalans hi estiguem gaire habituats, a aquest tipus de negociacions. I, dit sia de passada, sense reforma sanitària —com deia el diputat Saura, d'Iniciativa—, poc es pot parlar seriosament del tema sanitari, em fa l'efecte.

Val la pena reflexionar, des del nostre punt de vista, respecte a dos finançaments puntuals que a mi m'han colpit especialment. Un, que diu «les emissores de la Generalitat de Catalunya, la ràdio nacional de Catalunya..., Catalunya...», 3.280 milions de pessetes. Per altra part, la Federació dels Cors de Clavé, 157 corals, un treball sistemàtic i històric de mantenir les tradicions del nostre poble, 157 corals: 3 milions de pessetes de subvenció! Val a dir que la Federació de Cors de Clavé és de contingut no homogeni, sinó multipartidista. (*Remor de veus.*)

Per altra part, voldria fer referència aquí, encara que fos breument, al tema de l'agricultura del país —al tema de l'agricultura del país—, que ja hem vist que és el més alt de tots, gairebé, no? Un 16,3%, perquè són 3.000 milions de pessetes, no? I els grans eixos que es tindrien de prendre en consideració..., tindria de ser necessàriament, vistes les condicions a què obliga la convergència i aquests nous acords del GATT que, tard o d'hora, es faran d'una manera o d'una altra, probablement afectaran directament el nostre sector agroalimentari i ramader.

Jo crec que tindríem de fer l'esforç, si hi hagués suficiència pressupostària —que sempre parlem «si hi hagués»—, ajut a la renda; ajut als joves i millora de les bases; modernització del sistema productiu i comercial, i suport a la producció professional. I estic segur que els membres del Govern que m'escolten diuen a això: «És clar que sí, i a més vam fer aquí un monogràfic sobre agricultura, i hi varen haver vint-i-sis propostes de moció...»; que la 2, 3 i 19 s'han complert malament; les 14, 15, 22, 18 i 26 no s'han complert, no hi ha recursos per complir-les.

L'evidència que tenen els representants del nostre camp diu que aquests pressupostos d'enguany són continuistes per les línies generals, són les mateixes de l'any passat sense tenir en compte la greu situació per la qual passen, que representa el 3,3% de la població activa; no tenen en compte els acords del Parlament, com els deia, fruit del debat parlamentari; no es doten pressupostàriament d'una forma suficient els acords agraris entre el DARP i els sindicats agraris catalans. Els pressupostos manifesten clarament la poca voluntat política, diu la gent que jo he contactat; el Govern de la Generalitat no dota suficientment els capítols pressupostaris que contemplin una responsabilitat amb el MAPA, perquè els pagesos catalans puguin afrontar els reptes que tenim de cara a la imminent entrada al Mercat Comú, que ja no serà el proper dia 1 de gener del 93.

Aquesta és la situació. Pensem nosaltres que cal reforçar suficientment i amb fons propis del DARP totes les mesures d'acompanyament per fer la reforma del PAC, és a dir, indemnitzacions compensatòries de muntanya, reforestació, mesures mediambientals, cessament anticipat de les activitats agràries,

programes d'ajut a la renda agrària, com deia abans, i diversificacions a tot nivell.

Podríem estendre'ns probablement molt més, però el propòsit que tenia —i per altra part la meua capacitat s'adeia amb això— era intentar posar de manifest no qüestions puntuals i numèriques, que també ho hem fet una mica, però sobretot l'estil, la visió que permet acceptar sistemàticament durant molts anys un finançament a la baixa, i llavors, diem, bé, què està passant aquí, i l'altra un pressupost que es prioritzen —el diputat em sembla que ho ha fet amb molta més precisió que jo— una sèrie de conceptes que, realment, no són entenedors ni per a la gent de Catalunya ni per a nosaltres, i ho hem de dir aquí, tenim l'obligació de dir-ho.

Per tant, hem passat revista de manera necessàriament breu: el marc del nostre pressupost o la insuficiència pressupostària que pateix Catalunya, els criteris de prioritització d'algunes de les decisions preses pel Govern conservador que ens toca, i també voldríem aquí descriure breument —«conservador» no és cap terme negatiu, és una posició política que em penso que alguna vegada jo hi he estat també instal·lat—..., diem, doncs, que voldríem aquí anunciar unes propostes concretes que serien que, des del nostre entendre, per variar el marc relacional caldria orientar el finançament de Catalunya en la direcció de l'agència tributària pròpia, veraç objectiu d'un concert econòmic que no vol dir tot per Catalunya, vol dir arribar a uns acords amb unes limitacions, i que no és la glòria ni és l'últim cas, és un procés al qual caldria arribar, que ens donaria més capacitat, més suficiència pressupostària —en això hi ha d'estar d'acord el conseller—, a bastament negociat entre les forces d'aquest hemicicle que entenguin de la seva conveniència i amb el Govern de l'Estat en tant que interlocutor necessari.

Ens explicarem: quan a finals del novembre del 91 el nostre representant a la Comissió Mixta de Valoracions Estat-Generallitat, previ acord de l'executiu d'Esquerra, es retirà de l'esmentada Comissió, va argumentar que, vist el reiterat incompliment dels terminis fixats per fer efectiu l'acord del 15% de responsabilització fiscal, no hi havia més raó per mantenir la unitat de criteris en la negociació amb el Govern de l'Estat, per la part catalana de la Comissió Mixta. Teníem aleshores i tenim ara el convenciment que l'actitud de Madrid no inspirava la fluïdesa necessària per a l'acord, donat el posicionament conceptual polític de l'Estat —ens sembla a nosaltres essencialment centralista.

Cal dir que per Esquerra Republicana el 15%, essent positiva la seva obtenció per a allò que representa d'inversió del flux de diner, així com un increment moderat de la quota d'autogovern i una disponibilitat de diner incondicionat necessari, és un punt de partida molt distant de les nostres aspiracions avui, i que exemplificaria un ritme insuficient, al nostre entendre, allunyat del vent de la història present i que consolida una dependència de l'Estat, que nosaltres no volem i que políticament ens sembla perillosa, políticament i socialment perillosa, perquè entenem que els catalans tenim una identitat i unes possibilitats d'autogovern —ho hem provat al llarg de la història— que no tenen perquè ser condicionades de manera sistemàtica per un estat que no respecta en alguns casos el que és la nostra essència d'ésser, heretada de generació en generació.

Esquerra Republicana entenia i entén, també, que cal negociar amb Madrid en el marc de la bilateralitat, i això ens ho

concedeix l'Estatut, amb contingut progressiu envers el concert econòmic des d'un punt de partida superior —nosaltres diem del 15%— molt superior al 15%, que seria o el 100% o bé distribuït en un altre tipus d'impostos —es podria negociar— i a un ritme sobretot que no pugui ésser dubtosa la voluntat d'arribar a acords per part de l'interlocutor necessari —per tant, del Govern de l'Estat.

Aquests foren els arguments per deixar la Comissió Mixta, part catalana, a la qual ens vàrem reincorporar després per viatjar a Madrid i manifestar allà també el nostre desacord amb la proposta acordada pel PS i Convergència i Unió a Catalunya, i no ratificada després pel Govern de l'Estat.

El 15%, per això de responsabilització fiscal —i permeti'm que m'hi estengui perquè crec que faria variar aquesta obtenció de manera substancial, la suficiència pressupostària—, tenia unes temporalitats previstes possibles perquè fes el seu efecte, i molt ens temem que ara aquest 15% hauria suposat un canvi en la filosofia del Govern de l'Estat: no li hauria fet ja tanta por i hauria pogut donar una part per a la gestió i l'administració d'aquest tram, per avançar en aquesta direcció. Però això que era quelcom possible, que nosaltres —per això em dirà després el conseller que jo mai no hi vaig estar d'acord, i és veritat, sempre volia més i encara vol més, i podem justificar el perquè—..., ara ha passat a ser ja una moneda de torna, i això em sembla perillós —és una interpretació que aquest diputat fa d'un hipotètic «futurible», que molt m'agradaria que no es complís—, però jo tinc tota la impressió que aquest 15% ja és una carta a la màniga per si..., ja no dependrà de si es negocia més bé o més malament, que em consta que s'ha negociat força correctament, sinó que és carta a la màniga perquè, si les enquestes electorals diuen que el Govern de l'Estat perd la majoria absoluta, caldrà, en aquell moment, tal vegada donar-ho per remuntar el vot socialista i nacionalista convergent a Catalunya, per intentar garantir l'estabilitat de l'Estat en endavant. Em perdonaran vostès aquesta verbalització d'aquesta suposició d'aquest hipotètic «futurible». Assolint..., exactament és així com jo ho dic, no d'una altra manera. Assolint també ens sembla que nosaltres intentaríem..., assolint una suficiència pressupostària via concert econòmic, caldria després modificar essencialment els criteris de prioritització que manquen en els pressupostos d'enguany.

Primer, a nosaltres ens semblaria que caldria fer una important reducció de les despeses diverses —per no dir mots punyents ni molestos— exercint una ponderació raonada d'aquesta. Caldria fer els departaments productius, senyor Alavedra, del Govern, de manera efectiva, no de manera testimonial, a nivell de finançament i de gestió. Caldria també nodrir els departaments que garanteixen el reequilibrament sociològic de manera també efectiva i proporcionada a les necessitats per assolir els objectius últims, que, en definitiva, hi guanyaríem tots. Caldria la revisió del finançament dels municipis, que jo no entraré ara aquí si els 170 milions que ens vénen directament fent de caixa pagadora, si els diversos departaments aporten 30.000 milions —em penso que deia—, i n'hi ha 2.000 més ja de previstos... Tot això és absolutament insuficient; Catalunya tirarà endavant els municipis o no tirarà endavant, ja ho veuran vostès, ja hi ha experiències anteriors. També a nosaltres ens sembla que caldria evitar els greuges comparatius i la disfuncionalitat de partides de conceptes de diner a conceptes i sots-grups que no entenem que es puguin justificar, i també hauríem de treba-

llar en sentit positiu en la planificació de la creació d'ocupació, en un intent de bloqueig de l'atur, en un refinançament de les prestacions socials, en uns reequilibraments salarials, almenys per mantenir la capacitat adquisitiva, i també de les pensions. Tot això són, en definitiva, declaracions de bones intencions que els fa aquest diputat, ni més bones ni més dolentes que les declaracions d'intencions que ha fet abans el conseller.

Això és possible, penso jo —aquests punts, assolir-los—, si entre tots els membres d'aquesta cambra entenem que aquests pressupostos són insuficients i que no donen pas el perfil del camí cap a un estat federal, no el donen pas, no hi estan pas en la via, i, en canvi, sí que seria una fita a poder assolir si el comportament polític d'aquells grups que es manifesten federalistes en el curs de l'any mantinguessin la coherència política en aquesta línia; ens hi trobarien per treballar-hi, perquè nosaltres entenem només la sobirania si primer es té per després compartir-la, per poder ajudar el reequilibrament de les gents més necessitades de cada poble; així nosaltres entendríem la política.

Per tant, si el Partit Socialista i Unió Democràtica pensen que el camí del futur per a Catalunya és el federalisme, de segur que ens hi trobarem, com els deia, en aquest objectiu finalista. En el nostre objectiu finalista la sobirania l'entenem, doncs, com deia, com un procés de negociació a tots els nivells de les institucions de l'Estat, de manera formal, però entenem que s'ha de procedir al pronunciament formal el dia que diputats i diputades d'aquest Parlament ho decideixin.

Els pressupostos de 1993 entenem que han de ser retornats al Govern, en primer terme per ésser fornits en un marc, des del nostre punt de vista, claudicant. En segon, perquè el volum ens sembla —i ens sembla que amb això manifestem, i si no ja ho desmentiran en la voluntat de la cambra...— d'un volum absolutament insuficient; la seva estructura ens sembla no adequada i els criteris de prioritització dels diversos volums en conceptes ni ens semblen compartibles ni tampoc justificables.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller vol la paraula? La té. *(Pausa.)*

Silenci!

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, he esperat que el senyor Obiols i el senyor Reguant acabessin de discutir el passatge de l'independentisme o el federalisme que ens ha anunciat aquí el senyor Reguant, em sembla que és una aportació política importantíssima per a aquesta cambra i per a Catalunya, i tindrem ocasió de sentir-ne parlar. El somriure del senyor Colom, per això, no m'augura canvis substancials. *(Rialles.)*

Bé, jo del discurs del senyor Reguant, doncs, he intentat treure'n, ordenar, ordenar-lo i treure'n tres eixos bàsics. En primer lloc, una primera consideració sobre que Maastricht representa un alentiment del creixement de l'economia, amb tota una sèrie de consideracions sobre el futur de l'economia catalana; en segon lloc un *leitmotiv* que compartim molts, però que a Esquerra Republicana és especialment —diguem-ne— present, que és la insuficiència del finançament i, per tant, el condicionament que el sistema de finançament té sobre el nostre pressupost, i després unes crítiques a la nostra prioritització —diguem-ne— amb uns exemples escollits d'una manera punyent, que poguessin, fins i tot, ridiculitzar determinades priori-

tats i que fossin davant la cambra la comparació dels mitjans de comunicació de la Generalitat amb els Cors de Clavé, que mereixen, evidentment, tot el respecte de tots nosaltres; doncs, ha agafat casos extrems i quantitats molt diferenciades per poder fer una crítica una mica ridiculitzadora de les prioritats. Jo crec que aquests són els tres eixos —diguem-ne— del discurs del senyor Reguant.

En primer lloc, és evident que, sobre el primer tema, els acords de Maastricht és la política escollida per la Comissió i pels estats membres de la Comunitat Econòmica Europea; escullen una política econòmica d'ajustament, de rigor, de reducció del dèficit públic, de previsió de reducció de la inflació, dels tipus d'interès, de l'endeutament, per poder entrar en una etapa de creixement potser menys ràpid però més sostingut, més estable, més continuat, i això em sembla que és un tema dur en el moment en què es fa l'ajustament, i, per tant, es tenen uns pressupostos restrictius, però, en realitat, com han demostrat alguns experts en xifres, el nostre país, últimament —i des de, podríem dir, l'any 59— ha tingut uns períodes de creixement extraordinaris, seguits d'uns períodes de recessió, i quan es fa el compte final es veu que molt sovint en els períodes de recessió s'ha perdut una gran part del creixement que s'havia tingut anteriorment. És a dir, el creixement important dels anys 60, doncs, a la crisi dels 70 hi va haver una destrucció de teixit industrial tan important que, probablement, es va perdre una part molt important del que s'havia aconseguit.

I hem de procurar que actualment, en els moments d'alentiment del creixement i de recessió, no passi el mateix amb el creixement que hem tingut els anys 86, 87, 88 i 89, que ha estat realment extraordinari, que algú ha dit en algun mitjà de comunicació internacional que havia estat un miratge; jo crec que no, que ha estat un creixement real, però és bo que en els pressupostos i en la política econòmica hi hagi un rigor, hi hagi uns sacrificis, hi hagi una contenció de la despesa, perquè puguem tenir en el futur un creixement potser no tan espectacular, que no cal que sigui del 5% —si ho és, millor—, però que, en tot cas, sigui més sostingut i permeti de fer als empresaris, als agents econòmics i als agents socials unes previsions més acurades.

Tot això que dic, de la pèrdua que hi ha hagut en els moments de recessió sobre els guanys dels anys anteriors, està en algun cas fins i tot demostrat amb xifres i amb estudis econòmics. Com a conseqüència d'aquesta situació de Maastricht, el senyor Reguant diu que Catalunya, en tot això, no hi és ni amb veu ni amb vot. No hi és ni amb veu ni amb vot en el sentit que no és un Estat, però hi és amb veu i amb vot fent sentir la seva veu a través de l'Estat espanyol —i la seva influència ha de ser creixent en aquest aspecte—, però jo diria, jo diria... *(remor de veus)*, és la situació actual, senyor Colom. Jo diria que, de tota manera, en la situació de l'Europa actual n'hi ha molts que hi són amb veu i amb vot però que poca cosa poden fer per incidir sobre els fets. És a dir, en tot aquest tema de trasbals, el predomini que hi ha hagut de determinades institucions, com, per exemple, el Bundesbank, amb totes les crisis financeres, doncs, ha estat tan predominant que realment països molt importants poca cosa han pogut fer; és a dir que l'argument de dir «Catalunya no hi és, sense veu i sense vot», s'hauria de fer dins del context de reflexió de com estan canviant els espais econòmics i de com, realment, s'està configurant un nou món, i Catalunya, econòmicament, ha de ser present a base de tenir grups indus-

trials poderosos, a base de tenir una societat equilibrada, a base de tenir una societat més formada i més justa i a base de tenir una competitivitat i una presència en els mercats internacionals, que encara no té d'una manera suficient, però que té les potencialitats, jo crec, per tenir-les.

El segon gran tema de la intervenció, jo diria principal, políticament parlant, del discurs del senyor Reguant, deixo a part les crítiques de sempre al Departament de Presidència, jo voldria dir, de tota manera, repetir una vegada més que en el Departament de Presidència, com a mínim, s'hauria de valorar en aquest pressupost el seu creixement, que és, després d'Economia i Finances i de Treball, el creixement més baix en percentatge, amb un esforç important de disminució en les despeses de publicitat i de protocol, amb uns percentatges del 14,9% en publicitat, del 4% en protocol, etcètera, un esforç que s'ha fet de contenció..., jo crec que això..., es pot criticar la importància del Departament de Presidència, tornarem a contestar que hi ha Esports, que hi ha la Joventut, que hi ha la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que hi ha una sèrie d'organismes que ells sols tenen la importància de departaments, però sí que l'esforç de contenció, com a mínim, creiem que s'hauria de valorar. Jo crec..., senyor Reguant, li ho he dit abans, home!, la cambra ha rigut, jo també he somrigut: comparar els mitjans de comunicació de la Generalitat, la ràdio o la televisió, no sé a quina ràdio ell ho ha comparat, amb la subvenció als Cors de Clavé, que tenen tot el respecte, i que han de tenir una subvenció, és una comparació..., bé, jo no hi tinc res a dir (*remor de veus*), no hi tinc absolutament cap contesta, perquè qualsevol contesta cauria en el ridícul, en el qual vostè probablement em vol portar. No, no, ja sé que sempre vostè segueix les indicacions d'aquell professor de psicologia de Torí que ens ha citat al principi (*riallles*)...

Bé, sobre el tema del finançament. Miri, el tema del finançament... Jo l'altre dia vaig contestar una interpellació del senyor Colom, que jo crec que va ser un debat positiu —jo, almenys, així el vaig interpretar. Jo quasi, quasi em referiria, per no allargar-me, a aquella contestació. Però voldria dir una cosa: en primer lloc, el 15% aquest, que era tan minso, que era tan poca cosa, que era tan ridícul, a partir del moment en què veiem les dificultats d'obtenir-lo, per la posició que han adoptat determinades comunitats autònomes —Extremadura; en menor mesura, però també, Andalusia; algunes altres...—, aleshores, des de Catalunya hi ha hagut un fenomen, que és que hi hem donat més importància i l'hem valorat més, perquè fins i tot en la Moció conseqüència de la interpellació que presenta Esquerra Republicana es diu: «Si no s'aconsegueix el 15%, aleshores hauríem de fer això i allò i allò». Vol dir que, si s'aconsegueix el 15% és un pas important. És un pas important. És a dir... I tot això havia estat motiu de molt de menyspreu i de la retirada de vostè, una retirada amb tornada —hi ha moltes retirades que tenen tornada— a la Comissió Mixta de Valoracions. (*Remor de veus*.)

Bé, escolti, miri, jo ho vaig dir l'altre dia, deixant a part la sanitat i la seguretat social, que són unes transferències de 490.000 milions de pessetes, de la resta del gran paquet de transferències, els tributs cedits —i ho dic de memòria, em puc equivocar de 1.000 milions més o menys— representen 220.000 milions de pessetes, i, de la resta, el 15% de l'IRPF a Catalunya representaria 180.000 milions de pessetes, i el que quedaria de transferències que encara ens arriben de l'Estat representaria

159.000 milions de pessetes. És a dir que guanyaríem, en autonomia financera, 226.000 milions de tributs cedits, que, a més a més, hem d'obtenir, tenir la normativa, i jo crec que és possible, i 180.000 del 15%, que també podríem obtenir sobre aquest tram, perquè ho va dir el senyor Zabalza en un debat en el Parlament, obtenir la normativa, i aleshores ja només quedarien —deixant a part sanitat i seguretat social— 159.000 pessetes. Això és un pas important d'autonomia financera i és un pas important en un fet que jo avui he repetit, i que he dit diverses vegades, i que l'altre dia va dir el vice-president Serra i que va dir el ministre Solchaga: el pressupost de les autonomies és ja massa important perquè un percentatge tan elevat depengui de les transferències, i no depengui progressivament més —com diu la Resolució del Parlament que vam votar, em sembla que unànimement, a l'acabament del debat de política general del mes de setembre—, progressivament, cada vegada més dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya.

Jo l'altre dia, en la contesta al senyor Colom, vaig fer una altra consideració, que és una consideració que, segons com, és greu de cara al futur. Jo vaig dir que les circumstàncies actuals, per obtenir aquest 15%, difícilment eren millorables. Perquè si aquest 15% l'hem demanat insistentment, i vostè ha dit: «i a més a més, crec que vostès han negociat correctament», l'hem demanat insistentment bàsicament la força política que governa Catalunya, que és Convergència i Unió, i la primera força d'oposició a Catalunya, que és el PSC, que al mateix temps governa a Madrid, i conjuntament hem treballat junts per obtenir aquest 15% (*remor de veus*), si, a més a més, hi ha membres del Govern que s'han pronunciat a favor d'aquest 15%, o almenys no s'hi han pronunciat en contra, s'han pronunciat amb prudència, com el mateix vice-president Serra, en un programa de televisió que va tenir lloc aquí, que es diu *Estrictament personal*, o *Estrictament...*, sí, fa vuit dies, i en el qual jo mateix sortia fent-li la pregunta, o bé, l'altre dia, el ministre Solchaga, que també... Hi ha alguna cosa que haig d'afegir...? (*Rialles i remor de veus*.) La pregunta era pública; el programa es diu *Estrictament personal*.

O bé, o bé el mateix ministre Solchaga, o bé el paper que ha jugat el Toni Zabalza en tot aquest tema... Doncs, si en aquests moments això no ho aconseguim, si això no ho aconseguim, i per això jo crec que hem de fer un esforç per aconseguir-ho, un esforç important, si això no ho aconseguim, aleshores la proposta que vostè em fa, de dir «Anem tots units, i fem un nou plantejament tots units», és que tots units hi som, en la Comissió Mixta de Valoracions; a la part catalana, hi som tots! Hi és vostè, senyor Reguant. Totes les forces polítiques ja hi som. És a dir, què més podem fer? Hem d'avançar en aquesta línia. Hem de dir «aquesta línia està esgotada»? Esperem; quan estigui esgotada ja reflexionarem conjuntament què fem per millorar el finançament. Però en aquest moment intentem collar en aquesta línia en la qual semblava que s'havia entrat bé, però que hi ha hagut una sèrie de consideracions o d'oposicions de determinades comunitats autònomes que sembla que, de moment, han frenat l'avenç d'aquest tema.

Vostè fa..., no sé com ho ha dit, allò... Un «futurible», diu: «No, jo els dic que això es pot desbloquejar si els socialistes i els convergents necessiten vots a Catalunya». No, miri, si vostè ho entra per la via de les eleccions, estem perduts, això, eh? Això és un tema que ha d'estar totalment al marge de les elec-

cions i de les previsions de les eleccions i del que convé de les eleccions, perquè sap què passa? Que, de vots, segurament, n'hi ha més a Andalusia i n'hi ha més a Extremadura. És a dir, no hi entri, per aquest camí. Això és un tema que s'ha de plantejar tècnicament i per la via política, i perquè jo crec que és un sistema més racional i, ja que tant s'ha parlat de federalisme, és un sistema d'estat federal. I ara que no es digui que Convergència també es passa al federalisme (*remor de veus*), però és un sistema d'estat federal, és un sistema de participació en els impostos estatals, que tenen els estats federals com Alemanya o com Canadà, que funcionen, i que funcionen amb un bon finançament, i, per tant, aquest 15% obre una línia molt més racional.

Ara, que aquest 15% representa més Catalunya que Andalusia, és cert. Però no vol dir que Catalunya rebi un finançament superior que Andalusia per aquest 15%. Se li obren, potser, unes altres possibilitats en el futur; és cert, perquè el 15%, a Catalunya, són més diners i, per tant, Catalunya, amb aquest 15% guanya autonomia financera. I quan els andalusos ens han dit això, aquest és un tema inevitable, i m'ho han dit a mi en presència d'un il·lustre representant del Partit dels Socialistes de Catalunya, i hem dit: «Home, és cert, el 15% a Catalunya representa més diners que a Andalusia i, per tant, representa més autonomia financera». Però això no vol dir que no hi hagi tota una sèrie de compensacions d'equilibri, de solidaritat, de mecanismes que han de funcionar i als quals ningú s'oposa. Al Fons de Compensació Interterritorial ningú s'hi oposa; el FEDER, els fons estructurals, tots ells són reequilibradors. Vull dir que aquest és un tema, senyor Reguant, en el qual hem d'anar avançant en la línia que estem. Que jo li puc assegurar ara que ens en sortirem? No li ho puc assegurar, no li ho puc assegurar. Que, si no ens en sortim, hem de fer una reflexió? I que haurem fracassat dins d'una línia determinada que havíem intentat i que semblava bona... També, en un moment, en Trias Fargas amb el García Añoveros sembla que van estar a punt de trobar una solució que després se'n va anar en orris. Però vull dir que hem d'anar avançant per etapes mentre no tinguem una altra solució.

Bé, vostè diu quantitat de coses que estan mal finançades. Vostè parla que els nostres pressupostos són molt condicionats, i després, quan parla dels increments que van a indústria o que van a agricultura o que van a turisme, dona unes quantitats en valors absoluts que són, evidentment, quantitats de 3.000, de 2.000, de 1.000 milions de pessetes. És evident que aquestes són unes quantitats de lliure disposició que representen un gran esforç, perquè si els pressupostos, doncs, són molt condicionats... Sobre el tema del condicionament dels pressupostos, hi hauria molt a dir. Miri: en aquests moments es pot dir, tèdicament, al pressupost, la part incondicionada ha millorat, perquè la subvenció gratuïta a l'ensenyament ha passat de ser una partida condicionada a ingressar-se en la participació, que és incondicionada. Però com que la gratuïtat de l'ensenyament s'ha de pagar, doncs..., doncs, de fet, està condicionat. És a dir, tots els pressupostos i també els pressupostos dels estats, dels estats independents, tenen una gran part, una enorme part de la seva despesa condicionada. Evidentment que en el pressupost de la Generalitat això és molt més, perquè és un pressupost amb una estructura diferent, i perquè rep —ho he dit jo— 1 bilió 100.000 milions de pessetes de transferències, i que la part encara que

rebem de transferències és excessiva, i per això volem que progressivament depengui cada vegada més dels impostos que paguem els catalans.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Reguant? Li van bé cinc minuts...? (*Pausa.*) Sí.

El Sr. REGUANT: Senyores i senyors diputats, senyor Alavedra, vostè m'ha donat la raó, la raó en el sentit que la realitat política en aquest moment a Catalunya és una molt important dependència financera de l'Estat, i en això ja hi estem d'acord, i aquí no li diré..., i precisament el meu discurs i el posicionament polític del nostre partit és per intentar d'afinar, de minvar aquesta dependència, per això nosaltres parlàvem de federalisme i, també, de sobirania, entesa com a independència prèvia. Això és la primera cosa que voldria dir.

Vostè no m'ha contestat res respecte a Ensenyament, respecte a la situació d'Ensenyament, d'aquelles xifres que jo li he donat, absolutament de greuge comparatiu entre un professorat i funcionaris del gabinet, etcètera. No m'ha dit res, segurament perquè l'ha interessat molt més el 15% de l'IRPF, i a mi també, i en parlem un altre moment, ara mateix, si li sembla.

Miri, vostè diu: «Ara no podem fer altra cosa. Hem d'anar avançant». Avançant? Quants mesos fa que no ens movem d'on estem? Diu vostè que avancem? No estem avançant absolutament gens, estem bloquejats, en una situació que jo no sé com se'n sortirà. (*Remor de veus.*) Vostè pot discrepar de mi que..., bé, que no serà una via política la que ho desbloquejarà. Jo li ho respecto, però ja li he dit abans que feia una valoració d'un hipotètic «futurible» de concepte, no? Però, vull dir, no em sembla que així, vull dir, estiguem avançant tampoc.

I altra cosa que li pregunto és que vostè també diu que si el president del meu grup va fer una proposta de: «si d'aquí no ens en sortim, després nosaltres abonarem aquí, però si després...» Però després no hi ha proposta per la seva part. Després hi ha *tabula rasa*; no hi ha cap tipus de... Quina proposta alternativa faria vostè, senyor conseller, en el cas que el 15%, en últim «extrem», no s'aconseguís? Quina seria la via per intentar aconseguir més suficiència financera per a Catalunya? Ens ho hauria d'explicar i, aleshores, tots ho sabríem i estaríem més satisfets de col·laborar amb vostè a la Comissió Mixta de Valoracions, o, com vostè bé ha dit, jo hi vaig ser, vaig sortir, vaig tornar, però ja li havia anunciat que era circumstancial. Se'n recorda, eh? I ara tomarem, però vaig dir a Madrid el que diem aquí, que és el que havíem fet.

Respecte al 15% de l'IRPF, mai ens ha semblat una xifra ridícula, al revés; ja ho hem manifestat abans. Ens sembla important, però fixi's bé que, d'alguna manera, aquest camí que a vostès legítimament els sembla el correcte i els sembla el procedent, a nosaltres no ens ho sembla, i li vaig a dir per què. Perquè si això es produís, essent positiu i seguiríem dient que és positiu, d'alguna manera té lectures subliminals, impactants, em sembla, per a la identitat del nostre poble. Per exemple: consolidaria l'Estat de les autonomies. Un Estat que aquí ja hi ha força que col·labora amb vostès que ha dit que està exhaurit. Nosaltres ja fa temps que diem que no és un bon sistema per al país. El seu posicionament, l'hauríem de saber. Aquesta via consolidaria una marxa lenta, lentíssima, cap a un increment d'unes quotes que, a última hora, afeblirien..., el tindria el Govern de Madrid també, però nosaltres no tindríem resposta legal

política per oferir-hi. No em sembla a mi..., em sembla positiu, però no em sembla una gran operació per al futur de Catalunya. No em sembla el camí, aquest. 180.000 milions de pessetes són importants, certament, i a més no condicionats, a més darien un gran increment a la suficiència econòmica. Cert que sí, és cert que sí, però d'això que és una parcialitat fer-ne com un objectiu finalista, em sembla un error, em sembla que amb l'estratègia podem perdre la visió de l'objectiu. **És la impressió del meu partit.**

Miri, de moment fins que no es demostrï el contrari, vostès diran: «Aquests sempre estan amb el conte aquest del concert, del conveni...». Miri, hi ha unes xifres en pessetes, 89, de finançament per càpita d'un ciutadà del País Basc, un estudi comparatiu fet, precisament, per gent experta finançada pel seu Departament, on diu que un ciutadà basc rebia el finançament, any 89, de 237.000 pessetes, i un de català de 121.000. Això ja justifica plenament que tinguem aquesta aspiració, si tenim uns punts de partença històrics molt similars, el que no hem tingut és la capacitat negociadora per fer-ho valdre en el seu moment. De senzill és així. Fins ara 100 pessetes que arriben a Madrid, de 75 a 67 tornen a Catalunya, les altres no. I nosaltres plegats de mans, no podem dir absolutament res.

Per no allargar-me he vist que..., daixò, que el temps també se m'exhaureix. Anar a Europa de la mà de les cordes vocals de Madrid no és la nostra finalitat política, senyor Alavedra; si a vostè el satisfà, és legítim que el satisfaci, per això estem en formacions diferents, però la nostra no és aquesta la finalitat. Ens agradaria i ens sembla que tenim condicions, si entre tots ens hi poséssim, de treballar per ser-hi amb veu pròpia, no ens sembla una cosa d'una utopia allunyadíssima de la realitat, ens sembla que és possible.

Per altra part, els petits països, li recordo Dinamarca, em sembla que és qui va començar el gran desgavell de Maastricht, diguéssim, fent un vot contrari per raons que ara no hi entraré per raó de temps, però els petits països també tenen pes si tenen veu i vot; el que no tenen cap pes si no tenen ni veu ni vot i els representa un tercer que no controla, a més. *(Remor de veus.)*

Respecte, en fi, a la cosa del Departament de Presidència, que és el que *menys* ha pujat..., el 5%, assenyala aquí. No sé... L'article 22 i el 226..., no? *(Remor de veus.)* Cinc i mig, diu el seu brillantíssim portaveu. *(Rialles i remor de veus.)* El cinc i mig per cent, ha reduït. Sí, però no hem entrat... Si vol, entrem a les xifres concretes, i vostè no em sabrà dir raó d'on van aquestes partides. Jo li cito ara mateix més de 1.000 milions de pessetes i vostè no em sap explicar... Vol que ho provem, això? No sap explicar on van ni d'on vénen. «Promoció cultural», per exemple, «Protocol i propaganda», per exemple, «Exposicions», 1.200 milions de pessetes, on van aquests milions de pessetes?

Respecte als Cors de Clavé, que m'ha semblat que això l'impactava, a mi també, però per raó exactament diferent a la seva, diguéssim, no? Miri, els Cors de Clavé li he citat –i vostè ho ha captat molt bé–, no pas per ridiculitzar-lo, ni a vostè ni a ningú, que no és mai el meu propòsit quan surto a aquesta tribuna, molt clarament per dir una cosa que està en el carrer, que hi és. M'han vingut a veure i jo ho dic aquí, però si vostè em posa el dit a la boca, jo li diré el següent... *(rialles)*, que la ràdio, que les emissores de la Generalitat, eh?, utilitzen la llibertat d'expressió limitada per la seva pròpia direcció, que són vostès, i d'això hi ha proves i s'ha pogut provar. Això és d'aquesta manera. Sí que hi pot participar tothom, però no tothom pot dir

allò que vol. Ja ho saben vostès i saben a què em refereixo. I em sap greu de dir-ho, però és així.

3.200 d'increment: el gran aparell, el gran aparell de consolidació de la diversificació formal i la consolidació conceptual dels posicionaments ciutadans primaris, incrementat un 40% –un 40%–, un 40% amunt.

I ja per acabar –que em penso que ja he acabat, senyor president..., no?–, dir-li que nosaltres persistiríem en la posició anunciada, perquè ens sembla que aquests pressupostos ni són els millors, ni són els únics possibles, ni estan estructurats d'una manera suficient per al desenvolupament del país, ni les priorititzacions les podem compartir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Passem a la tercera esmena a la totalitat, que és la del Grup Popular. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan al debat de Maastricht lo Consell Executiu se va comprometre i va assegurar que en quatre anys lo dèficit de la Generalitat se reduiria a la meitat, est diputat va reconèixer públicament, i des d'esta mateixa tribuna, que aquell compromís era un compromís de rigor, concret i positiu, respecte de la responsabilitat de Catalunya en los objectius de la convergència econòmica. I vaig afegir, en aquell... *(remor de veus)*, i vaig afegir, en aquell debat de Maastricht, per si de cas, que una cosa és sembrar principis i una altra cosa ben diferent és recollir resultats. Simplement, se tracta, senyores i senyors diputats, d'un primer exemple per a constatar que, partint de veritats evidents, només en trenta dies est Govern, en tant que responsable d'aquell compromís, ha demostrat que ni promeses ni principis ni resultats. Una vegada més les paraules, se les emporta el vent, circumstància més greu encara si tenim en compte que aquella afirmació era d'obligat compliment.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Avui la societat catalana ja no és receptiva als exercicis de propaganda triomfalista dels últims anys, concretats en allò de «modernitat, qualitat», «Catalunya va bé», o «competitivat», perquè Catalunya, agradi o no agradi, està íntimament lligada a la situació conjuntural o estructural del conjunt d'Espanya en una responsabilitat ben concreta, reconeguda pel mateix president de la Generalitat, quan admet –i llegeixo literalment... *(Persisteix la remor de veus. Pausa.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Segueixi, sisplau, il·lustre diputat.

El Sr. CURTO I CASADÓ: ...en una responsabilitat addicional –deia– ben concreta, reconeguda pel mateix president de la Generalitat, quan admet –i llegeixo literalment– que «en Madrid cuando va allí un catalán le dan palmaditas en la espalda y luego, de tanto cepillarle, se va sin cobrar». I amb esta eloqüent afirmació del president de la Generalitat, algú, que no serà només Madrid, haurà d'afrontar responsabilitats polítiques, referides a la crisi social i econòmica a Catalunya, en tant que Catalunya, com hem dit, compromesa i immersa en esta fase de clara desacceleració econòmica, els indicadors de la qual, de tota naturalesa, demostren una tendència negativa de l'activitat. Los pressupostos de la Generalitat per a 1993 havien de complir tres objectius fonamentals: primer, garantir que el pressu-

post incideix positivament en l'economia, amb efectes estrictament econòmics; en segon terme, assegurar que la contenció de la despesa i, sobretot, de la despesa corrent improductiva, és solidària esta contenció amb la responsabilitat respecte als objectius de convergència, i, per últim, generar la credibilitat suficient com per exigir sacrificis i esforços complementaris a tots els sectors productius de l'economia catalana.

Doncs bé, tenint en compte que la situació esta d'emergència reclama renovades orientacions de política pressupostària, en l'àmbit de Catalunya, estos pressupostos —com li he dit abans, des del meu lloc—, per expansius en la despesa i per brutalment expansius en la despesa corrent, representen la consolidació negativa de tots los desequilibris i suposen un retrocés important de la contribució catalana, en relació amb els grans objectius de la construcció europea. En termes generals, una inflació superior, en tres i quatre punts, respecte de la mitjana dels altres països de la Comunitat; unes importacions, en termes generals, superiors a les exportacions; uns tipus d'interès per a préstecs i crèdits superiors en quatre punts a la mitjana europea; lo *fuel* industrial, un 44% més car; lo quilovat/hora, un 25% més alt; les quotes empresarials de la Seguretat Social dupliquen les comunitàries; l'envelliment de la població activa i el deteriorament de l'ocupació juvenil; una mentalitat consumista provocada per la penalització fiscal de l'estalvi; una evident superioritat de les activitats especulatives, i ara, a última hora, una nova devaluació de la pesseta, que, considerant i reconeixent los pocs efectes positius, ha provocat ja una pressió a l'alça dels tipus d'interès, creixerà la inflació, pujarà en pocs dies la gasolina, dificultarà el finançament del dèficit del sector públic (*remor de veus*), i la caiguda de les empreses, dels beneficis de les empreses, són, entre altres, alguns dels antecedents que volem posar al descobert per afirmar que Catalunya va malament i que no és cert, com vol colar lo president senyor Pujol, que no és cert que Catalunya està en millors condicions per a resistir esta crisi econòmica, les conseqüències de la qual seran imprevisibles.

I el Govern de la Generalitat, lo Govern de Catalunya i el president de la Generalitat no se'n sortiran en la seva tossuderia de voler amagar la crua realitat de la situació econòmica i cada vegada que jutgin los fets en base a comentar los aspectes més favorables, que sempre seran, estos aspectes, puntuals o anecdòtics, cada vegada perdran més credibilitat, cada vegada perdran més legitimitat, i «pringaran» de descrèdit a tota la classe política, en un problema que mereix aportacions collectives i solucions pactades, negociades i consensuades, sempre a partir de la nova elaboració dels pressupostos de 1993. I quan des d'esta tribuna s'ha dit, per part del representant del Govern, que ens cal posar les bases per a la recuperació, un any més, i sense reaccionar enfront d'aquesta situació d'emergència, est Govern menysprearà les aportacions dels grups de l'oposició i elaborarà uns pressupostos brutalment expansius, que els aprovarà en solitari, que els executarà en solitari i que els incomplirà en solitari, en menys de tres mesos, donada la inconsistència tècnica i política que marca la seva composició. I el missatge que recomano o prego la seva atenció és ben clar, si és que el volen recollir i considerar, perquè quan lo Grup Popular i algun altre grup apuntem incorporar solucions pactades, discutides o consensuades, nos referim a assumir la quota de corresponsabilitat que nos correspon en l'àmbit de Catalunya i nos referim a neu-

tralitzar possibles mocions o possibles esdeveniments parlamentaris a curt termini, com a causa sobrevinguda de la debilitat executiva d'est Govern, i com a causa de la divisió política del partit que li dóna suport.

Avui els fets són los que són, amb evidents signes de crisi social, econòmica i política, i si el Govern de la Generalitat aprova avui estos pressupostos, la via de la provocació quedarà oberta i quedarà servida la confrontació en tots los àmbits, ja siguin socials, econòmics, laborals, polítics o empresarials. Durant los últims quatre anys, lo Grup Parlamentari Popular, a través d'est diputat, ha vingut denunciant que els pressupostos de la Generalitat no han tingut cap orientació política, que no han seguit cap criteri quantitatiu i qualitatiu, que mai han mantingut la declaració inicial de prioritats, que no s'han referit a cap programa d'objectius i que des de l'aprovació fins a la seva liquidació han sofert variacions a l'alça que han anat des del 15 fins al 40%. El que passa és que en aquells moments en estos anys anteriors funcionaven los altaveus, funcionava el victimisme i donava resultat l'apel·lació a la sensibilitat i a l'emoció humana com si tractessin de contraban de sentiments.

Esta vegada ho reitero als membres del Govern: que no se'n sortiran tan fàcilment, perquè aquells diputats que per reacció hem tingut constància o hem sigut tossuts a l'hora de formular les nostres crítiques als debats pressupostaris, avui, agradi o no agradi, la constància i la tossuderia recobren tota la consistència perquè al carrer hi ha confusió, preocupació, desmoralització i crispació. I el ciutadà que esperava que el Govern de Catalunya també reaccionés amb una renovada orientació político-pressupostària s'ha vist decepcionat perquè ha percebut que est Govern se reserva per a ell la mesura de l'abundància i trasllada als empresaris, als treballadors i a les famílies, trasllada a la societat civil catalana los seus errors, los seus problemes, les seves dificultats i els imputa responsabilitats i culpes, sense considerar que estes actituds, que a la vegada són provocatives i desafiantes, poden estimular la desavinença, la discòrdia i la confrontació.

Catalunya, per mediació d'estos pressupostos, posa al descobert que des de 1980 està sofrint la primera crisi de govern i la primera situació d'ingovernabilitat en constatar que les imprecisions en la previsió del còmput anual d'ingressos i despeses que avui sotmeten a la nostra consideració van més enllà de la rutina, de la inconsistència o de la incapacitat, i ja no són estes imprevisions la simple discrepància de conceptes que tradicionalment discutim govern i oposició; la imprecisió global del pressupost de la Generalitat va contra tot, ja no per una decisió política o de partit, que sempre seria estratègia discutible, lo pressupost va, des de la nostra opinió, contra els interessos generals de Catalunya perquè el govern i el president, lamentablement, ni tan sols poden dominar la divisió de les seves pròpies estructures.

Per consegüent, estos pressupostos van contra els principis més raonables de política econòmica, van contra l'economia real, van contra els objectius de futur, van contra els empresaris, van contra les rendes més dèbils disponibles per càpita, van contra els compromisos de convergència, atempten contra el principi d'eficiència i van també contra el Parlament de Catalunya com a acusació singular que formulo públicament, però és que, a més, i com s'ha dit ja abans, estos pressupostos també són personalistes en constatar que el Departament de Presidèn-

cia, amb 38.000 milions de pessetes, és superior, entre altres, als tres departaments denominats d'acció prioritària, com són Indústria, Agricultura o Comerç, Consum i Turisme.

Als pressupostos generals de l'Estat la secció 25, que agrupa la Secretaria del Govern i el Ministeri de Relacions amb les Corts, té un pressupost de 22.000 milions de pessetes, dels quals poc més de 5.000 milions se destinen a Presidència del Govern central. En termes comparatius: 38.000 milions de pessetes, Presidència de la Generalitat; 22.000 milions de pessetes, Presidència del Govern central. I en termes relatius: lo 2,6%, pressupost de la Generalitat; lo 0,13, pressupost general de l'Estat. És a dir, la despesa de la Generalitat sistemàticament creix tots los anys per damunt del producte interior brut, independentment del ritme de creixement de l'economia; la rutina és sempre la mateixa: un increment de la despesa superior al producte interior brut monetari, enguany del 6% enfront del 10,2% d'increment pressupostari, de tal manera que l'única voluntat d'estos pressupostos s'expressa en l'augment del pes del sector públic en detriment del sector privat, com no podia ser d'altra forma. És aquella pregunta que formulo des de 1989 referida a quin és lo volum que volem que tingui l'Administració de la Generalitat.

Les previsions a nivell estatal de l'augment del producte interior brut se situen ara al 0,6% i en los últims anys, si bé hem de reconèixer tots que Catalunya creix per damunt de la mitjana estatal, efecte que sol passar cada vegada que es produeix una situació de creixement general, també hauran de reconèixer amb mi que en fases de recessió com la que estem suportant i perquè tenim una economia vulnerable, passa exactament tot lo contrari. Per això, totes les comparacions interanuals confirmen l'expansió del pressupost de 1993, perquè la despesa de la Generalitat, eliminada la partida, la participació dels ens locals en los ingressos de l'Estat, la despesa equival a 1 bilió 274.000 milions de pessetes, o, el que és igual, un increment del 10,36%, d'acord amb la pàgina 69 de la memòria del pressupost. Però, és que, a més, apareix la congelació de la retribució als funcionaris, responsabilitat política que recau sobre el Govern central, menyspreant l'acord sobre negociació col·lectiva de 3 d'abril de 1990, firmat entre l'Administració de la Generalitat i la representació sindical. Doncs bé, si a les retribucions de personal per 236.000 milions de pessetes s'hagués incorporat l'ajust del 6%, és a dir, lo 5 més l'1% de desviacions, esta partida hauria suposat un increment de 14.000 milions de pessetes i el global del pressupost oferiria un increment de l'11,58%.

I quan en línies generals una despesa pública creix lo doble del producte interior brut, se pot afirmar, per la naturalesa del creixement i per la naturalesa de la despesa, que el fet és una violència contra la societat. Per consegüent, en créixer la despesa pública el doble o, en tot cas, per damunt del producte interior brut, la pressió a l'alça que genera sobre els preus és d'immediata conseqüència, i és explicació concreta lo fet que l'índex de preus al consum a Catalunya tingui una major incidència que l'IPC del conjunt espanyol.

I en lo mateix ordre de comentaris analitzats en los criteris dels objectius de convergència, estos pressupostos generen elevació dels tipus d'interès per necessitats de finançament del dèficit del sector públic. I amb estos antecedents resulta inqüestionable que qualsevol augment de l'endeutament públic implica una reducció de fons prestables al sector privat, on les

nostres empreses no poden resistir los costos de finançament bancari i a les quals s'incorpora la dificultat addicional de la seva baixa capitalització, la baixa proporció de fons propis, l'alta vulnerabilitat en l'inici de les seves activitats i la pèrdua de solvència reflectida en qualsevol *ratio* de garantia. Les nostres empreses suporten un dels finançaments més cars de l'Europa comunitària; mentre a casa nostra lo diferencial entre els interessos preferencials de crèdit i les retribucions de dipòsit se situa, est diferencial, en un 5%, que han de pagar les empreses, a Bèlgica est diferencial és d'un 4,20, a Alemanya el 2,90, a Holanda el 2,30, a Gran Bretanya el 2,10, a Suècia el 0,65 i a França el 0,34.

I si ens referim a operacions estrangeres, les nostres empreses també suporten el pagament de les comissions més cares de la Comunitat Europea: per enviar fons a l'exterior per a operacions d'importació només la comissió per gestió de pagament és un 15% superior a la que paguen els britànics, una vegada i mitja superior a la que paguen francesos i alemanys, lo doble del que paguen los danesos, holandesos i irlandesos i el triple del que paguen los belgues i luxemburguesos; això per gestió de pagament en importacions. Per gestió de cobrament en exportacions, als nostres empresaris els carreguen unes comissions del 20% superiors als portuguesos, lo 40% superior a Luxemburg, lo doble que als anglesos i italians, lo triple que als danesos i als alemanys, i el quàdruple que als belgues i als holandesos. És inqüestionable, doncs, que els empresaris catalans, pel seu volum, són los més perjudicats en les seves operacions de comerç exterior i també en los costos financers per crèdits a la inversió productiva.

I si no n'hi havia prou amb est panorama, atengui el Govern lo que ve a continuació com a complement de l'espectacle català: la producció industrial catalana ha caigut, al llarg de 1992, la producció ha caigut un 10% respecte de 1991; l'ocupació industrial s'ha reduït un 4,6% la primera meitat del 92, mentre que al conjunt d'Espanya ha caigut només un 1,3%; l'ocupació al sector de la construcció s'ha reduït un 1,8%; la inversió estrangera a Catalunya, la inversió estrangera a Catalunya ha caigut un 22,8% los primers vuit mesos de 1992, i les inversions catalanes a l'estranger s'han reduït un 42,5% durant 1992; la taxa interanual d'inflació a Catalunya, un punt per damunt de la mitjana espanyola, i les previsions de creixement de desocupació —com ja s'ha dit abans— se poden situar en 35 o 40.000 treballadors més per a 1993.

I mentrestant lo Govern de la Generalitat, amb una imprudència política sense precedents, dona l'esquena a la realitat objectiva d'estos esdeveniments actuals, multiplica els seus esforços en declaracions públiques d'optimisme calculat i perd miserablement lo temps acumulant energies acusatòries contra Madrid en un exercici extraordinàriament desencertat, com a estratègia amortitzada per la naturalesa del missatge utilitzat. Les paraules no es concilien amb los fets i les conductes no s'harmonitzen amb les conviccions.

I, parlant de missatges, una de dues: o el Consell Executiu, quan va presentar estos pressupostos, va utilitzar els mitjans de comunicació en un acte de poca estimació per les xifres aportades, cosa que en principi em resisteixo a creure, o el Govern, los tècnics del seu departament li han marcat un gol en comparar xifres pressupostades del 93 amb previsions de liquidació de 1992. Un sol precedent justifica esta afirmació: los pressupos-

tos dels departaments del Consell Executiu no creixen com s'ha dit aquí als mitjans de comunicació un 9,8%, sinó que creixen un 10,18%. I el pressupost consolidat no creix un 10,2%, com s'ha dit als mitjans de comunicació, sinó que el pressupost de la Generalitat creix un 12,18%. I estes dades, per la seva pròpia significació, sí que són importants cara a l'opinió pública i des del punt de vista de la discussió «pressupost expansiu» o «pressupost de contenció», perquè en uns moments de crisi econòmica i de sensibilitat social un 2% de diferència equival a parlar de 28.000 milions de pessetes, xifra superior al pressupost d'Agricultura o de Cultura, de Justícia, d'Indústria, de Treball, d'Economia i Finances, de Comerç, Consum i Turisme o de Medi Ambient.

Per consegüent, siguem, siguin rigorosos amb los ciutadans destinataris de la seva política pressupostària i no cometin la innocència d'intentar confondre o despistar els grups de l'oposició en l'àmbit del debat parlamentari. I quan afirmo que estos pressupostos, com he dit abans, van contra el Parlament de Catalunya, ho faig des de la constatació que en les formes respecte del compliment dels principis clàssics de la pressupostació i de la unitat i conciliació de criteris d'elaboració pressupostària, los volums i les xifres que ens han facilitat no tenen solvència perquè no segueixen ordres establerts.

Dos lamentables exemples documenten la meua afirmació: la memòria del pressupost, que consta de 111 folis numerats, no té cap tipus de coordinació; hem detectat que apareixen quatre tipus de lletra diferents, i l'explicació és ben senzilla: quatre tècnics per separat han expressat la seva opinió, la conselleria ha utilitzat la grapadora i, si cola, fins a l'any que ve i moltes gràcies per la «colada» assumida. I la segona dada no menys extravagant que la primera se refereix a la Direcció General de l'Esport, «Estudis i treballs tècnics» —hola, senyor Escudé... (rialles)—, «Estudis i treballs tècnics» del 92, Direcció General de l'Esport: 69.750.500 pessetes, «Estudis i treballs tècnics» del 93: 69.750.500 pessetes; «Dietes i locomoció» del 92: 34.752.966 pessetes, «Dietes i locomoció» del 93: 34.752.966 pessetes. Tot això sense la liquidació del pressupost del 92, tot això com a forma per a fer quadrar un departament i tot això com si ens tractessin de xiquets que encara no hem arribat a l'edat de la discreció.

I quan tant insistim que retirin estos pressupostos abans de sotmetre'ls a votació és perquè som vulnerables per tots los costats, perquè no resisteixen una anàlisi i perquè no els podran executar sense desviacions a l'alça importants. Les despeses corrents per departaments creixen un 10,59%, les despeses d'inversió per departaments creixen un 7,45%, la despesa corrent consolidada creix un 11,72%, la despesa de capital consolidat creix un 7,50%, la despesa per departaments creix un 10,18% i el pressupost consolidat creix un 12,18%. Això significa que, si prenem en consideració que la taxa d'estalvi de la Generalitat per al 1993 representa només un 11,39% dels ingressos per compte de renda, i el finançament de la inversió de la Generalitat representa un 17,75% del pressupost, lo recurs de l'endeutament, en la mesura que ho vulguin reconèixer, pressiona a l'alça els tipus d'interès i genera inflació. Lo binomi estalvi-inversió constitueix una relació de doble sentit. Per una part, les mesures que fomenten l'estalvi generen expectatives d'inversió i, per una altra part, la inversió present, en la mesura que no vingui coberta per estalvi present, genera los costos i les

distorsions que implica est creixement expansiu del 12,18% en termes comparatius.

S'ha preguntat est Govern què passaria si a l'economia catalana tots los agents que hi intervenen prenguessin la mateixa decisió d'incrementar les aportacions de liquidesa d'un 12%? S'ha preguntat est Govern quines implicacions tindria per a Catalunya una irresponsabilitat d'esta naturalesa? S'ha preguntat lo president de la Generalitat què passaria si els agents socials acordessin un conveni que incrementés los salaris del 12%, si les empreses i les famílies incrementessin les seves despeses per compte de renda un 12% i si la resta d'administracions públiques de Catalunya també incrementessin los seus pressupostos un 12%? La resposta és que Catalunya tindria una inflació del 12% amb la consegüent fallida econòmica de famílies, d'empreses i d'institucions públiques i privades. (*El president es reincorpora al seu lloc.*) I amb estos criteris, si el Govern de la Generalitat utilitza l'arbitrària aplicació de la llei de l'embut exigint a les economies familiars i empresarials que s'estrenyin los cinturons, haurem de resoldre que els empresaris tenen raó quan expressen impaciència i crispació, i tampoc resulta estranya la resistència dels sindicats amb l'Administració de la Generalitat, mentre lo president i lo Consell Executiu no varien la política capriciosament expansiva que es desprèn del pressupost del 1993. En lo sentit —i vistos estos antecedents—, en lo sentit més ampli de l'expressió, estem assistint a la venda de Catalunya per parcelles, sense clàusula de recompra o de recuperació.

El 1993 los catalans serem 93.000 milions de pessetes més pobres que el 1992, a partir de quan l'endeutament viu net acumulat se situarà en 450.000 milions de pessetes o, el que és igual, un 8% superior a l'acumulat el 1992.

Però és que, a més, i sense cap reserva en les nostres expressions, hem de parlar de dèficit consolidat de la Generalitat. El 31 de desembre de 1990, lo dèficit de la Generalitat se situava en 445.000 milions de pessetes. Avui, sense temor a equivocar-nos, podem parlar d'un dèficit acumulat superior als 600.000 milions de pessetes, a raó de 400.000 pessetes per família catalana. Los diaris de sessions documenten que, mentre lo Grup Popular hem vingut denunciant des del 1988 la preocupant situació deficitària de l'Administració de la Generalitat, per al Govern tots estos anys lo dèficit no ha existit; lo dèficit mai va ocupar l'atenció prioritària del Consell Executiu, i el president de la Generalitat ja tenia prou feina a oferir una visió idíl·lica de l'economia catalana.

Quan tots los objectius, quan tots los indicadors dels objectius de convergència assenyalen que el dèficit públic no pot ultrapassar lo 3% del producte interior brut, a Catalunya est dèficit del 3% arriba al 3,9% dels ingressos de la Generalitat. I ara, abandonant les seves obligacions, lo Consell Executiu justifica lo recurs a l'endeutament amb la pobra afirmació que la taxa d'endeutament ha sigut pactada amb lo Govern central. Si lo Govern central ens ha salvat d'esta situació, la pregunta que hem de formular és: «No havíem quedat, segons lo president de la Generalitat, que Madrid era el culpable de tot?» Què ens en diu, lo Govern, de la seva atenció a les prioritats de l'economia catalana per mediació de l'únic mecanisme que té, per mediació del pressupost? Què ens diu de la taxa d'estalvi de la Generalitat, que només se situa en un 11,39%, clarament negativa per acomplir tots los plans d'inversió? Què ens diu del recurs d'utilitzar finançaments de generacions futures condicionant pressu-

postos futurs? Per això, una vegada més reclamem la retirada d'estos pressupostos, i per això, mentre duri est debat d'esmenes a la totalitat, tot depèn del president —també del conseller d'Economia i Finances— i del Consell Executiu.

Mentrestant, els hem de dir que a nosaltres no ens preocupa gaire traslladar immediatament a l'opinió pública les conseqüències i la gravetat que comporta o comportaria l'aprovació d'estos pressupostos, fortament lesius i contraris als interessos generals de l'economia catalana, perquè mantenim l'esperança, i l'hem de formular també públicament, que acabats los posicionaments dels grups parlamentaris, hi cap la reconsideració —que seria políticament assenyada i políticament valenta per part del Govern— de poder determinar la retirada posterior dels pressupostos que estem discutint. Per una vegada, també, acceptin la raó de l'oposició, que també és raó que ve del carrer en total coincidència amb lo panorama de pessimisme que el mateix Govern descriu en molts dels apartats del seu Informe Econòmic i Financer. I, a més, si això fos així, la retirada d'estos pressupostos probablement també seria una contribució a rebaixar lo clima de tensió que es respira en l'ambient del Parlament de Catalunya, o als passadissos; los últims dies tots hem vist que s'han convertit en un «sumidero de manejos», d'intrigues i de passions que impliquen dubtes en la governabilitat de Catalunya i posen en entredit la credibilitat, la fortalesa i la capacitat de l'actual Govern de la Generalitat. Lo senyor Pujol es faria creus de qui formula estes intrigues als passadissos del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Té la paraula el conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, la intervenció del senyor Curto ha estat, com sempre, una intervenció molt estudiada; crec que ha fet un esforç de moderació dins del que és el seu estil... (*Rialles.*) Crec que ha intentat estar poc catastrofista, i, això, jo li ho agraeixo fonamentalment. Però m'ha donat una gran alegria. Tenint en compte el pes polític que té el senyor Curto dins del Partit Popular, ja veig clar que el senyor Aznar no oferirà al president Pujol la presidència del Govern de l'Estat. O bé, si la hi oferís, el futur del senyor Curto és més aviat «descriptible». (*Fortes rialles.*) Però, dit això, doncs, escolti, senyor Curto, jo no sé per on rebatre-li, però jo... Prescindiré de determinades frases. És a dir, quan vostè diu «aquest pressupost o aquest Govern va contra els interessos de Catalunya», escolti, això, sap què passa?: qui ho decideix, en democràcia, són els electors. El senyor Curto ho pot dir, però és una frase simplement retòrica; ni tan sols és brillant, és una frase que no té cap importància. Ho decideixen els electors en cada elecció, cada quatre anys, i són els que ens envien a casa o els que ens mantenen en el Govern, i són els que diuen si la nostra acció de Govern va en contra dels seus interessos o no. I quan diu la frase «la venda de Catalunya per parcelles»..., bé, aquesta és una frase que no cal fer-hi absolutament ni un comentari; ni un comentari, perquè crec que, en política, no podem perdre el temps en aquest estil i si, realment, en política perdem, doncs, un cert rigor de dir coses que no siguin massa disbarats i no introduïm en el debat parlamentari una certa cortesia i un cert respecte, doncs, evidentment, la confrontació política democràtica pot arribar a ser tan dura que es pot fer

insuportable, i per això el terme de «cortesia parlamentària» que, en les Corts constituents, doncs, ens recordava a cada moment el portaveu socialista, senyor Gregorio Peces-Barba, potser seria interessant que algú, de tant en tant, la recordés aquí, perquè, si no, és que podem dir qualsevol cosa.

Escolti, vostè diu que els pressupostos han d'incidir en l'economia, han de representar una contenció de la despesa i, després, han de comportar un exemple. Miri, jo crec que en la contenció de la despesa, aquests pressupostos que vostè diu que són «brutalment» expansius —«brutalment» ja demostra la moderació del seu llenguatge—, doncs, en el capítol 1, excepte unes excepcions que vénen per termes molt concrets i que jo he especificat de determinats departaments..., en citaré un: si Governació ha de fer substitucions de mossos d'esquadra dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i, a més a més, té en els ingressos una contrapartida determinada, que és la previsió, que em sembla que he citat, i ho dic de memòria, de 5.500 milions de pessetes, doncs és evident que Governació creix. Si s'han fet unes determinades presons i estan els edificis acabats, i s'han de posar en funcionament, i hi ha d'haver funcionaris, doncs, és una excepció que s'explica i que es justifica.

I a part les excepcions —que totes elles s'han justificat—, la resta de capítol 1 creix un 1,4, evidentment, amb un gran esforç de contenció dels funcionaris —i, això, no ho estem obviant. I, a més a més, quan vostè diu «vostès aquí no es distingeixen del Govern de Madrid», però és que a la Llei de pressupostos de l'Estat hi ha un article que diu que les disposicions sobre retribucions dels funcionaris afecten no únicament l'Administració de l'Estat, sinó totes les administracions. I aleshores, fetes aquestes excepcions, el conjunt dels departaments creix un 1,4%. Per tant, en aquest aspecte... No sé si li explica, el senyor Vidal-Quadras, la seva futura participació en el Govern de l'Estat, o... Ja la hi explicaré jo, després, si ho vol.

En el capítol 2, doncs, hi ha uns increments molt importants en Justícia, del 31%, precisament per al funcionament de les presons; hi ha unes altres excepcions d'altres departaments, com per exemple Agricultura, per al programa «Foc Verd», i la resta de departaments disminueix un 4,7%, en capítol 2. És a dir, un capítol 1 que creix un 1,4, excepte les excepcions —i valgui la redundància—, un capítol 2 que disminueix un 4,7, amb unes excepcions que s'expliquen d'una manera clara.

Jo crec que això, senyor Curto, il·lustre diputat, jo crec que això és un esforç important de contenció. Almenys a nosaltres —li ho diré sincerament— ens ha estat difícil fer-lo. Potser és que no en sabem més; vostè segurament que opina que no en sabem més, però ens ha estat molt difícil fer-ho, i ha estat un sacrifici molt important de molts departaments. I l'hem fet per complir aquesta reducció del dèficit, per complir els acords de la unió econòmica i monetària, per complir el programa de convergència. El programa de convergència, que diu «a bona hora l'imposa l'Administració de l'Estat a Catalunya». Bé, a bona hora, en tot cas, l'imposen els acords de Maastricht a tot Europa. Perquè la conseqüència, també, de l'actuació de l'Administració central és com a conseqüència dels acords de Maastricht, i a més és una opció política, és una opció política de contenció de la despesa pública, de reducció del dèficit, per tenir un creixement més estable en el futur! Però, escolti, dins d'aquelles possibilitats que ens deia el psicòleg de Torí que ens citava el senyor Reguant, que són diverses les possibilitats que existeixen, jo li

diré que el Japó està fent un pressupost absolutament keynesià. Ha adoptat una opció totalment diferent de la que representen els acords de Maastricht; totalment keynesià, d'inversió, d'inversió fortíssima, exagerada, per arrossegar l'economia japonesa, que també està en crisi, i, a més a més, en el debat per a les eleccions dels Estats Units, hi ha hagut, entre un programa republicà continuista, hi ha hagut un programa demòcrata, com sempre, que també aporta elements keynesians de major inversió, amb una diferència: que els Estats Units tenen un dèficit públic que difícilment pot fer un programa d'inversió sense augmentar els impostos, cosa que al Japó, en canvi, no se li presenta de la mateixa manera perquè té el dèficit públic molt més controlat.

Vull dir que hi caben diverses posicions, i un pressupost expansiu no és criticable en si perquè sigui expansiu; és criticable si el fet de ser expansiu o no respon a una política determinada en un moment determinat. I a Europa estem —a tot Europa— amb uns pressupostos restrictius, i amb uns pressupostos de contenció de la despesa, i això és el que ha intentat fer el Govern de la Generalitat, i això pot ser criticable; es pot dir: «miri, això dels acords de Maastricht portarà Europa a la ruïna, i el que caldria aquí és, a tot arreu, fer uns pressupostos expansius i donar menys importància al control de la inflació». Però no és l'opció en la qual estem, i el Govern de la Generalitat ha contribuït a això. I si s'han fet uns escenaris pressupostaris de les divuit administracions —l'Administració central i les disset administracions autonòmiques—, que parteixen de l'endeutament i el dèficit de cada administració i ens porten a un nivell determinat de dèficit i d'endeutament al final del 1996, i a la Generalitat li toca el que li toca, doncs, la Generalitat compleix el que li toca, i a més a més compleix per sota, 2.000 milions per sota de la capacitat d'endeutament que li permetia el programa de convergència.

Que vostè troba que això és massa? És una opinió, però en tot cas no digui que nosaltres no estem fent un esforç de solidaritat per complir amb el programa de convergència. I a més a més li diré una altra cosa: el creixement del nostre pressupost és molt similar al creixement del pressupost de l'Estat, amb una distribució diferent, que és que les nostres inversions creixen un 7,5% i a l'Estat disminueixen el 0,5% —em sembla que ho he dit abans—, perquè nosaltres hem volgut fer un esforç de manteniment d'infraestructures i de departaments productius: Indústria, Agricultura i Turisme. I quan vostè diu, amb una frase també brillant, que el Departament de la Presidència representa més que aquests tres departaments sumats, doncs, no és veritat. (*Remor de veus.*) Ah! sumats; doncs què, restats? No, home, no. Escolti, vostè diu: «Això representa més que aquests tres departaments.» Doncs, no és veritat, perquè vostè ens dóna lliçons de sumes i a cada pressupost vostè es dirigeix als tècnics del Departament. Jo li prego que vostè es dirigeixi als diputats i no al Govern... (*Pausa.*) Li prego que es dirigeixi als diputats i al Govern, que el debat és entre nosaltres, i que, a més a més, si ens dóna lliçons de sumar, sàpiga sumar. Perquè resulta que Indústria, Agricultura i Comerç sumen 48.000 milions de pessetes i Presidència 38.000. I no té importància, és igual, li ho dic per..., li podria respondre a deu xifres que vostè aboca, però només n'hi dic una per demostrar que no totes les xifres que es diuen són certes i que no es pot criticar la gent amb aquesta facilitat.

Vostè ens ha fet unes contradiccions. Primer, diu que nosaltres ens entestem a presentar un opció optimista de l'economia

catalana. Home, jo crec que el meu discurs d'avui no ha estat optimista; he intentat aportar uns elements d'optimisme, he dit que les exportacions creixien a un bon ritme cap a Europa, he dit que la inversió estrangera industrial creixia, cosa que vostè després ha contradit i tenim xifres contradictòries, i crec que les bones són les meves, i després ho podrem comprovar, si vol, perquè, evidentment, els elements positius s'han d'aportar, perquè el cos social necessita mantenir una esperança i tirar endavant, perquè l'economia està feta de quantitat de decisions. És a dir, un dels defectes de l'economia espanyola i del que ha passat al 92 és —jo crec, i és una crítica que faig ara aquí a l'Administració central i que faig concretament al senyor Solchaga— que tot anava bé i a partir d'un moment venem una situació catastrofista, diguem-ne. Ara, tot de sobte, tot va malament, i el canvi es produeix quasi quasi en una setmana; d'anar bé i de ser els que creixíem d'Europa, tot de sobte es produeix aquesta visió totalment diferent de l'economia.

I això sap què comporta? Que aquell que ha de comprar una oficina s'espera, que aquell que ha de llogar un pis s'espera, que aquell que ha de comprar una màquina la paralitza, que aquell que té un projecte diu: «ja veurem què passa», i que tota aquesta sèrie de decisions sumades, d'inversions o de consum, fan una paràlisi multiplicada de l'economia, i, per tant, un governant tampoc pot vendre una visió catastrofista de l'economia. L'ha de vendre realista, no pot dir mentides, però també ha de dir aquells elements de superació. M'entén, senyor Curto? I per això jo critico que vostè hagi fet aquesta visió. Que té raó en moltes coses, té raó en moltes coses; és a dir, quan vostè parla de la força aquí de les importacions, fa temps que nosaltres ho denunciem: el dèficit comercial exterior de l'economia espanyola és un desequilibri que fa temps que posa d'una manera palesa la manca de competitivitat dels nostres productes i de les nostres empreses. Aquest és un fet evidentíssim. Que el preu del *fuel*, que el preu del quilovat, que les despeses financeres són superiors a la resta d'Europa, ho hem dit nosaltres; que tot això són elements claus de competitivitat, és cert. Però també són elements claus de competitivitat el diferencial d'inflació, i el diferencial d'inflació es combat amb un pressupost restrictiu. I també els tipus d'interès. Quina sortida té, rebaixar els tipus d'interès? Ara hem vist que hi ha hagut una devaluació de la pesseta i una pujada del tipus d'interès. Ara, els acords de Maastricht —no ho oblidem mai— comporten una baixa dels tipus d'interès. És a dir..., i la baixada dels tipus d'interès comportarà una millor competitivitat de la nostra economia, i comporten una baixada del diferencial d'inflació. És a dir, els acords de Maastricht no és només estrènyer-nos el cinturó amb els pressupostos, que vostè diu que són expansius i no és veritat —ens estrenyem el cinturó—: es fa això per aconseguir aquests objectius que vostè també denuncia que no funcionen, que és la baixada del tipus d'interès i la baixada del diferencial d'inflació, que són elements essencials de competitivitat, que, evidentment, no els són tots, perquè també hi han els elements microeconòmics que vostè citava i que són enormement importants, però que ho són.

Home, vostè diu que aprovar aquests pressupostos per part nostra és una provocació que divideix..., no sé si ha dit el país, el Parlament... Que els aprovarem en solitari i que això és una gran provocació que fem. Miri, senyor Curto, a mi em sap molt greu aprovar aquests pressupostos en solitari, si es que els apro-

vem, que crec que sí. Em sap molt de greu. Però jo li voldria explicar una cosa: no hi ha absolutament cap país a Europa en el qual tots els grups de l'oposició no presentin esmena a la totalitat, perquè és una manera de marcar la seva diferenciació política i de demostrar la seva opció diferenciada, i no hi ha absolutament cap parlament a Europa en el qual la majoria no aprovi en solitari els pressupostos. Una normalitat democràtica com aquesta, presentar-la aquí com una provocació és absolutament absurd i no té absolutament cap sentit, perquè això és el que passa absolutament a tot arreu del món, i si un dia vostès tenen majoria democràtica a Madrid o en algun lloc ho faran. I a Galícia no sé si governen en coalició o no, perquè no conec prou la geografia política espanyola, però segur que els aproven en solitari, i a Balears segur que els aproven en solitari, i a tot arreu on governa el PP els aproven en solitari, i no crec que hi hagi ningú que els digui que això és una provocació. No crec que hi hagi ningú que s'atreveixi a dir-los que això és una provocació, perquè això és simplement una normalitat democràtica.

Bé, vostès diuen aquí: «Coi, vostès tiren de veta i els empresaris, els ciutadans i les famílies...» Bé, escolti, és el debat que he fet amb el senyor Saura al revés: ell diu que hi ha massa recursos per al sector privat i vostè em diu que aquí no hi han recursos per a empresaris, ciutadans i famílies. Ho ha dit vostè exactament. Escolti, miri, aquí hi ha una cosa: vostè ha donat unes xifres de creixement i jo estic segur que les xifres de creixement nostres són les bones. Vostè cada any discuteix les xifres. Jo sé que vostè és una persona que s'estudia molt bé els pressupostos i que treballa amb molta cura i molta diligència i tal, però jo, sincerament, estic segur que les xifres que nosaltres donem de creixement del 9,8, del 10,2 del consolidat, són les correctes. Escolti, a més a més, ho haig de creure —entengui'm, senyor Curto— i ho crec.

Ara, és clar, si la sanitat té en el nostre pressupost un pes del 34% i la sanitat creix a nivell de l'Estat un 12%, doncs, com vol que això no tingui una incidència en el nostre pressupost? Si el pressupost general de l'Estat creix el 9,3, el nostre el 9,8 i el pes de la sanitat a casa nostra és molt més fort que el pes relatiu en el pressupost de l'Estat, doncs, aquest creixement del 12% forçosament té una influència, té una influència en el nostre creixement, i, per tant... Jo he dit... Això que vostè diu que nosaltres contribuïm a la inflació, que nosaltres contribuïm als tipus d'interessos alts, miri, nosaltres estem creixent en aquests moments d'una manera similar a les comunitats autònomes del 151 en els pressupostos de l'Estat, i, a més a més, Euskadi, amb el model de concert que ens estava defensant el senyor Reguant, doncs, Euskadi sap què creix?: el 15,5% —15,5%—; és a dir que solidaritat, nosaltres, potser pel nostre sistema de finançament o pel que sigui, solidaritat, nosaltres la tenim, i a més a més jo li diré que estem satisfets de tenir-la perquè creiem que és el que convé en el conjunt de l'Estat, i com que quan l'economia de l'Estat va bé, doncs, resulta que normalment Catalunya va millor, doncs, potser no està malament que tinguem aquesta solidaritat en termes econòmics.

Bé, escolti, miri, jo sobre el tema aquest de la inflació, l'IPC a Catalunya i a l'Estat, en termes acumulats del gener a octubre del 92, és el mateix: el 5%, i probablement continuarà essent el mateix a fi d'any. Catalunya molt sovint ha estat per sobre de l'IPC de l'Estat —vostè ho ha dit, té raó. Nosaltres hem intentat esbrinar-ho: han estat els serveis, el transport, l'habitatge, a ve-

gades els convenis col·lectius; això, l'altre dia ho va declarar UGT en una reunió que van tenir amb el conseller Farreres, que els sindicats aquí han forçat uns convenis que han estat més alts, i això ha contribuït a la inflació; representants de la UGT ho presentaven com una victòria, diguem-ne, de la seva lluita sindical; hi ha hagut una sèrie de fets que hi han incidit, però en aquests moments això s'està movent en el mateix moment.

Les dades que vostè em dona de producció industrial, que es redueix el 10%, no són les que tinc, no són les que tinc. Jo tinc en població ocupada un -4,6%, tinc en consum d'energia elèctrica industrial un -0,9, tinc en exportacions industrials un 14,9 d'increment, tinc en importacions industrials un 6,5 d'increment i tinc en inversió estrangera industrial del gener a l'agost un 26% d'increment. És a dir, la inversió estrangera industrial ha augmentat, senyor Curto; és una de les dades positives que jo he dit en el meu discurs; és sorprenent, eh?, és sorprenent: un espectador neutral s'hauria de creure més, quasi, les seves paraules, perquè..., però realment els inversors estrangers, en temes industrials, segueixen invertint a Catalunya, i això és un fet enormement positiu, malgrat totes les dificultats de competitivitat que hi ha.

El dèficit de la Generalitat, tampoc coincideix amb les seves dades: jo, el dèficit de la Generalitat acumulat que tinc és el de 203.468; tinc per la a Generalitat 168.899; després Seguretat Social, ICASS i organismes administratius, tot això puja 288.000 milions de pessetes, i després en trec aquí l'operació de sanejament de la sanitat dels 85.000 milions, que hem de cobrar amb tres anys, una part aquest any i les parts següents els anys següents, menys 85.000, em dona 203.000 milions. Però en tot cas sí que li vull assegurar que en el moment de fer tot el que ha estat el programa de convergència totes les comunitats autònomes van aportar les seves dades de dèficit, d'endeutament; ja ho vaig dir jo des d'aquesta tribuna: la Generalitat, em sembla que després de València i de no sé si de Balears o Múrcia —ara ho dic de memòria—, però, se situa en el tercer lloc quant a endeutament i quant a dèficit, i per això nosaltres tenim un sender de convergència una mica més suau. Un sender de convergència que és una mica enganyós, perquè vostè sap que una de les trampes del programa de convergència que ha fet l'Administració central —i que, com a conseqüència, hem fet tots— és per a l'any 93 i per a l'any 94 fer una evolució relativament suau, i després el 95 i 96, com que queda allunyat, una davallada molt forta, que quan s'hagi de fer el pressupost del 95 ja veurem les dificultats que hi ha, perquè si per fer aquest pressupost que vostè diu que és brutalment expansiu hem tingut aquestes dificultats, imagini's si durant quatre anys ha de ser progressivament restrictiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Curto, vol la paraula? (*El Sr. Rañé demana per parlar.*) Sí, per què demana la paraula?

El Sr. RAÑÉ: Per al·lusions. No per la UGT, que no vindria en el cas pel Reglament, sinó pel portaveu de la UGT, que era jo en aquella reunió; només per matisar-li una qüestió molt concreta al conseller. Si em dona la paraula, serà mig minut, no trigaré més.

El Sr. PRESIDENT: Mig minut.

El Sr. RAÑÉ: Bàsicament, el que vam dir en aquella reunió, el que vaig dir en aquella reunió no era tant que els salaris eren

un element que produïa el diferencial d'inflació, sinó que l'existència d'un diferencial d'inflació a Catalunya feia que la reivindicació als salaris fos més alta i que, naturalment, el que s'havia de solucionar per la via positiva era els elements que produïen diferencial d'inflació, no responsabilitzar, perquè no ha estat mai en aquest sentit que els salaris fossin els que generessin aquest diferencial d'inflació. Sembla que el conseller..., no em vaig explicar massa bé o no ho va entendre de manera adient, i ha donat una impressió amb la qual semblava que en la meua intervenció havia responsabilitzat els salaris del diferencial d'inflació a Catalunya, quan en tot cas és una conseqüència *a posteriori* d'intentar mantenir el poder adquisitiu per part dels treballadors.

Res més, i moltes gràcies per la seva...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Curto, cinc minutets.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Hi ha un fet, senyor conseller, que no sé si vostè l'ha constatat, i és que en lo nostre discurs inicial no hi ha hagut ni una referència al conseller d'Economia i Finances. Hem parlat del president de la Generalitat com a màxim responsable, i hem parlat del Govern o del Consell Executiu. És a dir, hem tractat de desindividualitzar est debat, perquè la responsabilitat, a més de vostè, és de tot lo Govern.

Jo, senyor conseller, essent diputat i polític de l'oposició —que no he fet altra cosa des que estic en política, l'any 77—, doncs, ni tan sols penso en si el senyor Aznar li ha dit al senyor Pujol si arribarà a president de Govern, si jo seré ministre, si jo tindrè un càrrec..., i la veritat és que no m'ha preocupat mai, això. Perquè, quan s'acabi això, a treballar a la banca: el que sempre he fet. No obstant això, mediti, senyor conseller, qui té preocupació per incorporar-se a un govern o per mantindres's en un govern.

Li diré una altra cosa: estos pressupostos..., un pressupost expansiu és criticable per expansiu quan estem en una situació d'emergència que requereix pressupostos de contenció o pressupostos restrictius. Si vostè em fa la comparació que l'any passat era el 16% i l'altre el 21%, i ara és lo 10%..., home, és que potser, senyor conseller, la situació d'emergència reclama que est 10% sigui només un 4, un 5 o un 6%. Per consegüent, des de la nostra opinió, senyor conseller, i donada la situació d'emergència —des de la nostra opinió—, és un pressupost expansiu en la despesa i brutalment expansiu en la despesa corrent. I aquí tenim una discrepància: per a vostè és un pressupost estupend, i per a nosaltres no.

I com que nosaltres també xafem —«trepitgem», que em sembla que diu vostè—, també xafem lo carrer..., Déu n'hi do, eh?, l'estat de crispació que hi ha al carrer... Déu n'hi do, eh?, en los empresaris! Déu n'hi do en los pagesos! Déu n'hi do en les famílies! Déu n'hi do en la societat civil en general, l'estat de crispació que hi ha pel carrer, senyor conseller. Perquè és que les coses no funcionen en absolut.

Probablement, en lo fragor de la discussió, probablement hagi pogut dir —no ho crec, perquè ho porto ben escrit— que el pressupost de Presidència és superior a Comerç, Consum i Turisme, a Agricultura i a Indústria junts: és una barbaritat, no és superior. Lo pressupost de Presidència és superior a cada un d'estos departaments. I la despesa corrent de Presidència, la despesa corrent de Presidència és superior a cada un d'estos de-

partaments. I la despesa corrent de Presidència és superior —la despesa corrent— a Indústria i a Comerç, Consum i Turisme junts. Només la despesa corrent.

Bé. Estos pressupostos, senyor conseller... Pensava fer una..., esgotar més lo torn de rèplica, però perquè vegi la cambra qui té raó a l'hora de formular les nostres aportacions, vaig a negligir tot lo que tenia preparat, senyor conseller, reservat per al torn de rèplica, i dir-li que, quan vostè ha manifestat que les meves dades no coincidien amb les de vostè..., doncs, atengui, que la producció industrial catalana, deia jo, ha caigut un 10% el 1992. Vostè deia que no. Pàgina 55 del seu Informe Econòmic i Financer: «l'ocupació industrial catalana s'ha reduït un 4,6% la primera meitat de 1992»; pàgina 55 del seu Informe Econòmic i Financer. «L'ocupació al sector de la construcció s'ha reduït un 1,8%», pàgina 64 del seu Informe Econòmic i Financer. «La inversió estrangera a Catalunya ha caigut d'un 22,8%», pàgina 98 del seu Informe Econòmic i Financer. «Les inversions catalanes a l'estranger s'han reduït un 42,5% el 1992», pàgina 100 del seu Informe Econòmic i Financer. I «El creixement de desocupació pot afectar entre 35 i 40.000 treballadors més», pàgina 45 del seu Informe Econòmic i Financer.

Per tant, per a descobrir les seves pròpies contradiccions, senyor conseller, intentar posar aquí en evidència si el senyor Aznar, si el senyor Pujol..., miri, a mi no m'impressionen ni el senyor Aznar —i això quedarà escrit al *Diari de Sessions*—, ni m'impressiona el senyor Aznar —i a més, és que sóc un indomable davant de les pressions—, ni el senyor Aznar ni el senyor Anguita ni el senyor Pujol ni el senyor González; no m'impressiona ningú, senyor conseller. Respecte per tots, però impressió per ningú.

Aclareixin-me vostès estes pàgines a què jo he fet referència, del seu Informe Econòmic i Financer, que parla molt clarament de la recessió econòmica que hi ha a Catalunya, en tots los ordres. Lo que passa és que potser, també, alguns surten a esta tribuna i no es llegeixen los seus propis documents.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor Curto, jo trobo fantàstic que no l'impressioni ningú, però el que jo li he dit tampoc l'ha d'impressionar, perquè allò meu era una simple ironia, que suposo que vostè així ho ha entès. Perquè, si vostè, el que li he dit d'aquest tema, s'ho ha agafat seriosament, és que ja no tenim sintonia; vull dir, no..., no parlem en la mateixa longitud...

Bé, miri, jo, el quadre que li he llegit, de la població ocupada, del consum d'energia elèctrica industrial, de les exportacions industrials, de les importacions industrials i de la inversió estrangera industrial és el quadre 4.2.2: «principals indicadors del sector industrial, percentatge de variació del període acumulat», font: INE; Departament d'Indústria i Energia: «duanes i inversions exteriors», i també és de l'Informe Econòmic i Financer de la Generalitat de Catalunya. És a dir que ens posarem d'acord amb aquest Informe, vejam si hi ha contradiccions o quines són les dades, perquè jo també he retallat un full d'aquest mateix Informe per contradir les seves posicions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts... (El Sr. Curto demana per parlar.) Sí, el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: És que... Gràcies, senyor president. Vint segons. És que, clar, l'últim que parla aquí, el conseller, fins i tot vol deixar constància que si jo he llegit malament lo seu Informe Econòmic i Financer. Però, escolti'm, totes estes dades, és que a mi no me les explica un moixonet que baixa del cel: en un lloc o altre les haig de llegir. I què millor que agafar el seu Informe Econòmic i Financer? I totes estes dades negatives de l'economia catalana respecte de la inversió estrangera, que això li ha dolgut molt, perquè, és clar, aquí donem uns cants de sirena a la inversió estrangera, als grans empresaris estrangers, la gran inversió estrangera, los catalans que van a invertir a l'estranger... Miri, tot negatiu; segons les pàgines numerades que consten al *Diari de Sessions* i que no les vull tornar a repetir, que consten al seu Informe Econòmic i Financer. M'he guiat pel seu Informe Econòmic i Financer per a descriure la negativa situació de Catalunya, en relació amb l'economia, que en estos moments està sofrint la societat civil catalana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: No, és que el senyor Curto, diu «el que parla últim». Jo respecto les seves xifres, i si les diu i les vaig..., jo dic que jo també he parlat d'un quadre d'aquest Informe Econòmic i Financer, i és el quadre que li he llegit: «Inversió estrangera, increment: 26,5, i el 91, respecte al 90, increment del 7,1.» Jo només li dic que ho comprovarem —potser hi han contradiccions dins de l'Informe Econòmic i Financer, que encara seria més greu, no? No vull tenir la raó l'últim: simplement li dic també la meua font.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Correspon ara defensar la seva esmena a la totalitat al Grup Parlamentari Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Antoni Castells.

El Sr. CASTELLS: Senyor president, senyores i senyors diputats, intervenció en representació del Grup Socialista per defensar l'esmena a la totalitat de retorn dels pressupostos de la Generalitat per al 1993.

I voldria començar aquesta intervenció fent tres consideracions. La primera és que el debat i l'aprovació d'aquest pressupost té lloc en un moment que, a diferència del que ha succeït els darrers anys, està caracteritzat per les dificultats econòmiques. I això exigeix dels poders públics —en el nostre cas, del Govern de la Generalitat— dues actituds: exemplaritat i decisió per a seleccionar i escollir; exemplaritat, per a donar mostra d'austeritat i moderació en un moment en què les reclamem

dels nostres conciutadans, i decisió, per a seleccionar i decidir, per establir prioritats, perquè és precisament en els moments de dificultat en què, per una banda, és imprescindible fer coses, i, per altra, no pot fer-se tot. I això exigeix optar; analitzar bé i escollir, i, naturalment, fer política en el més alt sentit de la paraula, en el de comprendre que el més difícil és fer viables, comprensibles i acceptables les decisions que cal prendre, i que això exigeix un gran esforç de diàleg i de consens. En definitiva, que es tracta de fer políticament viables aquelles mesures que són econòmicament necessàries.

He dit que faria tres consideracions; la segona que vull fer és que aquest pressupost, més enllà dels problemes i les dificultats, més enllà de les insuficiències que sempre hi trobarem, és un pressupost d'un molt i molt important volum quantitatiu, i que amb aquest pressupost poden fer-se —i és la nostra obligació exigir que es facin— moltes coses. Aquest pressupost arriba enguany a 1 bilió 587.000 milions de pessetes. Representa el 12,5% del PIB de Catalunya —o en representarà el 12,5% l'any 93—, aproximadament entorn del 15% de la renda familiar disponible dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, de les famílies de Catalunya. Suposa entre el 25 i el 30% —més a prop del 30 que del 25— del conjunt de totes les administracions públiques; percentatges d'ordre similar, són aquests, dels que tenen els *länder* a la República Federal d'Alemanya o els estats als Estats Units d'Amèrica. Cada família catalana pagarà a la Generalitat, directament o indirectament, per una via o per una altra, ara o en el futur, 1.060.000 pessetes; 1.060.000 pessetes, cada família catalana. I ha de saber que té dret a exigir que es faci bé tot allò que depèn d'aquest pressupost. I que moltes de les polítiques essencials del sector públic, les que més afecten la vida quotidiana dels ciutadans, en depenen, d'aquest pressupost: la sanitat, l'ensenyament, l'habitatge, el benestar social, la universitat, la neteja dels rius, la preservació del medi ambient, les principals infraestructures i tantes i tantes d'altres.

La tercera consideració que vull fer és que l'any 93 és l'any de l'entrada en vigor de l'Acta Única europea. Tal vegada, les vicissituds de l'aprovació del Tractat d'Unió Europea, del Tractat de Maastricht, han fet passar a un segon pla l'Acta Única, i han fet oblidar que res no ha retardat la seva plena entrada en vigor, l'1 de gener del 93, és a dir, de manera pràcticament immediata. Aquesta data i aquesta nova situació constitueixen el marc en què, ineludiblement, s'han de situar els pressupostos de la Generalitat, i els que ens defineixen les prioritats que han de tenir aquests pressupostos: aconseguir homologar la nostra societat i la nostra economia amb els països europeus capdavanters en termes de capacitat per competir, de benestar, de prosperitat i d'igualtat.

Tenim, doncs, senyores i senyors diputats, unes necessitats molt concretes, que vénen molt condicionades per l'empitjorament de la situació econòmica, i un instrument financer poderós, com és el pressupost. Tenim unes necessitats i tenim uns mitjans: el que cal és utilitzar-los i fer-ho adequadament, i més ara, precisament, perquè la situació ha empitjorat. Perquè, quan les coses van bé, és fàcil aconseguir tothom i aparèixer sota un semblant agradable. En les fases de creixement, els esforços que ens exigeix el sector públic són menys dolorosos, i la seva ajuda no és aparentment tan indispensable. Però és en aquests moments de dificultat en què els governants han de demostrar la seva autèntica categoria, amb exemplaritat en el seu compor-

tament i amb rigor i capacitat de decisió a l'hora d'escollir les prioritats pressupostàries.

El pressupost de la Generalitat per al 1993 que avui debatem és, des d'aquests aspectes, decebedor. És un pressupost que no està a l'altura de les circumstàncies, que sembla ignorar quins són els principals problemes que tenen plantejats avui la societat i l'economia de Catalunya, que reincideix en els principals defectes de gestió dels que l'han precedit, i que no s'adequa a l'esforç de rigor i moderació que són exigibles en un moment com l'actual.

Parlem primer de l'adequació del pressupost a les exigències de la conjuntura econòmica. El Consell Executiu parla d'un pressupost d'austeritat, però les dades pressupostàries contradueixen aquesta afirmació: la despesa total consolidada augmentarà segons el Projecte de pressupostos 10,2%; es tracta, certament, d'un percentatge més reduït que el d'altres anys, però és que els darrers anys la despesa de la Generalitat havia crescut a percentatges molt i molt elevats. En cinc anys, entre 1988 i 1993, s'ha més que doblat, s'ha multiplicat per 2,23; ha crescut cada un d'aquests anys una taxa anual acumulativa del 17,44%. És això moderació en el creixement de la despesa? És això el que es predica com a forma d'austeritat? El creixement que es preveu per al 93, el 10,2%, és d'altra banda també excessivament elevat. El PIB de Catalunya creixerà en termes reals entorn de l'1 a l'1,5 per cent segons les previsions, en termes nominals entre el 6,25 i el 7%; és a dir, el pressupost de la Generalitat creixerà aproximadament quatre punts per sobre del PIB de Catalunya. És raonable que en un any de dificultats econòmiques la despesa de la Generalitat creixi quatre punts més que la producció i que la renda del conjunt dels catalans? És raonable que fins i tot en aquestes circumstàncies hagi de continuar augmentant el pes pressupostari ja molt elevat del sector públic autonòmic absorbint recursos d'altres sectors de la nostra economia?

Podria argumentar-se, senyores i senyors diputats, que aquesta despesa servirà d'estímul a l'economia, que es concentrarà, sobretot, en activitats inversores que faran de motor del conjunt o que ajudaran a millorar notablement la productivitat, però tampoc això no és exacte, i aquest és el segon aspecte a què em vull referir. La despesa corrent creix molt més que la inversió: 9,8% la primera per 6,3% la segona. I aquest és un fet relativament preocupant, perquè si alguna justificació tindria en l'actual conjuntura un pressupost expansiu seria per una especial dedicació a les despeses d'inversió, i aquesta justificació s'ha perdut. I perquè denota fins a quin punt les inèrcies més burocràtiques i rutinàries s'han instal·lat en la gestió pressupostària de la Generalitat. Les despeses de personal, per exemple, augmentaran en un 8,2% en el pressupost consolidat de la Generalitat, quan les de l'Estat restaran pràcticament estancades, un 1%. La comparació, de nou, no ens afavoreix. Els problemes d'inadequació del pressupost a l'actual conjuntura econòmica i de mala gestió són manifestos en nombrosos aspectes.

No m'estendré en la política d'avalis i crèdits de la Generalitat, però a la vista dels esdeveniments més recents, del que està succeint les darreres setmanes, és evident que no podem deixar de preguntar-nos com és que no s'ha aprofitat l'oportunitat que oferia el text articulat per introduir-hi les mesures legislatives precises en aquesta matèria per tal de tenir unes majors garanties des del punt de vista cautelar.

Ara bé, on aquests problemes d'inadequació del pressupost a l'actual conjuntura i de mala gestió apareixen especialment sintetitzats és en el dèficit i en l'endeutament. És el tercer punt a què em vull referir. Quin és aquí el problema? El problema és que el Govern de la Generalitat està compromès en una determinada política de reducció del dèficit i de contenció de l'endeutament, i hi està compromès perquè se sent solidari —i és bo i positiu que així sigui— del compliment dels objectius de convergència establerts pel Tractat d'Unió Europea signat a Maastricht i del Pla de convergència elaborat pel Govern espanyol. Aquest Pla preveu que el dèficit de totes les administracions públiques sigui, l'any 96, l'1% del PIB, el de totes les comunitats autònomes el 0,18%, i concretament el de la Generalitat aproximadament el 0,14/0,15% del PIB de Catalunya en aquell moment. I estableix —aquest Pla de convergència i aquests acords— un quadre de previsions, el que es denomina «escenaris de consolidació pressupostària» per avançar cap aquests objectius.

Les previsions que ara ens presenta el Govern de Convergència i Unió per a 1993 s'ajusten, com calia esperar, a aquests escenaris. El dèficit previst per a l'Administració autonòmica és de 47.555 milions de pessetes, inferior, fins i tot, a l'autoritzat per als escenaris acordats —49.286,1 milions de pessetes—, però, com sempre, el que resulta preocupant no és el que es diu sinó el que es fa. Mirem la realitat que ens mostra el darrer pressupost liquidat, el de 1991. És una realitat seriosament preocupant per dues raons: per la desviació entre el dèficit previst i el dèficit efectivament liquidat i per la magnitud d'aquest dèficit respecte als objectius de convergència fixats a Maastricht. L'any 91 el Consell Executiu va preveure un dèficit de 39.107,5 milions de pessetes; en canvi, el dèficit real liquidat només de l'Administració de la Generalitat, segons les seves pròpies dades, assoleix 92.490,9 milions de pessetes, que representa el 0,80% —exactament el 0,83%— del PIB de Catalunya d'aquest any; i assoleix 144.807 milions de pessetes si considerem la Generalitat, les entitats autònomes administratives i les entitats gestores de la Seguretat Social, que són les rellevants a efectes dels compromisos de Maastricht. És a dir 144.807,4 en lloc de 39.107,5 milions de pessetes. Això significa l'1,30% del PIB, que és una xifra molt elevada, i això és el dèficit d'un sol exercici, el de 1991. No parlem del dèficit acumulat, que aquest ascendia a més de mig bilió de pessetes.

Dues constatacions preocupants, per tant. La primera és que el dèficit de la Generalitat està molt lluny del que hauria de ser per acomplir els objectius de Maastricht: 1,30% del PIB, en lloc del 0,14/0,15% previst per a l'any 96 o el 0,39% per a l'any 93; per aquest camí no es va a Maastricht ni a la Unió Econòmica i Monetària. Jo crec que és necessari que el Consell Executiu expliqui per què l'any 91 va produir-se un dèficit tan i tan elevat. També és cert que era un any preelectoral, però em resisteixo a acceptar que aquesta sigui la raó fonamental. En tot cas, si no es corregeixen les causes reals del descontrol de la despesa, difícilment podran respectar-se els compromisos de reducció del dèficit públic.

La segona constatació que cal fer a la vista d'aquest dèficit és la distància que separa les previsions de la realitat: l'any 91 el Govern de Convergència i Unió ens parlava d'un dèficit determinat, i al final el que va tenir va gairebé quadruplicar-lo. Ara ens parla d'un dèficit de 47.555 milions. Podem creure aquestes

previsions? Quina és la seva credibilitat després d'haver vist aquestes xifres? Senyores i senyors diputats, el que és important és el que el Consell Executiu fa, no el que el Consell Executiu diu ni el que diu que fa, el que és important és el que es fa i no el que es diu, i la distància entre el que el Consell Executiu diu i el que fa és tan gran, ha estat tan gran en el passat —com les dades que hem comentat posen en relleu— que les seves previsions tenen una més que dubtosa credibilitat.

El Govern de Convergència i Unió ens diu ara que el dèficit de l'any 93 serà de 47.555 milions de pessetes. Bé, com podem creure-ho quan el de l'any 91, el darrer exercici liquidat, va dir que seria de 39.107,5 i va acabar sent de 144.000 milions? La distància entre les paraules i la realitat és enorme. Per això el Govern de Convergència i Unió ha de recórrer d'una forma tan generosa i excessiva a les despeses de publicitat i propaganda, per amagar la realitat. No temí, no m'estendré en aquest punt; aquest any no m'hi estendré. Almenys, per ara. Només diré, perquè ho tingui present, que entre publicitat i propaganda, estudis i treballs, publicacions, conferències i altres despeses similars, el pressupost de la Generalitat per al 1993 preveu una despesa de més de 16.000 milions de pessetes.

Mirin, les despeses en publicitat i propaganda del Govern de Convergència i Unió estan en proporció directa a la distància que hi ha entre el que diu i el que fa, són l'exponent més precís de l'esforç que ha de fer per convèncer la gent del que diu quan la realitat s'encarrega, una i altra vegada, de desmentir-ho. No ens enganyem amb la qüestió del dèficit, no es tracta de dramatitzar, però compte, perquè hi ha problemes, i seriosos, i res no seria més contraproductiu que no voler-los veure, perquè el dèficit liquidat és sistemàticament més alt —i molt— que el previst, perquè el dèficit real és superior al liquidat, perquè amb l'evolució que està seguint no complirà els compromisos de Maastricht de consolidació pressupostària, i finalment perquè el dèficit s'ha de controlar i reconduir quan encara és manejable. Si el Govern deixa que creixi més encara, els costos del seu finançament es dispararan, la càrrega financera absorbirà —ja comença a fer-ho— una part creixentment més elevada dels ingressos i entrarem en el cercle viciós —molt conegut, d'altra banda— d'un endeutament que creix per finançar la càrrega financera i d'una càrrega financera cada vegada més elevada a conseqüència de l'endeutament.

El Projecte de pressupostos de la Generalitat mereix la nostra crítica, doncs, com he subratllat, per la seva inadequació a una conjuntura que requereix moderació en el creixement de la despesa i exemplaritat en la seva gestió i per la persistència en un model de gestió que tendeix a donar prioritat a la despesa corrent en lloc de la inversió i a generar un dèficit públic excessiu. Però aquests no són els únics punts que mereixen la nostra desaprovació; també en el terreny de les prioritats polítiques hem de mostrar la nostra crítica. I aquest és el quart punt a què em referiré.

És evident que els pressupostos no poden resoldre tots els problemes que avui tenen plantejats la societat i l'economia de Catalunya i també és evident que una part apreciable de la despesa ve afectada per raons de molt diversa índole a unes finalitats molt determinades. No es tracta, per tant, de dir que tot es fa malament o que tot podria fer-se d'una altra manera; no és aquesta, d'altra banda, la nostra línia ni el nostre estil; el nostre Grup representa un partit de govern i som perfectament cons-

cients dels marges, sempre limitats, d'actuació de què qualsevol govern disposa. Però és precisament la legitimitat que ens dona ser un partit de govern i és l'exemple concret de l'actuació en nombrosos camps, i molt especialment en tants i tants governs municipals, el que ens permet dir que el marge d'actuació pressupostària del Consell Executiu és molt apreciable, com no pot ser d'altra manera amb un pressupost proper a un bilió 600.000 milions de pessetes, i que el que cal amb aquest marge d'actuació és tenir una idea precisa de quins són els problemes fonamentals que cal atendre, seleccionar les prioritats i concretar l'acció de govern en funció d'aquestes prioritats.

Aquestes prioritats, a judici del nostre Grup, són clares, i m'hi he referit abans. En primer lloc, cal modernitzar i fer més competitiva la nostra economia, de cara a la plena entrada en vigor de l'Acta Única Europea l'1 de gener de 1993. La nostra economia ha perdut competitivitat i la situació es veu agreujada a Catalunya perquè tenim, persistentment, un diferencial d'inflació de més d'un punt sobre la mitjana espanyola. La millora de la competitivitat obliga a actuar en camps molt diversos; en algun dels principals com les infraestructures, la formació, la recerca i la innovació tecnològica, la Generalitat té atribuïdes les competències essencials. Millorar la competitivitat de l'economia catalana no pot ser només una invocació retòrica per criticar el que no fan els altres, millorar la competitivitat exigeix actuar decididament en aquests tres camps a través del pressupost.

Les limitacions i insuficiències són evidents: infraestructures bàsiques pateixen retards injustificables; en matèria d'obres hidràuliques, i malgrat l'aplicació del cànon de sanejament i del nou cànon d'infraestructures hidràuliques, continua havent-hi seriosos problemes d'abastament, per exemple, a la comarca del Vallès i a molts municipis costaners; les universitats i la recerca, malgrat l'esforç que es pugui fer aquest any, que en part es degut a la liquidació de deutes d'exercicis anteriors, continuen rebent una atenció molt inferior —mesurada en termes de PIB— que la mitjana de països europeus, no s'ha resolt el problema gravíssim de la massificació i s'ha optat per una política que estableix discriminacions i diferències difícilment justificables entre les universitats públiques de Catalunya, i en formació professional es congela el programa escola-treball i s'elimina la partida d'equipament en centres d'FP.

En segon lloc, la segona prioritat és corregir els desequilibris i les desigualtats i fer que l'accés dels ciutadans de Catalunya a serveis essencials com la sanitat, l'ensenyament, l'habitatge i els serveis socials se situï al nivell d'aquells països europeus que poden servir-nos d'exemple. Estendre el benestar al conjunt dels ciutadans, combatre la marginació i fer possible una autèntica integració social són per a nosaltres objectius prioritaris. El pressupost en aquest terreny ignora, per exemple, la necessitat d'emprendre accions enèrgiques de recuperació dels barris on les condicions de marginació social presenten una especial gravetat; es disminueixen les partides destinades a promoure l'ocupació; queda congelat el pressupost destinat a la reforma de l'ensenyament primari i secundari. En matèria de sanitat les mancances són també serioses. La gestió dels centres hospitalaris propis és clarament més ineficient en termes de cost per unitat assistida que la dels hospitals concertats de dependència municipal; l'atenció primària a la salut és encara molt insuficient, la cobertura és a Catalunya del 50%, quan altres comuni-

tats autònoms, com Andalusia o València, pràcticament han culminat la reforma. I en matèria d'habitatge, l'execució del Pla quadriennal de Catalunya hauria de precisar un esforç inversor que no es veu reflectit en el Projecte de pressupostos. Que aquest conjunt de serveis públics essencials, que són els que afecten més directament el benestar de les persones, hagin perdut pes en el conjunt del pressupost, és especialment greu. Sobretot, perquè a mesura que es van incrementant els marges de llibertat, els recursos disponibles no es canalitzen suficientment cap a aquests serveis, que són, per volum de despesa i per la seva transcendència real, el nucli essencial del Govern autòmic.

Una de les prioritats essencials que també apareix desatesa en aquest pressupost és la del reequilibri territorial. És el cinquè punt a què em vull referir: un país desequilibrat és un país poc integrat, i un país poc integrat és un país en el qual hi ha el risc permanent de conflictes i d'inestabilitat, que poden posar en qüestió, a la llarga, un creixement continuat i sostingut. I això val des del punt de vista de l'equilibri social i des del punt de vista de l'equilibri territorial.

A Catalunya hi ha encara seriosos desequilibris territorials que, lluny de corregir-se, han tendit a augmentar. La distància que separa, en termes de renda per càpita, les comarques més pobres de les més riques no s'ha escurçat; les primeres, les més pobres, estan compostes, fonamentalment, per tres tipus de grups, de comarques diferents: les comarques més endarrerides de Catalunya, que nosaltres hem denominat «comarques d'obligada reactivació», i per a les quals proposem un pla específic per a cada una d'elles; les comarques fortament especialitzades, amb sectors industrials en declivi, i les comarques i barris específics del cinturó industrial barcelonès, que pateixen problemes especials de marginació.

Doncs, bé, si s'analitzen les dades, es veurà que la situació relativa d'aquestes comarques no ha tendit a millorar, sinó al revés: estem davant d'una situació estancada, que pot acabar esdevenint exasperant en aquest territori, especialment, perquè l'acció inversora de la Generalitat no s'ha proposat dur a terme una política activa de reequilibri i reactivació d'aquestes zones de Catalunya. Desgraciadament, aquesta situació no és d'un any ni de dos; no es tracta de veure ara si aquest any, la previsió pressupostària preveu una correcció del que ha estat una realitat fins ara. I és la d'una dedicació inferior a la necessària, i inferior a la mitjana, en termes inversors, de les comarques de renda més baixa. És una situació que es va reiterant al llarg del temps i que denota la manca d'un objectiu central, inspirador en la política de localització territorial de la inversió de la Generalitat.

Un sisè punt de crítica respecte als pressupostos que ens presenta el Govern de la Generalitat: la relació del Govern de la Generalitat amb el municipalisme català i, més enllà, amb el conjunt dels poders locals de Catalunya. La nostra concepció d'aquesta relació és molt clara: més poder i més capacitat de decisió per al Govern de la Generalitat, i més recursos i més capacitat de gestió per als ajuntaments de Catalunya. El Govern de la Generalitat ha de potenciar i enfortir els governs locals, i no limitar-los; aprofundiment de l'autogovern i potenciació dels municipis van en la mateixa direcció, en la nostra concepció. Són polítiques que es potencien mútuament, però per al Consell Executiu de Convergència i Unió, en canvi, Generalitat i muni-

cipis són massa vegades realitats estranyes entre si, quan no són vistes com a rivals i, en el millor dels casos, els municipis són considerats com un mal necessari que no hi ha més remei que suportar.

Aquesta concepció té la seva traducció en uns pressupostos que ignoren, en aspectes essencials, la necessitat d'enfortir finançament els municipis; esmentaré tres mancances. La primera, l'absència imperdonable d'un fons de cooperació destinat al món municipal. Els municipis pateixen una insuficiència financera estructural, que no procedeix de la mala gestió dels seus responsables, sinó d'una deficient definició del seu marc de finançament. Per atendre unes necessitats de despesa creixents, es veuen abocats a augmentar la pressió fiscal sobre unes bases imposables rígides i poc flexibles, i a endeutar-se. Però, tant per la via de la fiscalitat pròpia, com per la via de l'endeutament, els ajuntaments ja han fet el que havien de fer; no se'ls pot demanar més. És raonable que, en aquestes circumstàncies, el Consell Executiu de Convergència i Unió, amb un pressupost d'1,6 bilions de pessetes, no destini ni una pesseta a subvencions incondicionades als ajuntaments, i no se senti implicat en aquest problema? No hauria de constituir una prioritat de l'acció del Govern autòmic assumir-lo i, conjuntament amb el Govern de l'Estat, tractar de resoldre'l? Això és el que fan els governs similars al nostre en països que tenen sistemes polítics descentralitzats: al Canadà, a Suïssa, als Estats Units o a la República Federal d'Alemanya, la immensa majoria de les transferències intergovernamentals rebudes pels municipis procedeixen dels governs territorials d'àmbit intermedi, estatals en aquests països. Aquestes transferències representen, a tall d'exemple, el 16% dels ingressos municipals, a Suïssa; el 29%, als Estats Units; el 42%, al Canadà. I equivalen, són l'equivalent d'entre el 12 i el 22% dels ingressos autònoms. Però en aquests països, els governs estatals parteixen d'un principi que el Govern de la Generalitat sembla ignorar; només responsabilitzant-se i assumint els problemes dels municipis, es té autoritat moral per a governar i ser seguit, escoltat i respectat. L'autoritat es guanya i no s'imposa. Naturalment, sempre es pot manar per la via d'ordenar, si es té poder legal per fer-ho, però aleshores l'autoritat degenera en autoritarisme i en intervencionisme.

Però en aquest pressupost hi ha altres mancances, pel que es refereix a l'ajuda als municipis. Els municipis i altres governs locals realitzen una despesa supletòria de serveis que, en part, són responsabilitat de la Generalitat i, en part, són responsabilitat de l'Estat. I són serveis que els primers han assumit pel paper que la Història ha volgut que aquestes institucions locals haguessin de jugar en moments de privació de les nostres llibertats. En el cas de l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, aquesta despesa, denominada convencionalment la «despesa de capitalitat» està avaluada en uns 16.000 milions de pessetes. També en altres ajuntaments —no és un problema exclusiu de l'Ajuntament de Barcelona—, i en algunes diputacions té importància. És cert que en el finançament d'aquesta despesa no hi ha d'intervenir només el Govern de la Generalitat, i que és una qüestió que també cal negociar amb l'Estat, però, al Govern de la Generalitat, de nou, cal exigir-li que assumeixi el problema, i que ho faci per la via de l'exemplaritat. En els pressupostos del 1993 no figura cap partida per a aquest concepte, però en canvi, en el text articulat es preveu un crèdit ampliable en funció de

les transferències procedents de l'Estat; és a dir, es diu: «Nosaltres no hi posem res, però reclamem a l'Estat que financii aquestes despeses de capitalitat i que ens doni els diners a nosaltres, que ja els donarem a l'Ajuntament de Barcelona.» Es pensa, realment, que aquesta és la manera de resoldre el problema? Què estem fent, en aquest cas? Es tracta de fer propaganda, o de resoldre els problemes? Perquè, si el que es pretén és això últim, aquest no és realment el millor camí. El camí adequat era predicar amb l'exemple: obrir una partida, modesta si es vol, per a contribuir a finançar aquestes despeses i anar després, conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, a negociar amb l'Estat.

I, finalment, en aquest terreny de l'ajuda al món municipal, no vull deixar d'esmentar una tercera mancança de terreny local i municipal, aquesta més específica de l'àrea de Barcelona, com és el finançament del transport metropolità, en què ens trobem amb una entitat creada i regulada per la Generalitat, a la qual s'imposen unes obligacions —de les quals deriven unes despeses—, sense dotar-la del corresponent marc de finançament, del marc de finançament adequat. Aquí, com es fa en tots els altres països en els quals es produeixen situacions similars, és ineludible la participació del Govern autonòmic en el finançament ordinari d'aquest servei. Tal vegada hi introduïm fórmules consorciades amb la presència de les tres administracions. Es tracta d'un tercer exemple —i en podríem esmentar molts d'altres—, que serveix per posar en evidència l'oblit en què el pressupost que debatem té els ajuntaments de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, no voldria acabar aquesta intervenció sense fer una reflexió final: aquests pressupostos oferien al Govern de Convergència i Unió una gran oportunitat per a fer front als reptes fonamentals que avui tenim al davant. Una gran oportunitat en un doble sentit: en el del seu contingut material, apostant clarament per les prioritats fonamentals que avui tenim: millorar la competitivitat de la nostra economia, amb inversions imprescindibles en infraestructures i en formació, i corregir les desigualtats socials i els desequilibris territorials, i també en el sentit del seu efecte sobre la societat catalana, convertint-los en un element de conscienciació i de dinamització, un element capaç d'aplegar els esforços de les diferents administracions i de les diferents institucions, entitats i, en definitiva, dels diversos agents econòmics i socials. Ens oferien la gran oportunitat, en resum, d'avançar en una acció concertada entre administracions i sector privat, de convocar les institucions i els agents del sector privat per a posar-se d'acord sobre els objectius comuns que avui, com a país, tenim al davant, i sobre l'esforç que tots, cadascú en el seu terreny —institucions, empresaris, treballadors— hem de fer per assolir-los. Obtenir aquest acord no hauria estat difícil, perquè hi ha la consciència generalitzada que passem per moments de dificultat i la nostra societat és conscient que assolir la nostra plena integració en l'economia europea i figurar entre les comunitats capdavanteres d'Europa, amb prosperitat, benestar i equilibri social i territorial bé mereix un esforç. Però això exigia una acció de liderat i una capacitat d'iniciativa que aquest Govern, només uns mesos després de les eleccions, no té; un govern que espera el canvi de molts dels seus departaments amb uns titulars que ens presenten uns pressupostos que saben que no hauran d'aplicar ells mateixos. Estem davant d'un govern interí, que és més una ombra del passat que una esperança per al futur.

Aquest pressupost és el pressupost d'interinitat d'un govern interí, que no fa front als reptes europeus, a la situació econòmica i a l'impuls de la competitivitat de l'economia catalana i al seu reequilibri social i territorial.

Per tant, senyor president, per la seva inadequació a una conjuntura que exigeix moderació en el creixement de la despesa corrent, esforç inversor i rigor en el compliment dels objectius d'endeutament i dèficit acordats a Maastricht, perquè es tracta d'una repetició d'un model de gestió que ha mostrat a bastament la seva ineficàcia i les seves insuficiències, perquè no atèn adequadament les prioritats que avui reclamem la societat i l'economia de Catalunya; per totes aquestes raons, el Grup Socialista presenta aquesta esmena a la totalitat de retorn dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Castells. Té la paraula el conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Castells ha fet una intervenció brillant. Estic d'acord amb l'inici del seu discurs —només amb l'inici—, no amb la resta. És a dir, ell destaca en l'inici de la seva intervenció tres característiques: és un pressupost que es presenta a dins d'un marc de dificultats econòmiques, això és cert, ho hem dit aquest matí; amb una previsió de creixement, per a aquest any, de l'1,4; amb una previsió de creixement, per a l'any que ve, de l'1,5, quan la previsió de creixement dels pressupostos generals de l'Estat és de l'1, i per tant, això representa un alentiment molt considerable de la nostra economia i, a més a més, d'aquestes previsions de l'1,5, encara hem dit els dubtes que teníem, perquè probablement Catalunya, perquè és una economia industrial, pot ser més sensible a la crisi; amb unes perspectives de recuperació que, segons la previsió de la Comissió europea, són del 94 i, segons les últimes evolucions de l'economia americana, poden ser ben entrat el 93. Dic: fins aquí, d'acord, i d'acord dins d'aquest marc econòmic amb la necessitat de prioritzar, de la decisió per escollir i de l'exemplaritat.

La segona consideració que fa el senyor Castells és la importància del volum quantitatiu del pressupost. Sí, és un pressupost quantitativament important; ara, tot depèn de què s'ha de fer amb aquest pressupost, evidentment, i com es deia aquest matí, també, els recursos sempre són limitats en qualsevol pressupost, i més en un pressupost com aquest, que té un percentatge tan alt —ho dèiem aquest matí— de condicionament. Un pressupost d'un bilió i mig, però del qual un bilió cent mil depèn de transferències de l'Estat i transferències de l'Estat que en una gran part —no totes, però en una gran part— són condicionades, com per exemple els 490.000 milions de la sanitat. Però, en tot cas, un pressupost del qual depenen moltes de les condicions de vida dels ciutadans de Catalunya, hi estem d'acord: la sanitat, l'ensenyament, l'habitatge, etcètera.

I la tercera consideració que ell feia era l'Acta Única europea, que comença el primer de gener del 93 amb la lliure circulació de persones, mercaderies, de serveis i de capitals, i el que això implica d'importància de la competitivitat. Fins aquí, dins d'aquest diagnòstic, totalment d'acord. A partir d'aquest moment, el senyor Castells diu: «i dins d'aquest marc, el pressupost per mi és decebedor». I a partir d'aquí comença el meu desacord, òbviament, i ningú se n'estranyarà.

Bé, en primer lloc, perquè ell creu que és un pressupost en el qual no s'ha fet un esforç suficient de contenció. I ens parla del 10,2 del pressupost consolidat, quan em sembla que en l'Estat, en el pressupost consolidat, és el 9,8. Si parlem del pressupost estricte, el nostre increment és del 9,8, i en el pressupost de l'Estat és el 9,3. Per tant, jo crec que hem fet un esforç similar a l'esforç que ha fet l'Estat, i hem fet —ho deia aquest matí— un esforç similar a l'esforç que han fet les altres comunitats autònomes de l'article 151, i un esforç, evidentment, molt superior a l'esforç que ha fet, per exemple, el Govern basc, amb un creixement del 15,5 —però això és anecdòtic, i no vull donar-hi més importància.

Però sí que hi ha una distribució de les prioritats diferents. És a dir, nosaltres hem portat les nostres prioritats, precisament, cap a l'economia productiva —xifres absolutes segurament reduïdes, per l'estructura del nostre pressupost, però percentatges d'increment importants en agricultura, indústria i en turisme—; manteniment important de les inversions i de les inversions en infraestructures; esforç important en medi ambient; dins del medi ambient, amb una prioritat clara de la Junta de Sanejament, que arriba a tenir un pressupost —ho deia aquest matí— de 57.000 milions de pessetes, amb un increment de 30.000 milions de pessetes sobre el pressupost de l'any anterior, amb els ingressos del cànon de sanejament més un endeutament de 15.000 milions de pessetes, més 5.000 milions de pessetes de l'any 92, més una possible apel·lació al crèdit, durant l'any 93, d'11.000 milions de pessetes, i això per complir el Pla de depuradores; evidentment, no és una prioritat potser per a tot el medi ambient —i això ho discutíem aquest matí amb el senyor Saura—, però una prioritat clara d'un tema important de medi ambient. I després un esforç considerable, senyor Castells, que sé que en els medis universitaris es considera insuficient —vostè és un home dels medis universitaris; jo he estat en contacte amb els rectors de les universitats, i segurament és insuficient—, però per al nostre pressupost és un esforç important, perquè en el capítol 4, «Transferències de funcionament», diguem-ne, «Transferències corrents», hi ha un increment del 15% i en el capítol setè, «Transferències de capital per a les universitats» —ho deia aquest matí— hi ha un increment del 104%. I, a més a més, dins de la universitat a Catalunya, vostè sap que passem, de les tres universitats que hi havia —quatre, evidentment, amb la Pompeu Fabra—, passem a les vuit universitats que durant aquests últims dies o mesos s'han inaugurat o s'han fet actes de presentació en diferents poblacions de Catalunya.

Per tant, jo crec que, si dins de la priorització fem un esforç amb els departaments més lligats a l'economia productiva, un esforç important en creixement percentual —que es pot dir que és insuficient en creixement absolut, però tenim el pressupost que tenim i els recursos que tenim—, fem un esforç en medi ambient, prioritzant dins del medi ambient, i fem un esforç en universitats i intentem mantenir un nivell important d'infraestructures, dins del pressupost estricte dels departaments, a l'Administració central, la inversió, el conjunt de les transferències de capital, baixa un 0,5%, i dins del pressupost de la Generalitat creix el 7,5%. És evident que, dins del pressupost de l'Estat, el capítol 6 —són les inversions reals— augmenta més que el capítol 6 de la Generalitat. Però, en canvi, el capítol 7 augmenta molt més en el pressupost de la Generalitat que en el de l'Estat, i en el conjunt de les operacions de capital hi ha aquest 7,5 d'augment.

Ara, senyor Castells, com que vostè m'ha parlat sovint de pressupost consolidat i, quan em parlava de l'increment, em parlava del pressupost consolidat —perquè em citava el 10,2, que és l'increment del pressupost consolidat, i jo a vegades li parlo del 9,8 del pressupost estricte dels departaments o del 10,2 del consolidat—, li diré que en el consolidat l'increment, si s'hi afegeixen, a més a més, les empreses públiques, l'increment de la inversió per a l'any 93 és del 24% en inversió real, la qual cosa representa un creixement molt important de les inversions. I aquí em podria referir a les inversions que fan, per exemple, la Junta de Sanejament —ho torno a repetir— o bé l'empresa GISA o bé l'empresa Regs de Catalunya, tota aquesta sèrie d'empreses que tenen realment uns pressupostos que van a la inversió, amb transferències que vénen de la Generalitat, amb recursos propis que tenen o tenint recurs a l'endeutament perquè, precisament, el que hem pretès —segurament, no a satisfacció de vostè, però ha estat una de les nostres voluntats— és que mantinguem aquest nivell d'inversió. Vostè deia: «si almenys, d'aquest increment del pressupost de la Generalitat, anés una part important a inversió, que permetés d'arrossegar l'economia, estaríem satisfets, però no és així». Jo li contesto que crec que, realment, aquest esforç inversor..., no potser directament a través del capítol 6 —que té un creixement molt baix, de l'1,2%—, sinó del capítol 6 més el capítol 7 més els organismes autònoms comercials, financers i industrials, més les empreses públiques, hi ha un nivell d'inversió important.

Quant a la disminució de la despesa corrent, jo ho explicava aquest matí: a part d'unes excepcions determinades de certs departaments, que tenen la seva plena justificació —i només donaré com a exemple, una vegada més, i em sap greu repetir-me davant de les senyores i senyors diputats, el Departament de Governació, que té mossos d'esquadra, que tenen la seva contrapartida en l'estat d'ingressos i que, per tant, als efectes, no compta; o determinats departaments, com el de Justícia, per posar en marxa determinades presons que s'han construït—, la resta de departaments té un creixement de l'1,4%; en aquest aspecte, degut al fet que la política de congelació de salaris és similar a la de l'Estat. Però també voldria dir que, a partir de l'abril de l'any 92, hi ha una política de fre total —excepte determinades excepcions que aprova el Consell Executiu i a través d'una comissió constituïda per Presidència, Governació i Economia—, de fre total a l'entrada de personal a la Generalitat de Catalunya. I això és un tema que, d'abril fins ara, ens ha funcionat. I, per tant, els esforços per a la reducció del capítol 1, jo puc assegurar al senyor diputat que es fan, perquè coincidim amb ell que és un moment d'actuar en aquesta línia.

En el capítol 2, hi ha una excepció molt gran. Fixi's que el Departament de Justícia, en capítol 2, té un increment de més del 31% —posada en funcionament de les presons—, i això sol ja és una excepció considerable, com té un increment el Departament d'Agricultura per a determinades accions a fer. Però la resta de departaments —i ho torno a repetir— té, en capítol 2, una disminució del 4,7%; disminució. Per tant, en despesa corrent, senyor Castells, nosaltres hem fet un esforç, i hem intentat prioritzar cap a l'economia productiva i cap a les universitats i el medi ambient.

Vostè, senyor Castells, parla de la competitivitat. I la competitivitat..., evidentment, la política macroeconòmica que ha fet l'Estat espanyol, doncs, té una importància gran per a la com-

petitivitat. És evident que el diferencial d'inflació —i, en aquest cas, reconec que Catalunya durant els últims temps ha estat per sobre de la inflació espanyola—..., però el diferencial d'inflació, en els països més estables de la Comunitat Econòmica Europea, és un element bàsic de competitivitat, i ha estat durant anys l'obsessió màxima, la prioritat, de la política econòmica de l'Administració central. Per fer aquesta política de contenció de la inflació ha fet una política d'alts tipus d'interès, una política monetarista, en què bàsicament han augmentat les despeses financeres de les empreses del nostre país —ho deia aquest matí el senyor Curto—, amb unes despeses financeres que, en el seu conjunt, han estat un 34% per sobre de les despeses financeres de les empreses europees —i això també és un element de competitivitat important—, i, després, d'aquests alts tipus d'interès se n'han tret capitals que han fet que la pesseta estigués valorada, durant molt temps, excessivament alta, fins que hi ha hagut aquestes devaluacions.

Bé, aquests són uns fets evidents de política macroeconòmica, i vostè diu: «però hi han altres coses». Aquest és el nostre discurs de sempre; hi coincidim. I, a més, vostè i jo hem estat en debats en què, en aquests temes, hem coincidit, almenys conceptualment; després no, amb les quantitats. Evidentment, hi ha hagut en el nostre país una política monetarista; a partir de Maastricht, hi ha una política pressupostària, que és la que domina en el pressupost de l'Estat, que és la que pretén dominar en aquest pressupost, que és la que domina en els pressupostos de les comunitats autònomes, de reducció del dèficit; però hi han altres polítiques, que són les polítiques d'oferta o les polítiques estructurals —vostè ho ha dit—: formació; no descuidar les infraestructures; política de qualitat; política de recerca i desenvolupament; política de disseny; política d'internacionalització. Doncs, bé, aquestes polítiques d'oferta, que formen part del nostre discurs econòmic des de fa molt temps, doncs, són les que intentem reflectir en aquest pressupost. Vostè diu: «hi ha diferència entre el que diuen i el que fan». Bé, és possible, però, en tot cas, sí que en el pressupost hem fet un esforç per primar, precisament, aquestes polítiques d'oferta: la formació, en aquest cas, aquest any, la universitària —i ho torno a repetir, quan em refereixo a la universitària, d'una manera clarament insuficient; en sóc conscient—; les polítiques de laboratoris, de l'Idiada, del Lgain, del Cesca —Centre de Supercomputació—, etcètera; els serveis, centres de transferència de tecnologia al servei de les empreses; en agricultura, l'IRTA —tot això ha estat un esforç prioritari del nostre Govern durant anys—; política d'internacionalització —dins de les despeses de Presidència, ja trobaríem tot el tema dels viatges, tot el tema de les exposicions a fora, tot el tema de la projecció exterior; hi podríem trobar el Copca en les seves trenta, ja trenta, oficines a l'exterior, trenta o trenta-dues, a part de les oficines principals que té el Cidem de Tòquio o de Brussel·les, de Nova York i de San Francisco, doncs, una sèrie d'oficines..., però tot això nosaltres creiem que és una tasca de competitivitat que s'ha de fer al servei del nostre teixit industrial.

Vostè parla després del dèficit. Miri, del dèficit de la Generalitat i de l'endeutament de la Generalitat, se n'ha parlat moltíssim, i, quan vostè diu: «vigilin el dèficit i els increments del dèficit», jo, aquest advertiment, evidentment, no me'l puc agafar a la lleugera; per part meua seria irresponsable. Vostè té raó: cura amb el dèficit, controlem el dèficit i cura amb l'endeuta-

ment. I la comparació amb altres administracions ens serveix per situar-nos, però evidentment no ens serveix d'excusa. Escolti, jo no surto aquí a defensar el dèficit de cap manera. Té raó vostè, però, en canvi, sí que li diré que, en termes de deute de les comunitats autònomes, segons les dades que tenim —i en pessetes per habitant— i que han servit per fer els programes de convergència, doncs, miri, el País Basc se situa a 72.000 per habitant; Catalunya, 53.000; Galícia, 68.000; Andalusia, 71.000, i Astúries, 52.000. És a dir que ens situem relativament bé en termes de pessetes per habitant quant a l'endeutament. No és cap excusa, però estem, per exemple, curiosament, molt per sota d'una comunitat autònoma que té un finançament extraordinàriament millor que el nostre, que és el País Basc, com els deia aquest matí. I, en termes de dèficit per càpita, també País Basc, 13.000; Catalunya, 8.288; Galícia, 24.000; Andalusia, 20.000, i Astúries, 16.000.

Bé, dites aquestes dades, també és cert que hi ha hagut un increment important del dèficit a casa nostra —i les xifres que vostè ha donat són a comprovar, i, en tot cas, són a tenir molt en compte—, com hi ha hagut una importància molt gran del dèficit a nivell de l'Estat. És a dir, a partir del moment que fèiem el programa de convergència i que dèiem: «fem el programa de convergència amb l'objectiu de disminuir el dèficit», resulta que el dèficit se'ns va disparar a tots. El dèficit es dispara per diversos motius: o perquè s'ingressa menys o perquè es gasta més. Els ingressos han baixat; els ingressos han baixat dramàticament a nivell de l'Estat; han baixat menys dramàticament a nivell de Catalunya, però han baixat. Hi han una sèrie d'impostos que van lligats amb l'activitat econòmica; per exemple, l'impost de transmissions patrimonials va lligat —que és un dels nostres impostos principals—, va lligat amb l'activitat econòmica; evidentment, l'impost de successions, teòricament, no va lligat amb l'activitat econòmica, sinó amb la biologia; però això afecta, evidentment, els ingressos.

I després hi ha una cosa —i vostè, senyor Castells, feia un advertiment, que jo li tinc en compte, perquè s'ha de tenir en compte... Diu: «Vigilin per on se'ls en va l'increment de despesa.» Miri, un tema fatal, en els pressupostos, són els crèdits ampliables. Molt sovint, en la discussió d'un pressupost, quan discuteixes amb un departament o quan es fa, al final, l'acord final que sempre és un pressupost entre departaments, doncs, un departament que no li pots posar una determinada partida diu: «Doncs posem-ho com a crèdit ampliable, posem-hi 1.000 pessetes i que sigui crèdit ampliable.» En el pressupost consten 1.000 pessetes i al final aquell crèdit ampliable és el que és i, aleshores, això és un enganyar-se a si mateix, que fan tots els governs. Per exemple, i no és una referència directa —o sí, és una referència directa— al conseller d'Indústria. La ZUR és crèdit ampliable. És un crèdit ampliable que, a més a més, s'ha de mantenir perquè no se sap exactament quina serà la valoració, però la ZUR vostè sap que són uns ajuts a les empreses que s'han instal·lat en un determinat territori, que si no recordo malament, les dues terceres parts, les paga l'Administració central i una tercera part la paga l'Administració catalana i que, aleshores, es van aprovant molt lentament els projectes a Madrid, en una reunió que és una comissió mixta i, a partir d'aquell moment, es paga. Bé, hi ha tota una sèrie de projectes que vénen d'anys, que s'ha de comprovar que la inversió s'ha fet, etcètera, i aleshores això es posa amb crèdit ampliable, i es posa amb

1.000 pessetes i, després, a l'hora de la veritat, són 800 milions de pessetes o 1.000 milions de pessetes d'ajuts a les empreses.

Aleshores, aquesta tècnica, nosaltres..., vostè veurà en el pressupost d'enguany, que l'hem reduït enormement, precisament, fent cas anticipadament de les seves recomanacions. Els crèdits ampliables s'han suprimit al màxim, i només es mantenen aquells crèdits ampliables que sembla que, per la seva naturalesa, era impossible no mantenir i, a més a més, s'hi afegeix una altra cosa, que irrita molt els departaments, que és que, en l'últim trimestre, totes aquelles partides de les quals no han disposat els departaments i que, normalment, en disposen els últims dies de l'any, el Departament d'Economia i Finances, a partir de l'últim trimestre pot passar el rasclat per totes aquestes partides no utilitzables, per compensar els crèdits ampliables. Explico això, que potser és una mica massa de detall, per dir fins a quin punt nosaltres volem..., si no ho hem complert prou en el passat, senyor Castells, voldríem que aquest dèficit previst de 47.000 milions de pessetes i que, segons el Programa de convergència, haurien pogut anar –vostè mateix ho recordava– a 49.000, que aquest any el complíssim estrictament, perquè si no, realment, seria enganyar-nos a nosaltres mateixos, i seria, després, fer un trist favor a nosaltres mateixos i a tota la solidaritat. Pensi una cosa: que, dins de l'acord de finançament, en funció de l'escenari pressupostari que vostè descrivia, es fixa l'endeutament al qual té dret la Generalitat de Catalunya, i aleshores aquest endeutament, vostè sap que es pot realitzar bàsicament de tres maneres: o amb crèdit interior bancari o amb emissió de deute públic o amb crèdit amb divises.

El crèdit interior bancari no necessita autorització. El deute –l'emissió de deute– i el crèdit en divises necessiten, per llei, autorització de l'Administració central. Vostè, això ho sap perfectament. La Generalitat de Catalunya, fins ara, havia –diquem– abusat del crèdit interior bancari, per no estar supeditada a les autoritzacions, i a partir de l'acord de finançament, quan s'arriba a un acord sobre el nivell d'endeutament, que per a nosaltres és de 93.000 milions de pessetes en el pressupost del 93, però que vostè sap que podia anar fins a 95.000 milions de pessetes; és a dir, ens hem situat 2.000 milions per sota, doncs aleshores, això permet l'autorització automàtica de l'admissió de deute públic i de l'endeutament en divises. I per això nosaltres aquest any hem anat al deute públic amb una emissió de 25.000 milions, que vam fer fa poc i que va ser perfectament coberta i amb molt bons resultats, i ara em sembla que en els mitjans de comunicació està anunciada una nova emissió de 15.000 milions de pessetes. I també tenim recurs a l'endeutament amb divises, la qual cosa ens permet de diversificar el nostre endeutament i, sobretot, de tenir un cost de l'endeutament més baix. Per tant, dic això només per dir que hem entrat en una mecànica –amb els acords de Maastricht– que, en el seu conjunt, és positiva, encara que és molt constrictiva, que ens obliga a tots a intentar complir els nostres compromisos. «A tots» vol dir també, evidentment, a l'Administració central, que els seus problemes té, tant en el nivell del dèficit, com en el nivell de l'endeutament.

Bé, el tema de la publicitat; vostè n'ha parlat de passada, i jo, les xifres que vostè ha dit, evidentment no les trobo per enlloc, però cada any estem en el mateix. Cada any..., això és la famosa partida 226, que amb el 200, que és una partida que es retroba també amb els pressuposts de l'Estat, que és sobre la

base d'una ordre del Ministeri d'Hisenda, que apliquem els mateixos criteris, almenys de denominació del pressupost de l'Estat, del 226.02 són les «Atencions protocol·làries i representatives»; el 226.03, la «Publicitat i propaganda»; 226.04 «Jurídic i contencios»; 226.05, «Reunions i conferències»; 226.07, «Formació i promoció», i 226.08, «Altres despeses diverses», que són totes aquelles despeses dels diferents departaments que no tenen una especificitat, però són les que pugen més; dins un total de 19.000 milions de pessetes, doncs, 17.000 són la resta de despeses diverses, en la qual hi ha funcionaments específics de determinats centres d'ensenyament, de benestar social, d'esports, actuacions culturals, campanyes determinades d'acció cívica, d'esport, de promoció cultural, exposicions, etcètera.

Jo..., si vol, en el debat podrem veure exactament les coses, sé que no els convenceré, però sí que els vull convèncer que hi ha un esforç de reducció d'això, que això baixa, senyor Martí Carnicer, baixa. És igual, tindrem temps de debatre. Segons les meves dades, això baixa. Hi ha hagut un esforç de contenció i de rebaixa i era normal que fos així –era normal que fos així– i que amb un pressupost de contenció ho féssim –no podíem presentar-nos aquí amb un increment de la publicitat i de les atencions protocol·làries– i ho hem fet; i ho hem fet.

Bé, el senyor Castells ha dit moltíssimes coses –interessants totes. Ha parlat de l'habitatge i del programa de l'habitatge. Bé, vostè sap que hi ha hagut una baixa important de la construcció, una baixa important de la construcció-obra pública deguda, entre altres coses, als pressupostos de les administracions públiques en general, i que, fins ara, hi havia molts dubtes de la recuperació de l'habitatge i que el Pla d'habitatge 92-96 portés els seus resultats. Doncs bé, l'altre dia em sembla que va fer una roda de premsa el conseller de PTOPI –Política Territorial i Obres Públiques, vull dir– (*rialles*) i va comunicar que, realment, l'habitatge privat i els plans d'habitatge i d'habitatge social tenien una certa recuperació i un cert creixement, que jo suposo que continuarà en l'any 93 i en l'any 94.

Sobre el tema de la distribució comarcal, de les inversions reals; ho he dit: hi ha més inversió a les comarques amb renda per càpita inferior a la mitjana, un 37,5% per càpita, superior en aquelles comarques que estan per sota de la mitjana; mentre que les inversions a les comarques, amb una renda per càpita superior, són un 25% inferiors a la mitjana. I per tant aquesta política de prioritització de les inversions en aquestes comarques, junt amb el decret del Departament d'Indústria, que subvenciona i ajuda i prioritza totes aquelles inversions industrials en les comarques en regressió demogràfica, doncs, fan que –jo crec– el reequilibrament de Catalunya –i amb les dades que tenim dels cens i les dades demogràfiques– es pugui dir que, si bé no ha millorat d'una manera extraordinària –perquè això no es pot dir–, no hi ha una tendència al deteriorament, sinó més aviat una petita tendència a la repoblació, per exemple, de determinades comarques de muntanya, deguda, evidentment, a fenòmens turístics, a fenòmens molt diversos. Però, en general, jo crec que les inversions, la millora de les comunicacions, el que nosaltres anomenem «la industrialització difosa», permet que s'actui dins de l'equilibri territorial de Catalunya. I jo tinc aquí tot unes dades, que en aquest moments seria massa llarg de llegir, de les inversions per habitant a cada una de les comarques de Catalunya, però que és una dada que em sembla que deu es-

tar en les dades que hem donat en el Parlament en el tema del pressupost, però que en tot cas, en comissió o en ple, es podran debatre.

Transferències a corporacions locals. Jo ja ho he dit, per part dels departaments, 32.301 milions de pessetes, de transferències corrents i de capital a les corporacions locals, de tots els departaments per fer determinades obres que decideix la corporació local i que queden de patrimoni de la corporació local; i 21.770 milions de pessetes a les corporacions locals, d'organismes autònoms i d'empreses públiques, també, de transferències corrents i de transferències de capital. És a dir, el total de les transferències corrents i de capitals del pressupost de la Generalitat, a les entitats locals, a les corporacions locals, és de 54.071-54.071- milions, vull dir.

I finalment, senyor Castells, el tema anomenat «despeses de capitalitat».

Amb les despeses de capitalitat, efectivament, nosaltres posem un article, l'article 5.2, que preveu la generació de crèdit per atendre les despeses de capitalitat de l'Ajuntament de Barcelona, per igual import al fons que transfereixi l'Administració central per a aquesta finalitat.

Vostè sap que en aquest aspecte, des de fa temps, la Generalitat i l'Ajuntament han tingut unes reunions i que l'Ajuntament demana que la Generalitat faci un esforç per portar en el si de la Comissió Mixta de Valoracions el tema de les despeses de capitalitat de Barcelona. Aquelles despeses que, fruit de circumstàncies històriques, en les quals hem perdut les nostres institucions, l'Ajuntament de Barcelona, com també ha fet la Diputació de Barcelona, ha assumit determinades funcions en el camp cultural o en el camp sanitari o potser en el camp de l'ensenyament o en el camp representatiu, que haurien correspost a un Govern de Catalunya.

L'Ajuntament de Barcelona xifra aquestes quantitats, aquestes despeses de capitalitat -vostè avui ha parlat de 16.000 milions de pessetes, jo la xifra que tenia *in mente* era de 17.000- i aleshores en l'última reunió que jo mateix vaig tenir amb el senyor Maragall, vam dir que ho plantejaríem a la Comissió Mixta de Valoracions, i que deixariem passar tot el tema de l'acord de finançament de les comunitats autònomes, i que en la Comissió Mixta que tinguéssim per aprovar l'acord de finançament ho plantejaríem.

Vostè era present en aquesta reunió i vostè sap que jo ho vaig plantejar. Jo vaig..., una vegada vam tenir el nostre acord fet, amb el vot condicionat, perquè estava pendent el 15% de l'IRPF, jo vaig plantejar en nom de tota la Comissió les despeses de capitalitat, i vostè va fer una intervenció, també, defensant el mateix, i vam tenir una resposta bastant evasiva del senyor Zabalza dient: «Sí, en parlarem, però el moment és difícil, no tenim recursos, etcètera, ho estudiarem, ens reunirem, ho veurem.» Després, any rere any -i això no voldria que servís d'excusa, perquè podria servir d'excusa fàcil-, any rere any, el Grup Parlamentari català presenta aquesta esmena en els pressupostos de l'Estat, i aquesta esmena es vota en contra sistemàticament. Vol dir que el tema no és fàcil -el tema no és fàcil.

Aleshores, sí que s'ha actuat en alguns aspectes per via de la Generalitat, no per complir amb tots aquests recursos, que nosaltres tampoc podem complir, però s'han fet passos molt endavant, per exemple en el camp de la sanitat, amb concerts específics del Departament de Sanitat i l'Ajuntament, que

representen unes aportacions importants de sanitat en aquelles despeses de capitalitat del camp de la sanitat; com també s'han fet esforços en el camp de l'ensenyament; com també s'intenta avançar dins d'aquests concerts que es puguin fer Generalitat-Ajuntament de Barcelona. Al mateix temps que continuarem plantejant tot el tema de les despeses de capitalitat, sabem que és un tema difícil i que hi hem de treballar conjuntament. Com també hem de treballar conjuntament en un tema que vostè ha plantejat, i en el qual estem treballant, que és el de l'Entitat Metropolitana de Transports, que vostè sap que té un estoc de deute que s'ha d'intentar resoldre, que té uns dèficits de funcionament que es poden resoldre parcialment amb un increment de tarifes que estem estudiant conjuntament aquests dies, i que hi ha una participació de les tres administracions, una aportació de l'Administració central, em sembla que de 23 pessetes per viatger, que afecta els temes de finançament; un repartiment entre l'Administració central i la Generalitat per al tema de les infraestructures; una aportació de l'Ajuntament, em sembla, o no sé de quina altra administració, perquè ho dic de memòria, per al material mòbil; que el sistema de funcionament a Madrid és diferent, i que de cara al futur resol el tema de l'estoc de deute, que és un estoc de deute important, resol el tema de cobrir les despeses de funcionament, que passa per l'increment d'aquestes 23 pessetes, que passa per estendre l'àrea de Barcelona, també, als municipis del voltant, com l'Hospitalet i com Badalona. Aleshores, les tres administracions hem d'estudiar de cara al futur quines són les aportacions, i vostè sap que en aquest tema estem treballant Ajuntament, Generalitat -jo hi participo, hi participa el conseller Molins, hi participa el conseller Alegre, perquè és el responsable de la Comissió de Preus-, i hi estem treballant seriosament per intentar trobar-hi una solució.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Castells té la paraula.

El Sr. CASTELLS: Senyor president, senyores i senyors diputats, tractaré de reflexionar sobre alguns dels aspectes..., de fer algunes reflexions, algunes consideracions, sobre alguns dels aspectes que han sortit ara en la rèplica del senyor conseller, en relació amb la primera intervenció de defensa de l'esmena.

Una primera qüestió a què em vull referir és a la de la importància quantitativa del pressupost. El senyor conseller ha acceptat aquesta importància, però al mateix temps l'ha relativitzat, ha dit: «No, no, què és important o què no n'és, en termes quantitius?» I, després, ha afegit: «Bé, però, a més, hi ha aquí una qüestió que és que part d'aquesta despesa és una despesa condicionada.» Ja sabem que hi ha problemes en el sistema de finançament. Jo crec que hem de fer un esforç per distingir els dos camps, perquè són dos temes absolutament diferents, i són tan importants, i hem de ser tan clars i curosos a l'hora d'explicar-los que, si els barregem, indefectiblement, tenint raó en un d'ells, deixem de tenir raó en l'altre. Vull dir el següent: tan equivocats estan aquells que diuen: «com que tenim problemes en el sistema de finançament, el problema és que no tenim diners»..., és un plantejament, al meu entendre, absolutament erroni; erroni, que es fa fruit d'aquesta facilitat amb què les paraules es barregen. Com que «finançament» vol dir «diners», si tenim problemes amb el sistema de finançament, vol dir que no tenim diners. És fàcil, aquesta música, però és falsa. Tenir problemes amb el sistema de finançament pot

no comportar no tenir prou diners. Vostè sap perfectament, i vostè i jo hem defensat que una cosa és el «com», hem dit, «com es reben els diners», i una altra cosa és el «quant», i que podem tenir problemes, i molt importants, en el «com», i molt importants, perquè afecten allò que és essencial, que és el poder polític i la capacitat per exercir-lo, sense que el «quant» sigui també un problema.

Per tant, s'equivoquen els que fan aquesta assimilació, perquè és errònia, com s'equivoquen els que fan el contrari, els que diuen: «Com que ha augmentat molt el "quant", no hi ha problemes en el sistema de finançament.» També és erroni, això; pot haver augmentat molt el «quant» —i ha augmentat molt, el «quant», ha augmentat durant els últims anys—, i en canvi segueixen havent-hi problemes en el sistema de finançament, perquè és veritat que no pot ser que el 85% dels ingressos de la Generalitat de Catalunya siguin subvencions procedents de l'Estat. I ho hem de corregir, això. I per això estem embrancats en una negociació en la qual defensem plantejaments similars i els defensem sobre aquesta base, sobre la base que som capaços de distingir una cosa de l'altra i de no crear confusió en l'opinió pública. Per això és important que deixem clar que, quan diem que hi ha problemes en el sistema de finançament, no estem llançant el missatge que la quantitat és petita o és insuficient, o no necessàriament. És evident que discutint aquí, en aquest Parlament, sobre els ingressos de la Generalitat, sempre ens semblaran insuficients; sempre ens semblaran insuficients, però aquesta no és la qüestió que estem plantejant; el que estem dient és si 1 bilió 600.000 milions de pessetes són o no són molts diners per fer allò que es té encomanat, dins del que són, naturalment, els nostres plantejaments globals de quin pes ha de tenir el sector públic en el conjunt de l'economia. Home, si defenséssim que el sector públic ha de ser el cent per cent, semblarien pocs! Però és que aquesta quantitat de diners representa al voltant del 12,5% del PIB de Catalunya! És a dir, si totes les comunitats autònomes estiguessin igual, el pes del sector públic autonòmic se situaria entorn del 30% del conjunt del sector públic; és molt elevat! Aquesta és la situació en què estem ara! Representen, com he dit abans, 1.060.000 pessetes per família de Catalunya. Que les paga! Directament o indirectament, per una via o per una altra, però les paga. Naturalment, no tothom paga aquesta quantitat: uns paguen més i uns altres paguen menys, però de mitjana paguen això. Representa entorn del 15% de la renda familiar disponible dels ciutadans de Catalunya; és a dir, d'allò que entra al llarg de l'any, aproximadament, els ciutadans de Catalunya, de mitjana, paguen el 15%, per finançar aquests serveis; ho fan, al final de l'any ho hauran fet. No ho faran directament —d'això ens queixem, que no ho puguin fer, en part, directament—, però ho fan. Uns més i uns menys, perquè el sistema és progressiu; per tant, els que tinguin més renda pagaran una mica més que això i els qui en tinguin menys, una mica menys. Però ho fan. Ho fem tots. És una quantitat elevada! No diguem que no és una quantitat elevada... I contribuïm a fer conscient el conjunt de la societat catalana que aquesta quantitat és la que tenim en aquests moments per administrar. Perquè això ens ajudarà a tots a ser més vigilants; ésser fiscalitzats ens ajudarà a fer millor les coses; contribuïm que hi hagi una major claredat en aquesta qüestió, perquè ens ajudarà a tots a fer-ho millor. Per això em sembla que no és bo barrejar... Vostè..., no vull dir que ho hagi fet, però per si mai tin-

guéssim la temptació de fer-ho, mirem d'evitar-ho. Sí que s'ha fet algunes altres vegades i, per tant, a mi em sembla que és pertinent començar puntualitzant sobre aquesta qüestió.

La segona qüestió, entorn de l'esforç de moderació. És cert, evidentment, que el creixement d'aquest any és més baix que el d'altres anys; això és una dada, no és una opinió. No ho anirem pas a comentar ni a discutir, no? També és cert que la composició de la despesa pot influir sobre si el creixement és més alt o més baix; per tant, quan comparem Estat-Generalitat, hauríem de dir que comparem amb funcions equivalents, perquè si tenim unes funcions que creixen molt, mirem com creixen en un altre lloc, per fer bé la comparació. És veritat; però, miri, per donar-li unes dades i també per evitar el confusionisme: creixement de l'Estat —són sense consolidar amb la resta d'administracions, ho dic per facilitar les dades, i amb la Generalitat farem el mateix—: 9,3; 9,8 ha dit vostè. Correcte. Despesa no financera; per tant, vol dir aquella que ens serveix a efectes de dèficit, etcètera, traient les amortitzacions i la compra d'actius financers: 8,2, l'Estat; 9, la Generalitat. Aquí ja la distància es comença a produir una mica més marcadament. Si deduïm interessos —és una despesa captiva, que procedeix del finançament d'un dèficit antic—: 6,2, l'Estat; 8,6%, la Generalitat. Deduïm dels dos llocs, lògicament. Ja la diferència és més gran: 2,4 punts.

Si deduïm transferències a administracions públiques, vol dir a comunitats autònomes i ajuntaments a l'Estat, només ajuntaments a la Generalitat, sap què passa? L'Estat, 7,3%; la Generalitat passa de 9 a 9,6. O sigui, augmenta més. Per què? Perquè creixen menys les transferències a corporacions locals. I si traiem, sense interessos i sense administracions públiques, és a dir, la despesa directa que fan respecte a tercers —o bé en forma de consum públic d'inversió, de transferències a tercers— Estat i Generalitat, despesa no financera, menys transferències, menys interessos: 4,2%, l'Estat; 9,2%, la Generalitat. Aquestes són les dades. Són les dades. Poden tenir explicació; sempre en tenen, d'explicació, és lògic que en tinguin: les funcions són diferents, no és exactament el mateix, podríem introduir matisacions... Segurament es podrien trobar explicacions, però les dades són aquestes: 5 punts més; 5 punts més denoten menys esforç de contenció i menys esforç de moderació en el creixement de la despesa. I per això em sembla que val la pena que dins d'aquest esperit dialogant amb el qual podem fer aquest debat, ho tinguem present. Que ho tinguem present, i siguem conscients que probablement aquí no s'ha fet tot l'esforç que calia esperar per una qüestió tan important com és aquesta.

El dèficit. Vostè ens ha donat unes xifres de dèficit per habitant, que no era de dèficit, sinó d'endeutament, era endeutament per habitant, quan ha comparat les xifres de les diferents comunitats a l'hora d'establir els escenaris de consolidació pressupostària. És veritat que hi ha altres comunitats més endeutades; ara, estan malament, estan massa endeutades, eh? N'hi ha algunes que ho estan moltíssim, d'endeutades, però, compte!, perquè a més de l'endeutament hem de tenir el dèficit no finançat a través d'operacions financeres. També hauríem de tenir-lo en compte, i no s'ha tingut en compte. Si agaféssim el conjunt del dèficit acumulat, és a dir, aquell dèficit que hem finançat amb operacions d'endeutament, i el que no hem finançat de cap manera, el que ara, en el lleguatge comptable, pressupostari, es denomina «romanent de tresoreria», la xifra és molt més alta; la xifra es dobla. Hauríem de parlar de mig bilió, més de mig bi-

lió, a Catalunya: 550.000 milions, aproximadament; dèficit acumulat, tot comptat: endeutament, més dèficit no finançat. Aquesta és la situació. Siguem conscients que és la situació, no per dramatitzar més del compte, però sí per ser conscients que no hem de minimitzar-la, perquè, si minimitzem aquesta situació, ens podem trobar que ens apareix, de sobte, en unes condicions molt difícils de corregir.

El dèficit real, a més, el dèficit real, és superior al que hem comentat. Hem estat parlant fins ara del dèficit comptabilitzat, de les administracions públiques autonòmiques. Això deixa fora dos tipus de dèficit que no hem comptat, que són: primer, el dèficit no comptabilitzat, les despeses no comptabilitzades, el que vostè l'altre dia utilitzava la terminologia «no afloreat», per parlar en el llenguatge de les despeses de sanitat. També existeix, també s'hauria de comptar. I augmenta, i notablement, el que ara comentem. Segon, el dèficit «centrifugat», deixi'm utilitzar aquesta expressió; és a dir, aquell dèficit que deixa de fer l'Administració de la Generalitat i el fan les entitats que no entren dins del que considerariem sector públic autonòmic administratiu; vol dir empreses públiques, o sector públic empresarial, per la via d'endeutar-se elles, fent un tipus de despesa que és molt difícil d'establir la frontera de qui l'hauria de fer. També és endeutament, i si no tenim previst un marc d'ingressos que el financii, un pla, per entendre'ns, de viabilitat financera d'aquestes empreses per garantir que amb els seus propis ingressos ho podran finançar, tard o d'hora ho haurà de finançar l'Administració de la Generalitat, o per la via d'acudir a ampliacions de capital, és a dir, variació d'actius financers, o per la via de transferències de capital.

Bé, tinguem-ho en compte; tinguem present que la xifra és encara més alta de la que comentem. Però és que la xifra que comentava és elevada. Vist que vostè entrava a acceptar la importància d'això i no a minimitzar-ho, però siguem-ne conscients: o sigui, el dèficit de l'any 91 arriba, assoleix una xifra de 144.000 milions de pessetes. El dèficit que ens serveix a efectes d'objectius de Maastricht. Aquest any diuen que el tindrem de 47.000 milions. Bé, tant de bo hi hagués l'acció política adequada a fer possible aquesta correcció, però exigeix una correcció molt seriosa, perquè estem parlant de reduir el dèficit de l'1,30% del PIB —que és com estava l'any 91— al 0,39% del PIB. Pràcticament, un punt. I jo crec que..., vull confiar que serà possible, ara, aquesta vegada, atendre aquestes previsions; fins ara, desgraciadament, hi ha hagut una gran distància entre el que s'ha dit i el que s'ha fet. Hi ha hagut una gran distància, i les últimes dades que tenim, que són les del 91, ens diuen que hi ha una gran distància entre el que es diu i el que es fa. Tant de bo el 93 aquesta distància no es produeixi, perquè jo crec que tindria uns efectes molt preocupants per al prestigi i per tot el que és la dimensió política del nostre autogovern, que no fóssim capaços de complir els compromisos que hem signat en els escenaris de consolidació pressupostària, perquè són compromisos, en primer lloc, amb els quals ens sentim implicats, no només per una raó que els hem signat, sinó perquè compartim l'objectiu per al qual s'han fet, que és arribar a complir els objectius de Maastricht i, en segon lloc, perquè es tracta d'un tema, que és el tema del finançament en el seu ple sentit, en què aquesta és una de les qüestions que s'han de discutir i que s'han de signar, i n'hi ha d'altres. I, per tant, al meu entendre, difícilment estariem en condicions d'exigir compliments d'altres

compromisos si aquest —que és important— nosaltres no fóssim enormement curosos a l'hora de complir-lo.

No em vull estendre més; només, per acabar, voldria fer un brevíssim comentari, si el senyor president m'ho permet, sobre els ajuts a les corporacions locals. El problema és el que li he comentat: les transferències a les corporacions locals són de 32.000 milions, aproximadament, i després, si hi afegim les que procedeixen d'altres entitats del sector públic autonòmic, arribarien a una xifra més elevada. Ara, fixi's en una cosa: les transferències corrents suposen un creixement del 5,99%, del 6%, inferior a la mitjana, de noment, de la despesa de la Generalitat, i inferior a la mitjana d'augment del conjunt de transferències, que augmenta l'11,6%. I les de capital disminueixen l'1,57%. Eren 19.031 l'any 92 i són 18.733 l'any 93. La mitjana augmenta un 13,81%. Jo crec que això és revelador.

No tenim el Fons de Cooperació Municipal; no s'ha dotat. Em sembla que és una situació difícil d'explicar: que un pressupost d'1 bilió 600.000 milions de pessetes no prevegi ni una quantia —encara que es vulgui per començar a fer el gest polític— d'ajut incondicionat als ajuntaments, a mi em sembla que és simplement la mostra d'un absolut menyspreu a la importància política que té aquesta qüestió i que tenen els ajuntaments. Hi hauria d'haver una major, una molt major preocupació per donar la prioritat política que han de tenir els ajuntaments en aquesta qüestió; caldria dotar el Fons de Cooperació local i caldria fer-ho perquè és l'única manera —al meu entendre— de tenir autoritat, després, per poder, conjuntament amb els ajuntaments, plantejar altres coses, coses que en part poden implicar una negociació dels tres nivells d'administració. Estem parlant d'un pressupost d'1 bilió 600.000 milions de pessetes que segueix sense destinar ni una partida per dotar aquest Fons.

I en la qüestió de les despeses de capitalitat, és veritat el que vostè ha comentat. Vostè recordarà que en la Comissió de Valoracions vam intervenir en el mateix sentit, en la reunió del 15 de juny, a Madrid, en aquesta qüestió, i així ha quedat reflectit. Hi ha, per tant, la voluntat política de la part catalana de la Comissió de Valoracions que aquest tema sigui tractat. A mi em sembla que ara tenim una gran oportunitat, amb aquest pressupost, per predicar amb l'exemple, i per no només limitar-se a fer el que s'ha fet, que és obrir el text articulat, dir «posem aquí una partida i, si ens arriben diners de Madrid, aniran per fer front a aquestes despeses de capitalitat», sinó per, a més, posar-hi una quantitat per part del Govern de la Generalitat; quantitat, si es vol, que tingués un caràcter de començar a avançar en aquesta línia, que, evidentment, no podria cobrir el conjunt del que estem dient, però que hagués permès tenir una gran autoritat a l'hora de negociar amb el Govern de l'Estat en aquesta matèria, i negociar conjuntament el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Ajuntament de Barcelona.

Aquestes són les qüestions que volia comentar. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Castells. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, només dos temes puntuals. Un d'ells, l'afirmació que ha fet el senyor Castells sobre l'import quantitatiu del pressupost, i la seva distinció que ell feia entre el «com» i el «quant». Jo crec que jo no he barrejat aquests conceptes, ell mateix ho ha dit; ell, jo crec que ha fet un advertiment una mica *urbi et orbi*,

però no referit a la meua intervenció, perquè jo no ho he barrejat. És evident que el «quant» té la seva importància, perquè nosaltres hem estat, i estem encara, per sota de la mitjana de les comunitats autònomes del 151, que, de totes maneres —jo ho deia l'altre dia, responent a una interpellació del senyor Colom—, gràcies a l'acord del 1986 —que es va aplicar, si no m'equivoco, a partir del 1987— i al fet que en els tributs cedits hi havia una previsió normada del seu creixement, i tot el que anava per sobre era de lliure disposició nostra, allò va ser l'aspecte més positiu d'aquell acord, i jo ho valoro enormement, i ens ha permès —junt amb una bona negociació, que també vam portar, de la compensació transitòria—, doncs, situar-nos al 99% de la mitjana de les comunitats autònomes del 151, amb una comunitat autònoma —que és Canàries— que, per motius d'insolidaritat, es dispara, i amb una comunitat autònoma que sempre ve per sota nostre, que és la comunitat del País Valencià.

Però el «quant» té importància..., però, precisament, jo sempre he destacat, i ho destacava en aquest Parlament, que tenia importància aquest apropament a la mitjana, i, aleshores, el «com» sí que té una importància molt gran, en el sentit que un pressupost tan important com el nostre no depengui tant de les transferències que vénen de l'Estat, sinó que depengui, cada vegada més, dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, i tant de bo aquest 15% pugui tenir en el futur la mateixa evolució dels tributs cedits, que això és l'important d'aquest 15%. Però, en això, senyor Castells —vostè i jo n'hem parlat mil vegades—, hi estem plenament d'acord; per tant, seria inútil, aquí, debatre-ho.

L'altre tema que volia tractar és el tema del dèficit. Jo he valorat la importància del dèficit, evidentment. El dèficit de l'any 90..., fins al 31 de desembre del 91 —ho deia aquest matí contestant al senyor Curto— és de 288.910 milions de pessetes; d'aquí hauríem de restar els 85.000 de les factures al calaix —per dir-ho encara més vulgarment que el dèficit no afluït de la sanitat—, i ens donaria 203.000; després hi ha el dèficit de l'any 92, que ha anat molt per sobre de les previsions a totes les administracions, i també a l'Administració de l'Estat —vostè, ja ho ha dit: la baixa dels ingressos i la baixa activitat econòmica ens ha afectat a tots. Ara, l'important, que jo li volia contestar i ha estat el sentit de la meua intervenció, que vostè deia: «quina credibilitat tenen vostès ara, després que el dèficit els ha augmentat, perquè aquests 47.000 milions previstos en el pressupost i que formen part del programa de convergència vostès els compleixin?». I aquest és el tema. I jo li he dit que, amb una sèrie de mesures que hi ha a l'articulat i amb un seguiment molt estricte del pressupost, intentarem que es compleixin. Perquè, a més a més, pensi que les previsions del programa de convergència nostre són 49.000 per a l'any 93 —que en el pressupost n'hi ha 47.000; 2.000 menys—, però que després passem a 36.000, a 30.000, a 23.000, al final del 96. És a dir, al final del 96, per complir amb la convergència, nosaltres hem d'anar a un dèficit de 23.000, la qual cosa vol dir uns anys d'un esforç extraordinari; esforç extraordinari que farem —i això ho hem advertit— en paral·lel amb l'esforç que faci l'Estat i si l'Estat realment compleix i si tots plegats podem arribar a aquest 1% que ens hem fixat; que, si realment després es decideix arribar al 2 o al 2,5% perquè es considera que s'ha de fer una política que pugui contribuir més al rellançament, per exemple, aleshores queda clar que modificarem aquestes previsions. Però, nosaltres estem compromesos

amb aquest programa, intentarem complir-lo, i em sembla que això és un fet positiu que hauríem de valorar tots, perquè realment ho fem..., perquè —ja ho he dit jo aquest matí—, si aconseguim que l'economia espanyola funcioni, que pugui estar plenament integrada a Europa, doncs, és positiu per a l'economia espanyola i és positiu per a l'economia catalana.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Castells demana per parlar.*) Sí, el senyor Castells.

El Sr. CASTELLS: Sí, en relació amb la primera qüestió, la confusió entre el «quant» i el «com», efectivament, ja li he comentat que em sembla que, en aquest aspecte, no hi havia..., en la seva intervenció, crec que és conscient, vostè; potser en la primera vegada, la primera rèplica, ha pogut aparèixer un cert dubte en dir: «Sí, però tingui en compte que la despesa és molt condicionada.» Per això dic, insistim, que una cosa no té perquè anar aparellada amb l'altra. Jo crec que ara és important progressar en la línia que ens hem marcat, precisament perquè aquest «com», que és important, pugui ser un «com» que ens doni molta més capacitat de decisió a nosaltres mateixos, i, naturalment, sense oblidar l'objectiu, també marcat, de la tendència a una igualació en els ingressos i en les quanties.

Del seu dèficit..., miri, el dèficit acordat per a l'any 96 preveu que sigui, els escenaris de consolidació, d'un 0,14 o 0,15% del PIB. Aleshores, jo vull explicitar el compromís de fer tot el possible per avançar cap aquí; sembla evident: això és el que cal fer. Ara, siguem conscients que el 91 estàvem a l'1,39, i, per tant, l'esforç que s'ha de fer de reducció és molt gran. I hem de fer l'esforç, a més, sense pensar que l'objectiu de l'1 potser, finalment, serà modificat, però jo crec que seria bo que tinguéssim l'autodisciplina de fixar-nos l'objectiu de l'1%, per nosaltres assolir el 0,14, 0,15, i, en tot cas, no partir de la base, ja, que ara comencem a rebaixar —abans d'haver començat—, que comencem a rebaixar ja els objectius que ens havíem marcat, perquè, si ara els comencem a rebaixar, jo crec que no aconseguirem ni l'1 ni el 2 ni el 3%.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Castells. Torn en contra; té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, si m'ho permet. Senyores i senyors diputats, portem en aquests moments unes sis hores de debat sobre el Projecte de llei de pressupost de la Generalitat i, més concretament, debat sobre les quatre esmenes presentades de retorn del Projecte de pressupostos. En aquest debat, hem pogut veure molts vells coneguts temes que fa molts anys que van sortint, temes com l'Administració municipal; la privatització del pressupost de la Generalitat; l'endeutament; la càrrega financera; el dèficit; el paper d'aquesta famosíssima numeració, aquest concepte pressupostari, el 226; l'abast de la incidència de la Secretaria General de la Presidència; aspectes més puntuals, com la major o menor incidència, el major o menor creixement de departaments; claus sensibles com agricultura o treball o sanitat o ensenyament...

Per tant, és un debat que són bastant conegudes les posicions d'uns i dels altres. És veritat que han sortit temes nous, i temes molt importants. En el debat d'enguany, ha sortit tota la temàtica que gira a l'entorn de la necessària adequació als acords de Maastricht, que veurem què passarà, però almenys que no es

perdés per culpa de la Generalitat de Catalunya. Un altre tema que també ha anat entrant i sortint al llarg de tot el debat, de forma molt important: el tema del nou sistema de finançament, i, sobretot, aquest afegitó —que no és tal afegitó, sinó que és peça clau—, el de la responsabilitat, de la major responsabilització fiscal, el tema de la participació de l'impost sobre la renda.

I bé, vostès deuen haver vist que enguany el debat ha recaigut de forma fonamental sobre les espatlles de l'honorable conseller d'Economia i Finances; fins i tot, ha suscitat la satisfacció del senyor Saura quan ha dit que així el debat seria més viu, i, per tant, jo també voldria contribuir a aquesta vivesa, senyor president, senyores i senyors diputats, fent una intervenció molt breu. Perquè vostès convindran amb mi —m'ho imagino— que el senyor conseller ha fet respostes llargues, extenses; fil pel randa, ha contestat totes i cadascuna de les observacions, crítiques o suggeriments que han fet vostès. Evidentment —i el senyor Tomàs se'n guardarà de mentir—, moltes de les coses —m'ho imagino, per les reaccions que hi han hagut— que ha dit el senyor conseller, aparentment, no els han convençut, però, com diem a casa nostra, els números canten, i els números són els números que ha dit el conseller. (*Rialles.*)

Val a dir, val a dir, que el nostre Grup està plenament satisfet amb les explicacions que ha donat el senyor conseller, i crec que també convindran amb mi que seria una petulància que ara jo pretengués, a les sis, a un quart de set de la tarda, tornar a reprendre el debat. Perquè, realment, les intervencions —no diré ja brillants, sinó fulgurants (*rialles*)— de l'honorable conseller crec que deixen el tema sense possible discussió. Per tant, si em permeten, per mantenir la formalitat de la intervenció del Grup, faré unes petites postilles sobre el que nosaltres hem entès d'aquest debat, i també em permetré, finalment, fer un brevíssim comentari sobre alguns aspectes que no han estat objecte de debat.

Anant, doncs, per fer aquesta petita intervenció, diria, diria que en el nostre Grup hem arribat a la conclusió, en un tema que no sé si té massa transcendència, però que ha omplert molta estona les intervencions —si el pressupost de la Generalitat és expansiu o brutalment expansiu, si és moderat, si és insuficient o no—, que ens ha semblat deduir de les paraules de tots vostès i del senyor conseller, que, evidentment, el pressupost de la Generalitat, dècima amunt, dècima avall, globalment té el mateix increment que el pressupost de l'Estat; el que, evidentment, aquest increment és molt diferenciat. I per això nosaltres hem arribat a la constatació que, realment, en aquelles partides com són..., de despesa corrent, com és personal, com el capítol 2, etcètera, hi ha un esforç de contenció importantíssim. Ens ha quedat molt gravada aquesta xifra —deixant de banda uns departaments que s'ha justificat el perquè—, ens ha quedat molt gravada aquesta xifra de l'1,4% d'increment de la major part de conselleries en el capítol 1. Aquest és un esforç extraordinàriament important que s'ha fet.

Per tant, per nosaltres, un pressupost de contenció. I, per altra banda, aquest esforç de contenció s'ha traduït, per equilibrar —a nivell global, com deia— l'increment de pressupost general de l'Estat..., hi ha un esforç importantíssim, fonamental, aquest 7% i escaig de les inversions. Perquè a nosaltres sempre ens ha quedat una mica la sensació que, si bé l'esforç de Maastricht i tot el que això comporta, és importantíssim..., sempre anem dient —i els nostres dirigents ho han dit en moltíssimes oca-

sions—: cal no perdre de vista que no podem sanejar, exclusivament, un sistema econòmic, si després no hi ha possibilitat econòmica de beneficiar-se d'aquest sanejament financer. Com diuen els anglesos, aquella frase tan coneguda, que «hi ha el perill de llençar la criatura amb l'aigua del bany», i «la criatura» és l'economia catalana i és la nostra capacitat competitiva, la nostra capacitat d'actuació en tot el sistema productiu, i d'aquí que donem ple suport i felicitem el Govern de la Generalitat per l'esforç importantíssim que fa de potenciació dels sectors productius de la nostra economia. I no sols els productius directament: indústria, agricultura, turisme —comerç ja s'ha dit—, sinó també, de forma molt important, aquest factor indirecte —però que el senyor Saura, per exemple, molt justament ressaltava— de la capacitat de formació professional, d'increment del nivell de coneixements de la nostra societat.

Quant a la convergència econòmica, les xifres que ens ha donat el conseller, doncs, ens han deixat veure clarament que s'ajusta a l'escenari —aquesta famosa terminologia que s'utilitza ara: els escenaris—, doncs, a l'escenari previst, i això ens dóna tranquil·litat. Ara, bé, parlant de tranquil·litat, jo voldria dir que potser no caldria insistir tant en aquestes crítiques de pressupostos excessius, d'endeutament excessiu, perquè l'experiència, que comparteixo amb una colla de companys del nostre Grup, de tretze anys d'intervenir en els debats pressupostaris, em deixen una mica fred, amb tota aquesta crítica, perquè vostès veuran —i molts de vostès seran protagonistes— que d'aquí a uns dies, si reeixim a no acceptar aquest retorn d'aquest projecte de pressupost al Govern, veurem tots —i vostès seran actors, també, d'excepció—, veuran el reguitzell de milers i milers de milions de pessetes que vostès demanaran de més a més, amb l'excepció, digníssima, del senyor Martí Carnicer, que ja diu que no pensa demanar ni cinc cèntims més. (*Rialles i remor de veus.*)

Ara, pensi, senyor Martí Carnicer, que entre tots els grups hem demanat, hem presentat —si no em falla la informació oficial que m'ha arribat— de l'ordre de 1.400 esmenes, de les quals n'hi ha 380 a l'articulat, dues-centes i escaig de les quals són de vostès, del Grup Socialista, que m'imagino que anirà amb la musiqueta anual d'aquelles disposicions addicionals que demanen, no la Bíblia en vers, sinó, doncs, el Nou Testament i l'Antic Testament. (*Remor de veus.*)

Bé, per acabar... (*Remor de veus.*) No? Bé, el senyor Clotas em desmenteix; seria una gran satisfacció per a mi que aquestes esmenes no anessin en aquesta direcció. I ja per acabar, senyor president, si em permeten, senyors de l'oposició, nosaltres, el nostre Grup, malgrat que ha estat un debat polític molt important i d'alt nivell per part de tothom, nosaltres no podem perdre de vista que reglamentàriament, formalment, aquí es tracta de la discussió d'un projecte de llei. I, aleshores, potser caldria donar algunes pinzellades, que se n'han donat poquíssimes, gairebé no se n'ha parlat, del que és el Projecte de llei, no ja l'estat de despeses o l'estat d'ingressos, sinó el Projecte de llei, un articulat concret. Aleshores nosaltres, que l'hem examinat acuradament, veiem que fonamentalment és un projecte de llei similar als anys anteriors, que havia arribat ja a un nivell de perfeccionament i eficàcia molt elevat (*rialles i remor de veus*), però que encara que els sembli difícil, hi ha una sèrie d'elements que enguany permetran millorar encara el bon funcionament d'aquest Projecte de llei. (*Remor de veus.*)

Jo voldria dir...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Voldria dir, que a això també hi ha fet una referència el senyor conseller, que hi ha un tema, a l'article 6, el tema dels conceptes ampliables, que aquí hi ha un esforç molt important de limitació i de reducció i també —i els remeto a l'article corresponent, a l'article 16— hi ha un article nou que específicament regula la retenció de sobrants per evitar que aquelles poques partides ampliables que romanen no tinguin excessiva incidència i s'hagin de compensar.

Un altre tema que no ha sortit, perquè jo diria, que recordi, de tot el debat, només el senyor Saura en un moment determinat ha parlat de la retribució del personal i ha parlat de la vaga —és l'única persona en aquest hemicle que ens ha parlat de la vaga (*remor de veus*)—, jo voldria dir que hi ha... El senyor Reguant, també? Gràcies. (*Rialles.*) Bé, doncs, el senyor Saura i el senyor Reguant ens han parlat, jo diria de passada, d'aquest tema. Jo voldria manifestar que l'articulat deixa clarament palès que aquest és un tema que no hi ha increment, o, millor dit, que hi ha un increment condicionat a l'increment global de les administracions públiques, i en l'articulat, doncs, hi ha les previsions corresponents.

Un altre tema nou en el Projecte de llei de pressupostos d'enguany, i que havia sigut objecte dels suggeriments per part de l'oposició en èpoques anteriors, és el tema de les subvencions: hi ha un article, l'article 13 —els demano que el mirin, que el repassin— i veuran que s'ofereixen una sèrie de garanties, una sèrie de mecanismes de seguiment i control de les subvencions. Un altre aspecte, potser menor però interessant, que recull el nou Projecte de llei és la possibilitat d'aplicar a l'Administració de la Generalitat la legislació de censos que vam fer a finals de la legislatura anterior, de forma que la Generalitat podrà acollir-se, en l'ús, en l'adquisició d'immobles, a la legislació de censos. En certa manera aplicar al sector immobiliari aquesta figura anglosaxona del *leasing*, que es tradueix a casa nostra a través de l'aplicació de censos. Aquest és un tema, si volen, menor, però un tema important, que ens sembla important i que no ha sortit gens, que no ha sortit gens en aquest debat i que en el carrer sí que està viu.

(*Remor de veus.*)

L'article 37, els prego que repassin l'article 37 del Projecte de llei de pressupostos, i veuran la congelació —la congelació—, el no-increment en absolut del cànon d'infraestructures hidràuliques...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Sala, no me l'exciti més, escolti...! (*Fortes rialles.*)

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, no estic excitat i el senyor Sala crec que tampoc, almenys en aquests moments; no me l'exciti vostè ara... (*Rialles.*)

Bé, com deia, senyores diputades, senyors diputats, aquest és un tema viu al carrer i és un tema important, és un esforç de contenció importantíssim per part de l'Administració de la Generalitat. I, fins i tot, si volen, és més simbòlic que una altra cosa, però indica un esperit social, veuran en aquest article que es contempla la reducció de la tarifa d'aquest cànon d'infraestructura hidràulica per a aquelles famílies de pocs ingressos i de nombre elevat de membres que la componguin.

I, bé, podríem anar parlant de tots aquests punts, però espero —i així ja ho manifesto en nom del Grup de Convergència i Unió— que nosaltres donarem suport a totes aquelles explica-

cions perquè ens han convençut plenament les intervencions múltiples del senyor conseller d'Economia i Finances, i, per tant, votarem negativament a la proposta que ens han fet tots vostès, de retornar al Govern aquest Projecte i, per tant, si reeixim a aquesta oposició tindrem ocasió —així ho espero— d'aquí a poques setmanes de debatre amb detall totes aquelles esmenes que afecten l'articulat, esmenes a la totalitat, a departament i totes aquelles que puguin ser objecte de debat en el ple. I, en tot cas, els primers dies de desembre espero que tots vostès i nosaltres en la Comissió d'Economia i Finances, aquest milenar llarg d'esmenes, el puguem debatre, potser amb major tranquil·litat i amb major silenci que no pas en aquests moments.

Moltes gràcies, i anunciant aquest vot desfavorable a les propostes que vostès ens fan, aprofito les darreres paraules per encoratjar, no sols ja el Govern de la Generalitat, sinó l'honorable conseller a continuar en aquesta línia, dintre de la contenció, de potenciació en un panorama econòmic, a curt termini o a mitjà termini que no sembla excessivament falaguer, en aquesta línia de potenciació del procés productiu, que, com es deia aquest matí, és també una forma d'ajudar a la promoció social dels nostres ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus. Alguns aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Acabat el debat se sotmeten a votació les esmenes a la totalitat; farem una sola votació conjunta, totes són de retorn.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, amb el retorn?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Les esmenes a la totalitat han quedat rebutjades per 49 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Prego un moment d'atenció: notifico a la cambra la retirada dels punts 6 i 13 de l'ordre del dia. I, a part d'això, demano l'assentiment del Ple per modificar l'ordre del dia, en el sentit de posposar les interpellacions números 7 i 12 de l'ordre del dia per a una propera sessió, i les 8 i 10, en previsió, queden posposades per a demà. Conforme? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 51 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

(*Pausa. Remor de veus.*) Silenci, per favor!

Presca en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 51 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, un cop passada la desbandada desmobilitzadora que ha provocat el senyor Escudé, permetin-nos de presentar una vegada més un tema que el Grup Socialista considera, no exclusivament una qüestió simbòlica, sinó un tema de la més alta importància política; un tema que té molt a veure, ens sembla a nosaltres, amb el debat de política general que es va produir a finals de setembre en aquest Parlament i que té

també molt a veure, com ha quedat molt clarament manifest, amb aquest debat de pressupostos que s'ha començat avui i que continuarà en les properes setmanes.

Hi té molt a veure perquè en el debat de política general el molt honorable president de la Generalitat, avui permanentment absent de l'hemicicle, va pronunciar la paraula «municipi» una sola vegada, i té molt a veure amb el debat de pressupostos que hem començat avui perquè feliçment el nostre Grup Parlamentari pensa que s'ha trencat la inèrcia de molts anys, molt clarament afavorida pel molt honorable president de la Generalitat, d'ometre constantment i sistemàticament la referència al món municipal de Catalunya, i al llarg d'aquest primer dia de debat de pressupostos la qüestió de la significació política i del finançament dels municipis ha sortit pràcticament en totes les intervencions dels diferents portaveus que han defensat les esmenes a la totalitat dels pressupostos del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres pensem que, després de cinc anys de vigència de la Llei municipal i de govern local de Catalunya, continuen en permanent actualitat els mateixos arguments que van fer servir, en aquell moment, quan van defensar el text alternatiu que el Grup Socialista proposava per a aquesta Llei municipal, i que, molt en síntesi, vénen a dir que «Generalitat a Catalunya» som tots els ciutadans i que, institucionalment, la Generalitat, Estatut en mà, es defineix pel Parlament, el president de la Generalitat, el govern que aquest president nomena i, territorialment, municipis i comarques. Passats cinc anys, nosaltres tenim no solament la impressió, sinó la convicció que s'ha produït un procés de desgast, d'erosió, d'asfíxia, de pèrdua de credibilitat, d'inducció, per part del Govern de la Generalitat a aquesta pèrdua de credibilitat del món municipal, i pensem per tant que aquest procés d'asfíxia justifica que, una vegada més, plantegem una qüestió que afecta els principis generals organitzatius de Catalunya i que demana el reconeixement explícit dels municipis i de l'alcalde, com a representant ordinari de la Generalitat en cada terme municipal, mentre es mantinguin circumstàncies de caràcter ordinari i en absència, com és lògic, del president de la Generalitat. Per nosaltres, aquesta és una obvietat —ho era fa cinc anys, ho continua essent avui—, agreujada pel fet que, en el llarg i difícil exercici d'acomodar les relacions entre ajuntaments i Govern de Catalunya, els ajuntaments hi han deixat moltes plomes i, segurament, hi han perdut una bona part del que era el seu pes polític, quan va començar el llarg camí dels ajuntaments democràtics, a partir de 1979.

Per nosaltres, hi ha aquí, en aquesta proposta de modificació, article 51 de la Llei municipal, la defensa d'un concepte clar del paper dels ajuntaments com a Generalitat, i la discussió i la negació d'un argument que tenim la impressió que s'ha fet servir molt sovint a Catalunya i a Espanya. Aquest argument vindria a dir: «Els ajuntaments poden ésser un contrapoder, no tenen res a veure amb els governs autonòmics, podrien ésser un instrument de contrapès dels governs autonòmics; si donem més pes polític als ajuntaments controlarem i mediatitzarem el pes i el poder polític dels governs autonòmics.»

Posats a Catalunya, el Partit dels Socialistes de Catalunya pensa que aquest és un argument fallaç, no acceptable, i reprendria algun dels arguments que ha utilitzat, no fa massa estona, l'il·lustre diputat senyor Antoni Castells, quan deia que justament la força de la Catalunya autònoma passa per la força dels

ajuntaments, i passa pel reconeixement de la força dels ajuntaments. La negació del paper dels ajuntaments integrats en la Generalitat, tal com la concep l'Estatut, és una negació d'un principi fonamental en la construcció del marc nacional que ens hem volgut dotar i que el poble de Catalunya ha volgut que representéssim en aquest hemicicle i cadascú en el paper institucional que li ha correspost de jugar. Aquesta és, ens sembla, una idea molt clara, difícilment discutible. Els ajuntaments són una peça clau, un element territorial de la Generalitat de Catalunya, i en la seva implantació territorial, heretada en el pas del temps de moltes vicissituds, expressen una voluntat de complementació, de coordinació, amb el Govern de Catalunya.

Per tant, la nostra proposta ve a dir: Per la racionalitat en la distribució de competències, per la racionalitat en la distribució de recursos, pel reconeixement institucional entre uns i altres, pel reforçament de la personalitat política i nacional de Catalunya, els ajuntaments no poden ésser considerats permanentment una administració de segona, han de ser considerats una peça clau en la construcció nacional de Catalunya. I és amb aquesta voluntat que nosaltres proposem en aquest hemicicle la presa en consideració d'aquesta modificació de la Llei municipal i de govern local de Catalunya. Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Hi ha possibilitat de torn en contra.

No sol·licitant ningú consumir aquest torn, passem a la intervenció dels grups, per ordre de menor a major. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat senyor Nadal, per manifestar-li que el Grup Popular compartim plenament l'exposició de motius que vostè tan brillantment acaba d'exposar. Però voldria recordar avui, davant la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de l'article 51 de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que el Grup Popular, representat en aquells vuit mesos de treballs en ponència per l'il·lustre diputat senyor Curto, va intentar reiteradament introduir en les esmenes que l'alcalde-president de la corporació del municipi corresponent ostentés —si se'n recorden— la representació ordinària de la Generalitat de Catalunya, en tant que el president de la Generalitat de Catalunya és el representant ordinari de l'Estat a Catalunya. Però, en aquell moment, el corró del grup de la majoria, de Convergència i Unió, no va deixar prosperar el que el Grup Popular defensava en forma d'esmena i, avui, el Grup Parlamentari Socialista presenta com a proposició de llei. Per tant, el Grup Popular, en coherència amb el seu posicionament en la tramitació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, donarà el seu suport en la presa en consideració de la Proposició de llei, per tal de modificar l'apartat primer de l'article 51 de l'esmentada Proposició de llei. Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya no creu que, en aquests moments, el principal problema dels ajuntaments de Catalunya sigui ser o no ser representants ordinaris de la Generalitat en el municipi. Nosaltres creiem que, en aquests

moments, hi han altres problemes més greus, més peremptoris, com és el fracàs del finançament municipal, com és la diferència qualitativa de l'estructura del finançament dels municipis catalans amb els municipis d'Europa. Som molt europeus —o volem ser molt europeus— en allò que ens interessa, però no en altres coses que, potser per polítiques més a curt termini, no ens va bé. Creiem que és més important fer front a la situació desigual en què es troben els ajuntaments, enfront de la Generalitat de Catalunya que, en aquests moments, ha establert una relació no d'igualtat, ni de cooperació interadministrativa, sinó —i fa poc jo deia o m'atrevia a qualificar-la— de quasi feudal, en el sentit que aviat les ciutats hauríem d'anar a renegociar altra vegada les cartes de vassallatge o les *cartas pueblas* i que els continguts estarien més en funció de la magnanimitat del senyor o del grau de submissió de les ciutats. Nosaltres creiem que hi han altres problemes, com és la laminació constant de les competències municipals. Llàstima que el conseller senyor Alavedra no estigui aquí per dir-li que ens preocupen, abans que aquestes qüestions, que es parli de transferències corrents i de capital als ajuntaments quan, de veritat, aquestes transferències de capital i corrents són per finançar coses que són competència de la Generalitat i que, en comptes que la Generalitat se'n faci càrrec, ens envien un percentatge del que significa aquesta despesa, quan per exemple no construeix habitatges i algun ajuntament construeix habitatges, evidentment es firma un conveni i transfereixen unes quantitats. Només faltaria! Només faltaria! Però això no és realment auxiliar econòmicament els ajuntaments. Però, a pesar de tot, nosaltres creiem que s'ha de votar a favor. I per què? Perquè és un tema de ser coherents amb la posició que ostenta el president de la Generalitat, en relació amb l'Estat, i la que, lògicament, ostenten els alcaldes, com a presidents dels ajuntaments, en relació amb la mateixa Generalitat.

Jo no els vull convèncer per arguments polítics, sinó vist des d'un punt de vista tècnic. I aquí voldria fer esment a un article del senyor Solé Tura, que es titulava «Les comunitats autònomes com a sistema semipresidencials», dintre d'una publicació que es titulava *El Gobierno en la Constitución española y en los estatutos autónomos*, que examinant l'article 152.1 de la comunitat autònoma, deia: «Menos importancia tiene...» —o més ben dit, si em permeten—: «D'acord amb l'article 152.1 de la Constitució espanyola i l'article 36.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, s'estableix que el president de la Generalitat té la representació ordinària de l'Estat a Catalunya. I el fonament d'això es troba en l'article 137 de la mateixa Constitució, quan diu que l'Estat s'organitza territorialment en municipis, en províncies i comunitats autònomes que es constituïran». I aquí deia, en Solé Tura: «Menos importancia tiene a mi parecer la condición de representante ordinario del Estado en la comunidad autónoma, que todos los estatutos atribuyen al presidente en consonancia con el artículo 152.1 de la Constitución Española». Diu: «En realidad, la atribución al presidente de la comunidad autónoma de la representación ordinaria del Estado en ésta se basa en una concepción amplia del Estado, según la cual no hay contraposición entre las comunidades autónomas y el Estado, sino que, como señala el artículo 137 de la Constitución, el Estado se organiza territorialmente en municipios, en provincias y en las comunidades autónomas que se constituyan. Esto significa que, en nuestra Constitución, las comunidades autónomas se conciben como un sistema general de organiza-

ción del Estado, pese a que, en algunos artículos, se siga utilizando la expresión "Estado" para referir-se únicamente al poder central. Las comunidades autónomas son, pues, el Estado, por ello es congruente que el máximo representante del Estado, en cada comunidad autónoma, sea el presidente de las mismas.»

Vist des d'aquesta òptica, les comunitats autònomes, en tant que formen part del sistema fonamental d'organització de l'Estat, són Estat i, com a conseqüència lògica, el president de les comunitats autònomes és el representant ordinari de l'Estat en cada una d'elles, a més, lògicament, d'ostentar l'alta representació de la mateixa comunitat.

Seguint el raonament i el parallelisme i el procés d'organització de l'Estat, què diu l'article 5.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya?: «La Generalitat de Catalunya estructura la seva organització territorial en municipis i comarques.» I l'article primer de la Llei municipal, diu: «Els municipis i les comarques són els ens locals en què s'organitza territorialment la Generalitat.»

Per tant, seguint els raonaments de Solé Tura, de Viver i Pi-Sunyer i de Francesc de Carrera, la conclusió lògica seria que també els municipis som —són— Generalitat. Per què? Perquè formen part de l'organització territorial bàsica de l'Estat i, en tot cas, cal precisar —si és que fa falta— que no s'anés, des del punt de vista de la comunitat autònoma entesa com a aparell, sinó que és el representant de la comunitat autònoma, entesa com a ordenament. De la mateixa manera que el president de la Generalitat ho és de l'Estat-ordenament, no de l'Estat-aparell o de l'Estat-persona. Per tant, el lògic desenvolupament de l'ordenament constitucional i estatutari ens porta, indefectiblement, més enllà de les voluntats polítiques, més enllà de la conjuntura o de la finta que en un moment donat pugui fer-se des d'un partit o un altre, que els municipis són Generalitat i són Estat. I aquí no venim —almenys, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya— a reclamar que es reconegui que els municipis som Generalitat.

Els municipis són i som Generalitat, es reconegui o no es reconegui. Una altra cosa, el que venim aquí a reclamar, a presentar i a demanar que els il·lustres diputats i diputades votin, és l'adequació de la realitat a l'actual legislació, a l'actual contingut de les lleis municipals de Catalunya. Som Generalitat, malgrat algun òrgan de la Generalitat, perquè —i aquest és l'últim comentari que jo voldria fer en nom del meu Grup— al llarg de tots aquests anys hem assistit a la cerimònia de la confusió en relació amb el concepte de Generalitat: hi ha hagut una actitud, jo diria que volguda expressament, de confondre Generalitat amb Consell Executiu. I aquest mateix Parlament és la primera víctima, és la primera víctima d'aquesta concepció. Ningú, a Catalunya, dels homes i dones normals i corrents que van pel carrer, identifica aquest Parlament amb el concepte de Generalitat; ningú assimila, per exemple, la figura del Síndic de Greuges com un element fonamental del nostre ordenament. I, per tant, nosaltres reivindicuem aquest concepte ampli de Generalitat, que a més a més ens permeti una altra cosa, i és que tots els homes i dones de Catalunya, amb independència del nostre punt de vista, amb independència de les nostres militàncies, ens sentim formant part activa, aquells que estem compromesos en algun nivell de responsabilitat, en aquest nostre ordenament. Nosaltres ens en sentim i, en aquest sentit, creiem que la modificació d'aquest article de la Llei municipal de Catalunya aju-

daria a reequilibrar institucions; ajudaria, una vegada més, que el concepte de Generalitat tingués una connotació menys partidista, perquè, si no és així, encara que es tinguin més competències, encara que es tinguin més recursos, es tindrà una autonomia més feble.

I acabo dient que, senyores i senyors de la majoria, vostès hi podran votar en contra i podran guanyar, lògicament, aquesta votació, però no tinc tan clar que guanyin l'urgent repte de fer sentir les institucions pròpies com a cosa de tots. I, si no és així, hi haurem perdut tots: nosaltres, la votació; però vostès i nosaltres el combat per aconseguir un major compromís cívic, polític i nacional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, suposo que el diputat senyor Nadal, quan va fer aquesta Proposició de llei pensava, ja, en el pressupost que s'havia de debatre, perquè, si ja tenia intenció de considerar els ajuntaments com a representació ordinària de la Generalitat en els seus municipis, així es podria adequar una mica més els pressupostos dels ajuntaments per aquesta banda. Suposo que també anava una mica per aquí —ho suposo.

En qualsevol cas, el nostre Grup hem de dir ja a l'avançada que veiem bé aquesta proposta, en el sentit de com s'expressa el nou articulat del número 51 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. El text, com quedaria, el veiem bé. El que sí que ja no veiem tan bé —en tot cas hi tenim algunes objeccions a fer— seria l'exposició de motius. Concretament, és l'argumentació que s'hi utilitza, quan es fa servir una regla de tres en el sentit que el president de la Generalitat, que se'l considera legalment com el representant ordinari de l'Estat a Catalunya, per aquesta mateixa regla de tres, els batlles de Catalunya haurien d'ostentar la representació ordinària de la Generalitat en el seu municipi. És clar, el problema que hi ha, en principi, en aquesta manera de pensar és que, per aquesta mateixa regla de tres, els ajuntaments o els alcaldes, per una modificació de la Llei de bases de règim local, l'article 21, podrien ser els representats de l'Estat, també, al seu municipi, i la veritat és que, amb tantes representacions, suposo que els alcaldes de Catalunya se'ns podrien marejar. Una mica el problema seria aquest.

També es podria arribar a la situació kafkiana al Parlament, potser, si el mateix Grup Català a Madrid presentés aquesta iniciativa i vostès la votessin en contra. En qualsevol cas, al nostre entendre, l'argumentació per arribar a aquesta proposta que se'ns presenta avui hauria d'haver sorgit, estrictament, sobre la base de..., o en clau municipalista. És a dir, allò que diu la mateixa legislació municipal a Catalunya, que al nostre entendre potser hauria estat millor.

També objectem la indeterminació d'aquesta nova atribució, perquè si només es queda en una declaració formal que serveix, de fet, perquè els nostres batlles només es puguin dir representants de la Generalitat, la veritat és que serviria de poc. S'hauria de carregar una mica de contingut, perquè resulta que el mateix problema és el que una vegada i altra el mateix president de la Generalitat diu que si ell mateix és el representant de l'Estat a Catalunya, com és que no tingui més competències? Doncs, exactament suposo que passaria amb la situació dels municipis.

Tercer element que, aplicat en aquesta exposició de motius, no creiem gaire raonable al nostre entendre, és que, tot i ésser favorables al text de modificació —com he dit abans—, és que podem entreveure, al darrere de tot això, un cert benefici, podríem dir, partidista, tant en el pro com en el contra, per això. I poso un exemple molt clar: suposo que a alguns representants d'un cert partit polític els agradaria la idea que al senyor Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona, se'l pogués considerar o es pogués dir ell mateix com a representant de la Generalitat, o representant ordinari de la Generalitat a Barcelona. El que passa és que suposo també que a una altra formació política això no els acabaria d'agradar gaire.

Però, amb tot, i encara que només sigui per no donar arguments al representant de la majoria, hem de dir que la presa en consideració —i, per tant, la tramitació posterior— pot ser interessant i enriquidora, perquè es posaria a debat una altra vegada el tipus de relació existent entre la Generalitat i els ajuntaments, i es definarien una vegada més les posicions per les quals els ajuntaments no han de ser res més que òrgans que necessiten constantment la tutela de la Generalitat i per les quals els ens locals són i han de seguir essent administracions públiques amb personalitat jurídica pròpia, i han de gaudir, per tant, d'una autonomia municipal plena. Que, d'acord amb el principi de cooperació interadministrativa i per la constant al·legació que d'aquest principi fa la Generalitat, perquè els municipis facin les seves tasques pròpies en alguns casos, es fa necessari un principi que emmarqui d'alguna manera legalment aquest fet, i podria ésser a partir de la vostra proposta, és a dir, a partir que els alcaldes siguin els representants ordinaris de la Generalitat en el seu municipi.

També s'ha de dir —en tot cas s'hauria de manifestar— que no s'ha de confondre l'autonomia municipal i, per tant, la seva vulneració, si aquesta Proposició de llei finalment s'aprova. És a dir, que els que es declaren una i una altra vegada municipalistes de cor, que ara defensen aquesta posició, doncs, que no s'agafi per l'altra banda dient que aquesta posició, si finalment s'aprova, podria anar en contra d'aquesta autonomia municipal. Que resoldria el conflicte actual de saber si els municipis són o no són també govern de Catalunya, perquè jo, que sàpiga, la majoria de regidors i alcaldes d'aquest país, els seus carnets posen, tots, en un lloc preferent, o hi consta, l'escut de la Generalitat, i molts d'ells es consideren també Generalitat. Per tant, seria bo.

Per tot això, sospesant, per tant, les objeccions i els avantatges, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana —i no només pel fet de ser tradició del nostre partit votar sempre a favor de la presa en consideració de proposicions de llei d'altres grups parlamentaris— anunciem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident, i estic d'acord amb algunes de les intervencions que s'han fet fins ara, que ni la situació dels ajuntaments de Catalunya ni el paper institucional dels ajuntaments depenen de modificar l'article 51 de la Llei municipal i de règim local. I és tan així que el mateix Grup proposant de la Proposició de llei, que la va presentar el mes de juny,

no ha tingut cap pressa, ni una, a debatre aquest tema tan urgent, tan decisiu, que havia de modificar aquest article. Des del mes de setembre estava en condicions de venir aquí a ser presa en consideració pel Ple, i Junta de Portaveus rere Junta de Portaveus se n'ha demanat legítimament la posposició, potser en la línia del que es deia fins ara, perquè coincidís amb aquest debat. És igual, és un fet legítim, no té més importància, però, lògicament, el que no es pot estar fent és una magnificació de situacions que després no corresponen a la realitat, ni de bon tros.

Aquí es fa un raonament, i diversos diputats que han intervingut han fet el raonament que és el següent: «Si el president de la Generalitat és el representant de l'Estat a la comunitat autònoma i si tenim en compte, doncs, que els ajuntaments—els municipis, més ben dit, i les comarques—, els municipis i les comarques, són la peça d'organització territorial de Catalunya—i és important, aquesta diferència: municipi i comarca no és igual a ajuntament i consell comarcal, eh?—, si l'organització territorial de Catalunya s'organitza en municipis i comarques, és lògic que hi hagi aquesta representació per part dels alcaldes de representació de la Generalitat. Bé, aquí, nosaltres creiem que hi ha un error conceptual important, i que és el que motivarà el nostre vot en contra (*rialles*), perquè... (*Pausa.*) No podem votar en contra, o és que...? (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (*Remor de veus.*) Si algú té alguna cosa interessant per dir, que demani la paraula. Gràcies. (*Remor de veus.*) Jo no he dit que la hi donaré, la paraula; jo he dit que la demani. (*Rialles.*) És per l'ordre del debat. Segueixi.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor president. Després d'aquesta interrupció, estava dient que el nostre raonament es basa—un raonament que entenem legítim, tan o més legítim que el que puguin haver expressat fins ara els diputats que han intervingut, i cap diputat del Grup de Convergència i Unió ha hagut de fer manifestacions, diríem, del tipus que s'han fet en aquest moment—..., el nostre raonament es basa que el principi autonòmic en què la Constitució va estructurar l'Estat espanyol, la Constitució del 78, està basat en un criteri de divisió de poders en un sentit vertical—un principi autonòmic en un sentit vertical—, que actua de forma equivalent al principi tradicional de divisió de poders en sentit horitzontal: hi ha el poder legislatiu, el poder executiu i el poder judicial. I després tenim un criteri de divisió de poders, en aquest cas, vertical, que és el principi autonòmic, en què juguen dos nivells de decisió: el nivell estatal i el nivell autonòmic; nivells de decisió de poder polític. Llavors, el que no es pot confondre, i nosaltres no ho volem confondre, és el concepte d'autonomia política amb el concepte d'autonomia local; que aquesta és una discussió que aquí s'ha debatut moltes vegades, i hi ha algun grup que no té ganes ni té cap interès a entrar en el tema, però aquesta és la diferència: autonomia política vol dir aquest Parlament; vol dir capacitat legislativa; vol dir poder fer lleis d'obligat compliment! Això és autonomia política! Autonomia local és autonomia administrativa, per regular—per regular-se— els serveis propis administratius de l'administració que correspon. (*Remor de veus.*) Aquest és el tema absolutament clau d'aquesta qüestió i, en conseqüència—en conseqüència— no es pot entrar en aquest raonament en cadena, de dir que el representant de l'Administració de la Generalitat ha de ser—per un esquema absolutament lògic— el representant municipal. Creiem que aquest no

és el cas, no hi ha cap base constitucional ni estatutària que ho estableixi així, no hi ha cap llei de l'Estat—no hi ha cap llei de l'Estat— que ho estableixi, tampoc. I, per tant, es demana aquí un plantejament que no es té perquè seguir, perquè entendríem que seria una manera de confondre l'autonomia política—que és pròpia, inherent, de l'Administració autonòmica, en aquest cas de l'Administració de la Generalitat— amb el concepte d'autonomia local, igual que autonomia administrativa que—ho repeteixo— és molt diferent en aquest tema.

Per això, senyores i senyors diputats, nosaltres hi vam votar en contra temps enrere i ara ho tornarem a fer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camp. Ara es passa a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Mayol.

Per favor, silenci.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de Catalunya

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, espero que el tema de la igualtat dones i homes agafi tant interès i prengui tanta, diguem-ne, vivesa com el tema municipal en aquest Parlament; seria un gran guany.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president el substitueix en la direcció del debat.*)

Em plau, avui especialment, presentar aquesta Proposició de llei en nom del Grup d'Iniciativa, que crea el Consell Assessor per a la Igualtat a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb l'objectiu fonamental de vetllar per la potenciació de la igualtat entre homes i dones a partir de la diferència en el sector de la ràdio i la televisió. Aquesta proposta sorgeix de l'evidència, que espero que sigui compartida per tots vostès, senyores diputades, senyors diputats, que les nostres ràdio i televisió catalanes, igual que la televisió pública espanyola i, també, que les televisions privades, fan un tracte discriminatori de les dones en la seva emissió.

Aquest tracte discriminatori, que intentaré demostrar al llarg d'aquesta presentació, té tres expressions claríssimes. La primera és el nivell de presència molt inferior de les dones a les imatges i a les informacions que es generen a través de mitjans de comunicació. Ja sé que aquest és un tema que, si vostès no hi estan especialment sensibilitzats, si no s'hi fixen, pot passar desapercebut. Però aquest és el poder del mitjans de comunicació, que de mica en mica ens van filtrant, anem aprenent coses

que no en som conscients i que determinen els comportaments posteriors d'una part important del que fem quotidianament. Després els donaré algunes dades, en què veuran que el que estic dient té una base científica, una base realista d'anàlisi del que són els mitjans de comunicació.

La segona expressió de la discriminació és la imatge parcial i real, i sovint vexatòria, que rebem les dones en els mitjans de comunicació. En general —i això vostès sí que en poden ser conscients, perquè és un tema més evident—, en general apareixem o bé com a ximples, en els anuncis, a la publicitat: per exemple, en els anuncis de la neteja, apareixem com a ximples; o bé com a objectes sexuals: en els telefilms, en els concursos, en la publicitat.

La tercera expressió de la discriminació és la discriminació que pateixen les dones periodistes en l'exercici de la seva professió. És una conseqüència del que estic parlant ara —òbviament les dones periodistes viuen en un món en què predomina la divisió sexual del treball i, per tant, en la seva expressió, en el seu treball quotidià això és evident— i, per altra banda, aquesta causa, aquesta discriminació és causa que als mitjans de comunicació les dones apareguem de forma vexatòria moltes vegades, perquè hi ha molt poca gent que tingui la sensibilitat que això és així. Per tant, si hi haguessin més dones amb capacitat de decisió als mitjans de comunicació això passaria menys.

Aquests tres exemples, aquestes tres expressions de la discriminació ara les passaré a detallar i les passaré a argumentar. En primer lloc, com deia, hi ha una menor presència de les dones en les imatges i en els missatges de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i també de la ràdio. Per tant, aquesta és una constatació que té una transcendència molt gran, perquè, com vostès saben, avui, avui dia, tot esdeveniment que no es converteixi en informació troba greus dificultats per ingressar en l'imaginari col·lectiu; tot allò que no és notícia sembla com si no existís. En aquest sentit, que les dones, que la nostra realitat, les nostres vivències, els nostres pensaments, els nostres sentiments, no apareguin en els mitjans de comunicació és quasi equivalent al fet que no existeix.

En una recent investigació de la Rosa Franquet, professora de comunicació àudio-visual de la Universitat Autònoma de Barcelona, sobre tres programes molt importants, el *Telediari* de primera edició, el *Diari de les dues* de Ràdio Nacional i *Hora 14*, de la cadena SER —parlo d'aquests estudis que són els que existeixen; no conec que existeixin estudis sobre TV3 o sobre Catalunya Ràdio en el nivell de presència de les dones—, unes dades que crec que són molt significatives. Aquest estudi comparava el 85 amb el 89, i fixi's què diuen; diuen: «En el 85 i en el 89 no existeix cap notícia —cap notícia— on tot el protagonisme visual sigui exclusivament femení. Les declaracions de dones en els telediaris han experimentat molt pocs avenços. En el 1989, de les setanta cites estudiades, només les dones apareixen en un 11%.» Això què vol dir, automàticament? Que els homes apareixen en un 89%. Fixi's, això és el que deia abans. Això sembla que no té importància, però ho anem calant, ho anem interioritzant com quelcom normal.

Per altra banda, tant o més important que aquesta valoració quantitativa, volem assenyalar dos aspectes qualitatius que, en el mateix treball de camp, ella assenyalava. Per un lloc, l'escassa presència de les dones en llocs claus de l'organigrama i, per

tant, en els centres neuràlgics de poder on es planifica l'essència de l'informatiu. I és clar, aquesta escassa presència fa que difícilment quan es fa allò, quan s'exerceix el poder, no quan es recull la informació, que sí que hi han moltes dones recollint informació, però quan es fan els consells de redacció i es decideix el minutatge que han de tenir les notícies, allà no n'hi han, no hi han dones, allà no hi han dones. Què passa? Quan no hi ha gent sensible a aquesta qüestió, difícilment aquest tema es contempla. Aquest és el motiu fonamental pel qual plantejem aquesta Proposició de llei, perquè cal que hi hagi persones sensibilitzades a la ràdio-televisió perquè, quan prenguin decisions, tinguin aquest tema a darrere; tinguin aquest tema en el rerefons de qualsevol de les seves propostes.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, malgrat les recomanacions de l'informe McBride, de l'any 80, de la UNESCO, en què es referia a la necessitat d'una especial atenció a les necessitats de les dones en matèria de comunicació, concedir-los igualtat en l'accés als mitjans de comunicació, avui podem afirmar que el nivell de presència de les dones a ràdio-televisió és clarament inferior al dels homes. Primer exemple de discriminació que jo els assenyalava abans.

La segona expressió de la discriminació és la imatge de les dones, sovint vexatòria. En aquest aspecte he de dir que hi han hagut avenços; tal com diu la Rosa Àlvarez molt encertadament, diu: «Fa uns anys era molt difícil veure una dona a televisió dos metres més enllà de la seva cuina; era una mica complicat. A hores d'ara no estem aquí, però estem lluny que es doni una imatge real, amb tota la força de la paraula "real", del que és avui la vida de les dones.» Coexisteix —aquí passa un fenomen, i jo crec que se n'haurien d'adonar, perquè si s'hi han fixat ho han percebut—, coexisteix la imatge tradicional de la dona, aquella que és producte molt clarament de la divisió sexual del treball, aquella dona complementària a l'home, preocupada per la llar i l'atenció als fills com a única qüestió —que és una qüestió essencial, aquesta, jo no voldria mai menysprear; és una qüestió essencial, però no és l'única qüestió—, coexisteix aquesta imatge de la dona al costat de la imatge de les noves heroïnes, el que s'anomena les *superwomen* —eh?—, que no deixen de ser, en la majoria de casos, renovats estereotips culturals de la dona, no? Aquella dona que..., ara quin és l'estereotip? La dona independent, actual, activa, competent, vital i *sexy*.

Els he de dir —i em sap greu dir-ho—, els he de dir i segurament en un altre tema no ho diria, però lamento profundament que aquest tema no sigui de l'interès dels senyors diputats —dic dels senyors, perquè les senyores sí que estan escoltant—, lamento que no sigui d'interès de vostès perquè la veritat és que per a les dones té unes enormes conseqüències el que estic plantejant.

La publicitat és la primera, la primera que sí que es posa al dia; segueixen encara, avui per avui, indissolublement aparellats els detergents i les dones, això és veritat, però en canvi també és veritat que el prototip que ara es dona a la publicitat és la dona alliberada, aquella que treballa i pren les seves decisions, però que cal que continuï sent exquisidament femenina. Amb la incorporació massiva de les dones al treball, la televisió descobreix un nou i fructífer objectiu: les professionals «urbanites», que resulten un fruit més atractiu per als anunciants que les reines de la casa o les aïllades dones del món rural. Ja no basta per fer anuncis avui ser «guapa» i casolana, sinó que a

més a més cal tenir una carrera. Aquesta imatge continua essent —i no s'equivoquin— una imatge vexatòria de les dones.

En aquest sentit jo voldria destacar —i també voldria cridar l'atenció de qui dirigeix la Corporació Catalana i que vostès li ho transmetin en la mesura en què ho creguin convenient— que hi han telefilms —moltes vegades les guionistes són dones— en què aquests estereotips van canviant i que s'haurien de potenciar des de la televisió catalana. Hi han telefilms que van aportant cada vegada més una imatge més real del que som nosaltres, una imatge més complexa, més de veritat. Moltes vegades aquests guions els han fet dones, però moltes vegades els han fet homes, també, homes i dones col·laborant. Perquè tinguin ben clar que de del Grup d'Iniciativa estem convençuts que només podrem canviar la masculinització de la societat si els homes són conscients que feminitzant-la viurem tots molt millor. Aquesta no és una lluita de les dones en contra dels homes, és una lluita de tots per viure millor; incorporar els aspectes femenins de les dones a la vida quotidiana d'avui vol dir que tots viuríem millor. Per tant, en aquest sentit voldria dir clarament que la segona gran discriminació que patim les dones als mitjans de comunicació és la imatge que de nosaltres es dona; una imatge irreal, irreal i vexatòria.

La tercera qüestió, on les dades sí que canten claríssimament, és la discriminació de les dones periodistes en l'exercici de la seva professió. I aquesta, com deia abans, és una causa i és una conseqüència, també, d'aquesta discriminació. Mirin, estudis de la Comunitat Econòmica Europea evidencien que només un 7% de les dones ocupen els llocs executius de major responsabilitat a l'hora de prendre decisions a les cadenes radiotelevisives. En aquest sentit només en un 16% de les ocasions apareix la dona com a experta o com a intèrpret en els programes informatius —fixi's, estic parlant d'un 16%—, tot i que cada vegada més apareixen les dones com a, diguem-ne, periodistes, com a locutores en els telediaris, però donant un tipus de notícies, diguem-ne.

En aquest sentit la divisió sexual del treball, que jo un dia explicava, no fa gaire, en una comissió, quan parlàvem d'una proposició no de llei perquè les dones s'incorporessin al Govern, jo els deia que en aquest Parlament també es reproduïa la divisió sexual del treball. Fixi's com es reproduïa aquí: mirin, en la secció com l'economia..., els temes importants —eh?—, l'economia, els afers internacionals, la política, les finances, són els periodistes els que treballen; temes «menys importants», els que tenen a veure amb la persona —evidentment, poso «menys importants», entre cometes— els veuen les dones: sanitat, ensenyament, habitatge... És més, fixi's en el que li diré: en una mateixa secció, com la d'economia, els homes són generalment els que recullen dades de polítics i banquers, i les seves col·legues s'encarreguen de la repercussió a la llar i a l'escola. Parlant de l'economia, també hi ha aquesta divisió a l'hora de fer les notícies.

Per altra banda —i això també ho han de tenir molt en compte, perquè si no en som conscients és un tema fonamental—, no hi ha presentadora de televisió que no assumeixi a la força —a la força, per necessitat—, que dins el lot, el concurs per a optar a un lloc professional, entra la seva vida personal, la seva edat i els seus atributs físics. Díficilment una dona que no sigui «guapa» pot ser presentadora de ràdio-televisió. En el cas dels homes, aquest requisit no es necessita. Recentment, en els Congrés de Periodistes Catalanes, en una ponència sobre la si-

tuació professional de les dones, hi havien unes dades, a Catalunya, alarmants. Les dones que estudien periodisme són un 51% del total; les que exerceixen, en canvi, són un 29%; mirin, quin *décalage*. Les dones periodistes —eh?— en el 92% dels casos tenen menys de 45 anys; aquest percentatge en el cas dels homes és un 72%. Treguin conclusions. Pel que fa a la fecunditat, la maternitat, fixi's: les dones, el 64% de les dones periodistes no tenen cap fill. En el cas dels homes és el 45%, els que no tenen cap fill; la qual cosa vol dir —d'aquí se'n deriva— que és difícil ser mare i periodista al mateix temps. També vostès poden preguntar-se per què. Pel que fa a la discriminació laboral, els contractes indefinits, en el cas dels homes, són un 45%; en el cas de les dones, un 36%; en els contractes temporals, en canvi, guanyem, com sempre: els que tenen un contracte temporal, en el cas dels homes, són un 14%; en el cas de les dones, un 26%. No cal que hi afegeixi que, òbviament, les retribucions també són més baixes. Per tant, la tercera expressió de la discriminació és la situació de les dones periodistes, que incideix directament en com després s'emeten les notícies i què és que té valor i el que no té valor.

Jo, francament, després d'aquesta anàlisi així breument feta i ràpidament sobre la situació, crec que està més que justificada la Proposició de llei que avui presentem. Mirin, cal algú a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que tingui aquesta preocupació en el cap, cal algú que hi pensi, cal algú que estigui en el Consell d'Administració i a l'hora de decidir quina programació es fa, un, un dels aspectes a tenir en compte, un aspecte central —afecta el 51% de la població, no estem parlant d'un aspecte més, eh?—, algú tingui en compte, a l'hora de decidir què es programa, aquest tema. Algú que hi pensi.

En aquests moments vostès em poden dir: «Hi ha hagut un consell assessor.» Jo els diré: «El Consell Assessor que hi ha hagut, ni per la seva composició —deu homes, dues dones— ni per les vegades que s'ha reunit —s'ha reunit cinc cops en cinc anys— ni pel seu tipus de funcionament pot exercir aquesta funció.» Nosaltres els diem: «Senyores de la majoria, senyors del Govern, facin el favor de tenir en compte aquest tema, perquè és un objectiu, ha de ser un objectiu del seu Govern, també. És un tema de la seva responsabilitat.» La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és un organisme públic català que té entre els seus objectius vetllar per la igualtat; per tant, tenen l'obligació de tenir present aquesta qüestió.

Plantegem un consell assessor que tingui quatre objectius fonamentals: la promoció de programacions especials de foment de la igualtat; el foment del coneixement de la història de les dones, de la divulgació dels valors històricament atribuïts a aquestes, que són valors importants per a la vida de la gent, que són allò que jo deia abans, que si els valors que se'ns atribueixen tradicionalment estiguessin més presents a la societat tots viuríem millor, no només nosaltres; el tercer objectiu que es té és evitar la difusió d'estereotips sexuals, tant en l'emissió de la publicitat com en els diferents programes, ja siguin propis com aliens —és increïble, encara, estar suportant la imatge que es dona de nosaltres a la publicitat i en els programes en general—; i el quart objectiu seria elaborar recomanacions relatives a la presentació de les dones en els diferents mitjans i de la imatge que allà se'n reproduïx.

Nosaltres fem una proposta de composició que es discutible. Nosaltres diem: «Hi ha d'haver dues vocals membres de l'Insti-

tut Català de la Dona, dues vocals membres del Consell Nacional de Dones de Catalunya, dues vocals membres de la universitat expertes en el tema i dues vocals membres de cada empresa elegides pels treballadors i les treballadores.» Això ho podríem veure en el procés si vostès estiguessin d'acord que això prosperés, ho podrien veure al llarg del debat. Ara, el que els volem dir, clarament, senyores diputades i senyors diputats, és que aquest Parlament ha de ser un instrument de tot el poble de Catalunya; per tant, també de les dones. Cal que tinguin una especial voluntat d'incidir en l'actual situació de discriminació que patim a través dels mitjans de comunicació.

Per tot això, i crec que ho he justificat a bastament, els demano el vot favorable en aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a fer un torn en contra, un torn en contra que no és l'habitual —jo amb el anys que porto en aquesta casa i estant en el Grup que dona suport al Govern no ho havia fet mai—, però em sembla que al tema que planteja la senyora Imma Mayol val molt la pena que se li respongui, des del màxim respecte, no cal dir-ho, i m'agradaria molt poder trobar el to que fos capaç de poder fer el que vull fer, de dir-li que té raó en la seva preocupació —jo hi afegiré motius, fins i tot—, que vostè té raó, però en la forma que ho planteja, la modificació, el moment en què es planteja i el que vostè demana, en definitiva, en aquesta Proposició, a mi em sembla que no és el camí adequat, sense que això descarti la possibilitat que entre tots plegats trobem alguna solució que pugui donar resposta a les seves inquietuds, i a les meves, si m'ho permet.

Hi ha una voluntat —i segurament és un fet— de poder, de voler anar situant la gent en masclistes o femenistes. I n'hi han; evidentment, doncs, hi han sectors que temen —són d'homes, generalment homes, molt reaccionaris— que la igualtat de la dona amb l'home, doncs, es produeixi. I segurament que hi han sectors de dones que estan molt radicalitzades des de la seva interpretació; no dic que no tinguin raó, però estan més radicalitzades que els altres. Però hi ha un gran ventall entremig d'uns i altres, que som la majoria de la gent, dones o homes, que creiem profundament en la conveniència i la necessitat que aquesta igualtat es produeixi i que es produeixi cada dia més.

Si m'ho permet, senyora Mayol, en la meva intervenció intentaré, primer, respondre des del punt de vista purament formal, per què em sembla que això no és bo, i després —de ben segur que sense la profunditat amb què vostè ho ha fet, però li asseguro que des de la màxima sinceritat—, també aportar algun element de reflexió i, finalment, poder trobar alguna proposta que pogués donar alguna sortida al tema, no?

Intentaré, gairebé —en alguna cosa ho faré—, no respondre algunes de les seves preocupacions, perquè em sembla que no han estat exactament reflectides tal com és la realitat —em sembla, i ho dic també amb tota la cautela que fa al cas. Per exemple, quan vostè parla de les periodistes, que és una de les professions que vostè assenyala com clarament discriminatòria, jo crec que a Catalunya, precisament, i no en virtut ni gràcies a ningú, sinó perquè tenim la societat que tenim i dona els resultats que dona, doncs, tenim un col·lectiu de professionals del

món del periodisme, que es poden veure, precisament, en la mateixa Televisió de Catalunya o en els mitjans escrits, que és una representació important. Segurament no és equitatiu en el nombre, però amb una qualitat molt important. Segurament que si cités noms me'n deixaria molts d'altres, però tots els tenim presents. Per exemple, Televisió de Catalunya, doncs, dona resposta —molta resposta— a aquestes preocupacions dintre del món periodístic. Però deixi'm que em refereixi al tema que vostè planteja, la modificació.

Vostè, en definitiva, el que fa és incloure un nou apartat, l'apartat h, que des de la meua perspectiva —i segurament seria el menys important— li dona unes atribucions que ja, tal com estava previst en la Llei, estan recollides en els apartats anteriors. Aquesta em sembla que és una observació que vostè pot o no estar-hi d'acord, però que, en definitiva, no seria precisament el que més diferenciaria la seva preocupació. El que és el moll de l'os, el que realment vostè planteja és la creació d'un consell assessor específic que s'ocupi del tema de la dona, de la igualtat de la dona, de la igualtat dels drets, de la defensa dels drets de la dona.

La Llei que va crear la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que va ser una llei aprovada per unanimitat de tots els membres de la cambra i avui les forces polítiques pràcticament són les mateixes —hi ha alguna petita variant, si se'm permet, però bàsicament són les mateixes forces polítiques—..., caldria, seria bo que en lleis que podríem considerar gairebé bàsiques, quan hi haguessin modificacions, fossin des d'una perspectiva àmplia, consensuada i que tots plegats en parléssim. Potser dintre de la Llei de creació de l'ens s'haurien de tocar també altres coses, no ho sé. És possible. És una llei que està aprovada, com deia, per unanimitat, però n'hauríem de parlar tots. Però la vam crear amb molta cura; vam intentar que el marc legal que constituïa la Corporació donés resposta a les inquietuds..., i sempre que hi ha un pacte vol dir que hi van haver renúncies per part de tothom, però al final es va trobar un text que va ser força acceptat. Creava —i crea— un consell assessor, que jo li vull recordar que el Consell Assessor de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, precisament, no neix d'aquest Parlament, com neix el Consell Assessor de Televisió Espanyola a Catalunya, per exemple, que és un consell que té una altra constitució, té una altra formació, té una altra gènesi. I ara deixi'm que li faci una petita..., com a distensió: en el Consell Assessor de Televisió Espanyola, que neix d'aquest Parlament, el seu representant no és una dona, és el senyor Solé Sabarís, que és una persona extraordinària, però també hauríem pogut fer l'esforç de presentar un candidat que fos una dona.

El cas és diferent, perquè, concretament, com els deia, al Consell Assessor de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no hi han polítics —per entendre'ns—: hi han tres representants dels treballadors/treballadores —diguem, de les persones que treballen a les empreses—; hi han tres representants de l'Institut d'Estudis Catalans, que suggereix l'Institut d'Estudis Catalans, dels quals n'hi ha un de nomenat per les universitats, i hi ha tres representants de l'Administració. O sigui, no podem titllar-lo, doncs, d'un consell que tingui una càrrega política, diguem-ne, o una connotació. Té la que té. I vostè, en la seva exposició de motius, diu que li sembla que la feina que ha fet, precisament perquè podria ser molt més àmplia de la que proposa, fins i tot, la mateixa Llei, doncs, ha quedat una miqueta curta, diguem-ho així.

I vostè, aleshores, proposa un nou consell assessor, no —diríem— critica el que hi ha, sinó que diu: «Com que aquest..., tal, creem-ne un altre», i aquest altre vostè el proposa com ja ha anunciat, i per això jo no ho repetiré, però bàsicament..., no bàsicament, segur que seria de dones. De dones: treballadores, representants, representants de l'Institut Català de la Dona, representants de les administracions, de la universitat... En el seu conjunt, dóna un resultat de tot dones. Miri, fins i tot mirant-ho des del punt de vista més positiu, el fet que sigui un consell assessor, que fos un consell assessor per vigilar els temes de la dona, i que tot siguin dones —i que tot siguin dones—, a mi em sembla que tampoc és el reflex del que és la nostra societat. Vostè ho deia abans: els temes de la igualtat de la dona respecte a l'home ens faran més feliços a tots. Per tant, el que hem d'intentar —i aquí estic d'acord amb vostè—, que a través dels mitjans de comunicació i de la televisió, perquè és importantíssim, aconseguim sensibilitzar la societat perquè això sigui així, però no perquè fem un consell assessor de dones..., perdó, per a temes d'igualtat de la dona i de dones, perquè em sembla que seria una visió parcial i que segurament això no seria del tot objectiu.

Aquest seria un tema que es podria corregir, però com que el fons, el que jo li estic dient, és que la conveniència de crear un consell assessor exclusivament per a temes de la dona ens podria portar demà passat a parlar d'altres temes assessors que s'ocupessin d'altres temes..., i no en vull citar cap, justament perquè no se'm digui després: «Per què ens equipareu, a les dones, amb no sé qui?» No, però hi ha altres temes que ens preocupen a tots, totes les forces polítiques i tota la societat catalana, però segur que cauríem en aquest parany d'intentar, doncs, anar més enllà i que féssim un consell assessor per a cada cosa. Per tant, aquesta..., la raó, diríem —si se'm permet—, tècnica, que ens fa dir que el consell assessor, de la forma com vostè ho planteja, un nou consell assessor més, doncs, no cal.

En el que estic d'acord amb vostè, senyora Mayol, és que intentem... —i jo m'ofereixo en nom del meu Grup i en el que em pugui tocar com a prolongació del que pugui ser la voluntat del Govern—, d'intentar trobar una proposta de recomanació del que faci falta, perquè qui sí que té la decisió de poder..., que des dels mitjans de comunicació es treballi en aquesta línia, que jo insisteixo que estic completament d'acord amb vostè, doncs, ho fem. Fem una proposició no de llei, parlem-ne, fem alguna cosa que ens obligui a tots més.

Li deia al principi, senyora Mayol, que jo segur que no tindrà tanta sensibilitat com vostè, però li asseguro que tinc prou raons per voler que les dones de Catalunya tinguin els mateixos drets, no siguin vexades, no siguin maltractades i que siguem tots plegats tractats com a persones. Li asseguro que tinc bastants raons per voler-ho d'aquesta manera. Per tant, siguem, si li sembla, positius, busquem algun tipus d'aquestes solucions, comprometem qui calgui perquè això es faci, però no ho vulguem... No, no és que no ho vulguem, vull dir: aquesta solució que vostè aporta em sembla que no és la més adient.

Segurament el risc, també, d'haver parlat fent un torn en contra i, per tant, immediatament després del proponent..., he donat un petit avantatge, per dir-ho així, doncs, als altres grups que s'han de posicionar, i com és tradició en aquesta casa —i un dia ho deia una diputada d'Iniciativa, l'estimada Rosa Fabian, deia: «Per tradició, doncs, la votarem»—, és possible, possible i

absolutament lícit que els companys que en el seu Grup ho faran darrere meu, també per tradició, doncs, donin suport a la proposta d'Iniciativa, és absolutament lícit. Però he volgut fer aquesta intervenció perquè, si aportava un xic de reflexió al que s'anava a votar —no a la tradició, sinó al que s'anava a votar— podia, fins i tot, arribar a esperar que Iniciativa retirés la iniciativa —parlamentària en aquest cas— o, si més no, que quan es doni el vot favorable —si es dóna— es doni amb més coneixements, amb una contraposició de parers, i m'ha semblat que això era més positiu.

Senyor president, senyores..., *senyores* i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se, en nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, té raó l'il·lustre diputat quan diu que, de vegades, per tradició els grups de l'oposició ens solem recolzar les nostres iniciatives parlamentàries. A vegades es fa per tradició, a vegades per coincidència i, a vegades també, es fa per convenciment. I també té raó la il·lustre diputada, quan ha parlat d'actituds —d'actituds— vexatòries, i en relació amb les dones, que a vegades, fins i tot, les tracten de ximpls. I és cert això, a vegades, ho hem vist als mitjans de comunicació, sobretot a la televisió, però per sort quasi sempre són casos molt aïllats i molt criticables. Jo fa pocs dies vaig veure una pel·lícula en català que hi havia una protagonista que parlava en castellà i després va resultar ser la dolenta, l'assassina, no? Bé doncs, vaig pensar de seguida que l'assassina o la dolenta era en virtut d'esta discriminació una mica concreta. I per això és inqüestionable que els mitjans de comunicació i, molt especialment, la televisió en la societat actual, és indubtable que tenen una forta influència en los nostres comportaments, i és per això que estos mitjans han de complir —especialment, quan se tracta de mitjans públics de comunicació— la triple funció d'informar, de formar i de distraure. I esta presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió introdueix, tant en lo capítol segon, com en lo capítol quart d'esta Llei, modificacions per tal que, a la programació dels mitjans de radiodifusió i televisió públics catalans, s'incorporin mecanismes específics a través de la creació —com ja ha dit l'il·lustre diputat senyor Codina— d'un segon consell assessor de control i eradicació de tota, o de qualsevol, discriminació per raó de sexe en la seva programació.

I en lo mateix ordre de comentaris, aprofitar l'oportunitat per a manifestar que el Grup Parlamentari Popular vol deixar constància del seu rebuig, com tots los grups i diputats d'esta cambra, de qualsevol tipus de discriminació, ja sigui per raó de sexe, de raça o de religió, de naixement o de qualsevol altra circumstància. Lo Grup Popular donarà suport a esta presa en consideració, perquè entenem que cal garantir la no-discriminació recollida tant en la Constitució, com en lo nostre Estatut, i que cal també dotar-nos dels mecanismes necessaris per a fer-la efectiva. En estos criteris compta la il·lustre diputada amb lo suport del Grup Popular.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he de dir d'entrada que compartim, gairebé fil per randa, l'exposició de motius de la Proposició de llei de modificació de la Llei de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. I també he de dir que compartim, en una proporció molt elevada, les argumentacions que acaba de presentar aquí la senyora Mayol, a qui, per cert, alguns diputats de la cambra, escoltàvem amb interès i amb atenció.

Certament, nosaltres coincidim perquè, a més a més, la senyora Mayol ha fet una sèrie de reflexions que no són estrictament polítiques, o que no són només estrictament polítiques, sinó que tenen una profunda càrrega sociològica, psicològica, històrica, etcètera. Nosaltres coincidim que el sexisme, tant en les seves manifestacions més punyents i agressives, com en aquelles manifestacions que, a vegades, s'amaguen sota una capa, doncs, d'una certa anècdota, d'una certa frivolitat, per nosaltres..., dic, coincidim plenament que el sexisme és una injustícia flagrant, que constitueix una agressió imperdonable als drets de la persona i, en qualsevol cas, a més a més, una insidiosa presència que cal denunciar i rebutjar sistemàticament.

Queda clar, com saben vostès, com determina el text de la Llei, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és, sí més no teòricament, un servei públic i que la programació d'aquesta corporació la Llei li encomana, com a inspiradors, una sèrie de principis absolutament indissociables d'un sistema de llibertats públiques com el nostre. Principis com la veracitat, la llibertat d'expressió, el respecte al pluralisme, la promoció de la llengua i la cultura catalanes, i el respecte al principi d'igualtat i de no-discriminació, entre d'altres.

Evidentment, el sexisme és una mena de boira que impregna, no només les estructures i les institucions polítiques o comunicacionals, en aquest cas, sinó també la totalitat de les institucions socials, i doncs podríem parlar d'altres manifestacions, del sexisme en els llibres de text, del sexisme, fins i tot, en els textos legals i les disposicions administratives, etcètera. No ens estendrem en aquesta línia, tanmateix. Penso que estaríem d'acord amb la il·lustre diputada que ha presentat la Proposició.

Ara bé, nosaltres hem de dir que, d'entrada —amb les matisacions que faré a posteriori—, som del parer, i hem reflexionat amb rigor en aquesta qüestió, és a dir, no ens posicionem frívolament, ni molt menys, som del parer que l'eradicació de models i valors de caire o de tipus sexista queda o hauria de quedar —potser, és més precís de dir que hauria de quedar— emparada dins el punt g de l'article 14 de la Llei de creació, quan determina, amb una precisió que hauria de ser meridiana, el respecte als principis d'igualtat i de no-discriminació per raó de naixement, de raça, de sexe o de qualsevol circumstància personal i social. Això també ens duria a pensar que la formulació de l'article 1, de la proposta que ha defensat la senyora Mayol, des del nostre punt de vista, resulta ambigua o podria ser, fins i tot, contradictòria, perquè —fixin-se vostès— diuen: «Fomentar l'aparició per igual dels aspectes tradicionalment atribuïts als homes i a les dones.» I des d'un punt de vista estrictament lògic, en una lectura —en una primera lectura— podria semblar que vostès estan proposant —que evidentment no és això— la perpetuació d'aquests models. Per tant, probablement, fins i tot, en l'elaboració definitiva d'aquest text caldria anar a una enuncia-

ció diferent, del tipus, per exemple, «d'evitar la presentació de models tradicionalment associats als estereotips d'homes i dones, alhora que es fomenta la promoció dels valors no sexistes de la realitat humana», o almenys potser caldria afegir un adverbí del tipus «indeferentment». Per exemple, «fomentar indiferentment», perquè ens temem que hi ha un —diguem-ne— problema de coherència interna en l'enunciació de l'article primer.

Dir que, malgrat tot, malgrat que des del nostre punt de vista l'eradicació de models i valors sexistes quedarien parats pel punt g de l'article 14 de la Llei, entenem també que les redundàncies, en situacions extraordinàries, o en situacions d'especial discriminació, poden ser —i de fet de vegades són— necessàries o almenys inevitables.

Quant a la proposició de crear un consell assessor específic per a la igualtat, fixi's també en la redacció d'aquest punt, i això no és una recriminació en absolut, perquè segurament nosaltres mateixos serem els primers, més d'una vegada, a caure en un petit lapsus d'aquesta mena. Fins i tot es parla de «dos vocals», quan d'alguna manera probablement caldria parlar de «dues vocalies», introduint una indiferenciació de caire sexual seria més adequada. Nosaltres pensem que, quan la proposició de crear aquest consell assessor específic per a la igualtat, ens podria dur —encara que pugui semblar un tòpic— a necessitar o a pensar en altres consells específics possibles o previsibles. Per tant, intentant ser breu i intentant que s'entengui el sentit del nostre posicionament, jo voldria dir que nosaltres compartim plenament, abosolutament i completament, la finalitat, la motivació per la qual es presenta aquesta Proposició no de llei. Compartim l'anàlisi de la —diguem-ne— realitat negativa que es produeix en els mitjans de comunicació, dependents de la Corporació Catalana en els aspectes que denunciava i comentava la senyora Mayol; ara..., i naturalment votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta iniciativa, també, malgrat tot, perquè som partidaris d'iniciar el procés de reflexió sobre el particular, malgrat les remarques i els comentaris que feia el senyor Codina i que naturalment tenim en compte, però nosaltres havíem pres aquesta determinació. De tota manera, sí que voldríem dir que el que, a nosaltres realment, ens sembla que es desprèn també de la Proposició que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, és una profunda preocupació que va fins i tot més enllà de la problemàtica del sexisme en els mitjans de la Corporació Catalana. El que passa és que, d'alguna manera, ni el Consell Assessor, ni el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, tenen una possibilitat real, efectiva —i això crec que els diputats i diputades que participen habitualment en les sessions de la Comissió de Control de la Corporació, en som prou conscients—, tenen una possibilitat efectiva d'inspirar, supervisar, etcètera, les activitats o les línies de la programació d'aquests mitjans. I això sí que és el que em sembla, en qualsevol cas doncs, més preocupant, més dramàtic, perquè d'alguna manera, doncs, el problema és que, no només no podem incidir en el sexisme dels mitjans de comunicació de la Corporació Catalana, sinó que ni tan sols no podem assegurar els mínims de veracitat, pluralitat, etcètera, que la Llei de creació de l'ens públic determina.

A nosaltres això ens sembla, doncs..., no és tapar un problema amb un altre problema, sinó que entenem que, d'alguna manera, és indissociable, és a dir, que el problema no és només la

creació d'un consell nou, sinó que realment aquests consells tinguin una incidència que vagi, no només en funció de la bona disposició manifestada pel senyor Codina, sinó que realment aquesta mena de prelatura que, de vegades, és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, assumeixi amb profunditat i amb rotunditat, l'existència d'uns consells que haurien d'incidir d'una manera més directa en les seves línies de treball.

Per tant, acabem anunciant la nostra voluntat de posicionar-nos favorablement a la presa en consideració, però també, doncs, prenem bona nota de la proposta que ha llançat el senyor Codina en el sentit de sortir d'aquí amb un compromís no retòric, sinó efectiu, i amb la voluntat de fer-ho efectiu en un termini raonable, perquè realment, doncs, es faci alguna cosa —alguna cosa— en la direcció apuntada per la senyora Mayol i que ha estat, jo crec que molt ben exposada des d'aquesta tribuna. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor diputat. En representació del Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president. La senyora diputada Imma Mayol i els diputats que han parlat abans que ho faci jo han dit moltes de les coses que anava a dir, per tant no em repetiré, per innecessari, però sí que voldria fixar molt breument el sentit del nostre vot, la posició del Grup Socialista, entorn de la Proposició de Llei que bé ha defensat la senyora Imma Mayol.

En la Proposició de Llei, i sobretot en la seva intervenció, jo el que crec que han fet la senyora Imma Mayol i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, és denunciar l'incompliment de la Llei. És a dir, la Llei ja estableix que no hi pot haver discriminació per raó de sexe, entre altres. La Llei ja ho diu. I en la seva intervenció la senyora Imma Mayol ha vingut a dir: «La Llei no es compleix». Com no es compleix, no només a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, sinó en la societat en general, perquè també ho diu així l'Estatut i la Constitució.

En aquest cas concret, anem a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i a les seves empreses filials, les televisions públiques i les emissores de la Generalitat. Fa pocs dies que en una comissió de control, a una pregunta de la senyora Mayol, també, contestava el senyor director general, el senyor Granados, deia: «No és veritat que a TV3 i a Catalunya Ràdio hi hagi marginació de la dona. No és cert que les televisions públiques i les emissores públiques discriminin, no» —deia ell— «el que fan és manifestar la discriminació objectiva que ja hi ha a la societat». Jo crec que té raó, que és cert. El que passa és que, si només constatem les realitats, malament! Alguna cosa haurem de fer per canviar-les. Aquí hi hauria el punt de discrepància entre la posició del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i la nostra posició que, en aquest cas, coincidiria amb la posició del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Altra cosa és discutir si la manera de resoldre aquesta qüestió és adequada o no, tal com es manifesta en aquesta Proposició de Llei. Això ho veurem discutint-la, si és que la podem discutir. D'entrada, jo hauria de dir, en nom del nostre Grup i per ser ben clar, que algun dels punts de la Proposició no de Llei, no els veiem clars, però en tot cas ja els discutirem i, bé, hi ha el tràmit de ponència i de comissió per canviar-los, per incorporar, per retallar o per esmenar, simplement. Bé, és que el cas de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és un cas

complex, perquè la Llei s'incompleix, no només en aquest punt, s'incompleix en diversos punts. Hi han mandats específics, claríssims com, per exemple, la regulació que ha de fer el Consell d'Administració de l'accés dels grups polítics i socials significatius a l'ens. I no s'ha fet, després de deu anys. Com hi ha una referència al tractament que han de tenir els infants, i no es respecta: hi ha escenes de violència, etcètera. Com hi ha establert el caràcter d'objectivitat i de neutralitat, etcètera, i no es respecta. Què hem de fer? Hem d'anar posant nous articles perquè la Llei es compleixi? Nosaltres arribem a la conclusió que les lleis, els reglaments, les ordres són fonamentals, són bàsiques, però el que encara potser és més important és la voluntat política. Amb voluntat política es poden fer moltes coses, encara que la Llei no ho estipuli exactament. I el que nosaltres trobem en aquest cas és una manca de voluntat política que afronti aquesta problemàtica. Per tant, nosaltres, dit això, i per no repetir —hi insisteixo— arguments que companys meus i vostè mateixa, senyora Mayol, han dit, ja li avanço que votarem que sí per dues raons bàsiques: una, perquè entenem que la qüestió que la preocupa a vostè i el seu Grup, quan presenten aquesta Proposició de Llei és una qüestió que és políticament rellevant, i que per tant, només per això ja val la pena votar que sí, perquè és un gest polític, el sentit del vot; i en segon lloc perquè és tradició del nostre Grup no posar obstacles a la lliure tramitació de qualsevol idea o de qualsevol iniciativa de grups parlamentaris perquè es pugui discutir a la cambra. Però, hi insisteixo, el mandat, a la Llei, ja hi és, i si no s'ha complert fins ara és per dues raons: o perquè no se n'ha sabut o perquè no se n'ha volgut, i això és el que hem de canviar.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Votarem, per tant, la presa en consideració.

Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, es posin drets, si els plau?

Diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre

Correspon ara substanciar el punt quart de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre que, aquesta presidència, tenint en compte que el punt cinquè es refereix al mateix tema, acumularà totes dues interpellacions. En primer lloc, té la paraula per defensar aquesta interpellació, presentada pel Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. CURTO I FORÉS: Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, a la vegada que un rept, és una gran satisfacció per mi intervenir per primera vegada en el Ple d'aquesta cambra per exposar quina és la realitat d'un territori de Catalunya —les terres de l'Ebre— que, tant per la seva singularitat històrica com per la seva situació estratègica, com per la seva situació socio-econòmica, esdevé una realitat que necessita un tractament específic i diferenciat dintre de la política territorial del Govern de la Generalitat.

Gairebé tots els grups parlamentaris representats en aquesta cambra han manifestat, en un o altre moment, una visió bastant coincident de quina és la situació d'aquest territori, tant en el seu diagnòstic com en les seves propostes de futur. Avui, en aquest Ple, el Grup majoritari de la cambra i el Grup majoritari de l'oposició presentem dues interpellacions al Govern de la Generalitat, que totes dues van en la mateixa direcció: quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre?

Es fa evident que, amb aquesta interpellació, es posen damunt la taula dos aspectes importants de la política territorial. Per un costat, el desenvolupament econòmic i, per l'altre, la identificació d'un territori, les terres de l'Ebre, sobre el qual es planteja aquest desenvolupament.

En termes de política econòmica, el desenvolupament econòmic sempre ha suposat una transformació important de l'estructura econòmica i social del territori que es desenvolupa, i també de l'organització dominant de la producció, de la distribució i del consum. En parlar de desenvolupament com a magnitud socio-econòmica, estem posant damunt la taula un element de reflexió capaç d'estimular la societat civil i els poders públics cap a l'objectiu comú de transformació de la realitat, impulsant-la cap a nivells més alts de benestar. Tot i que un dels components bàsics del desenvolupament és el creixement econòmic —entès aquest com la dinàmica socio-econòmica capaç d'augmentar la producció de béns i serveis per a cada nivell de producció i tecnologia—, de res serviria, o de molt poc, acontentar-se amb el simple creixement econòmic, si no contempléssim la resta de components que integren el concepte de desenvolupament, com són, entre d'altres, la distribució de la renda, el nivell sanitari i cultural, els equipaments i serveis públics, l'equilibri territorial, el nivell tecnològic, el medi ambient, la millora en les condicions de treball, etcètera.

És aquest concepte de desenvolupament integral el que avui posem damunt la taula amb aquesta interpellació al Govern de la Generalitat. El segon aspecte de la interpellació, com ja s'ha dit abans, fa referència a la identificació d'un territori, les terres de l'Ebre, sobre el qual es planteja aquest desenvolupament. Ara com ara, les comarques de la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Montsià i el Baix Ebre es podrien identificar com la part del territori de Catalunya que drena directament el riu Ebre, amb una població autòctona que ha rebut poques influències migratòries, i comparteix idèntica parla dialectal, costums semblants derivats d'uns orígens històrics coincidents i d'un mateix substrat antropològic, amb una estructura econòmica semblant, i finalment, que fins les darreries del segle XIX van gravitar entorn de la ciutat de Tortosa, que era el seu lloc central, polaritzador.

Les quatre comarques apleguen una regió natural d'uns 3.300 quilòmetres quadrats, equivalents al 10% de l'extensió total de Catalunya, mentre la seva població actual, amb 155.000 habitants, representa tan sols el 2,6% de la població catalana. Molts han estat els factors que expliquen el procés històric d'estancament, decadència i pèrdua d'identitat d'aquest territori, que fins a les darreries del segle XIX havia jugat un paper estratègic important en la construcció del país, tant des del punt de vista polític, com econòmic, com cultural. El fracàs de la navegabilitat fluvial i l'ensorrament del port de Tortosa, la no-incorporació al procés de transformació que va representar la

primera onada de revolució industrial, i també la divisió provincial del 1833, podrien estar en l'origen d'aquest procés. En aquest segle —a excepció d'un període de prosperitat els anys 20—, el trauma de la Guerra Civil i el model de creixement emprat pel règim franquista han estat els dos factors més decisius en el procés d'estancament i decadència d'aquest territori. Deixant a part el drama de la Guerra Civil —que seria objecte d'una anàlisi diferent—, el model de creixement emprat pel règim franquista esdevé el factor decisiu que condiciona la realitat actual de les terres de l'Ebre. Aquest model, com tothom sap, es basa en tres pilars fonamentals, a partir de l'anomenat Pla d'estabilització del 59, i dels subsegüents plans de desenvolupament de l'època tecnocràtica del règim. Per un costat, el creixement industrial irracional, concentrat en determinats indrets i sectors, planificats estratègicament. A les comarques de Tarragona, el creixement es concentrà en la pròpia capital, amb el polígon petroquímic de Tarragona.

Per un altre, l'explotació del turisme de sol i platja, subsegüent al *boom* mundial del turisme, va arrelar en determinats indrets de la costa mediterrània, i en el nostre cas es produí la concentració al voltant de la Costa Daurada.

I, per últim, l'exportació de mà d'obra a Europa i la subsegüent entrada de divises, que va ajudar a finançar el creixement econòmic dels anys seixanta i part dels setanta, han estat els tres factors cap dels quals va incidir positivament en el desenvolupament de les comarques de l'Ebre. En tot cas, va ser aquest territori que va ajudar a potenciar l'esmentat creixement mitjançant la seva aportació energètica. En aquest sentit, val a dir que, probablement en l'esquema planificador del règim, les terres de l'Ebre esdevenien un territori semidespoblat, on es produiria una gran concentració nuclear i grans embassaments per a la producció d'energia elèctrica, així com l'origen dels futurs transvasaments d'aigua del riu Ebre.

Els anys de la transició democràtica, després de la mort del general Franco, representen per a les terres de l'Ebre —com, d'una o altra forma ho suposen per al conjunt del país— un moment d'eufòria i d'illusió, pel canvi de tants anys esperat. La creació del Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre el 4 de desembre de 1978 és el màxim exponent d'aquests moments d'eufòria i d'illusió. D'alguna manera hi havia la consciència generalitzada que aquesta era la darrera oportunitat que tenien les terres de l'Ebre per incorporar-se a la dinàmica econòmica de la resta de Catalunya.

Més tard es va veure que l'esforç no va ser suficient. Des de la creació del Consell, el 1978, fins a la seva extinció, el 1990, les terres de l'Ebre van muntar l'escenari, però no van poder acabar de representar l'obra. Malgrat tot, el Consell de l'Ebre va ser un instrument positiu: va arribar a elaborar, l'any 1979, un anomenat Programa d'accions prioritàries que, en bona part, ha estat la base de les actuacions del Govern de la Generalitat en matèria d'infraestructures i serveis en el conjunt de les comarques de l'Ebre. La filosofia d'aquest programa, com la del mateix Consell, era que totes les inversions públiques de la zona anessin adreçades a dos objectius fonamentals: articular el territori en el seu conjunt, i crear les bases que possibilitessin un mínim desenvolupament econòmic i social. Les obres més importants de la Generalitat, en projecte o en execució, estaven contemplades a l'esmentat programa d'accions prioritàries. Així, la millora de la xarxa de comunicacions, amb la carretera

Móra-Hospitalet, l'eix de l'Ebre, un nou pont a Tortosa, la potenciació del port de Sant Carles de la Ràpita com a tercera àrea portuària de Catalunya, l'abastament d'aigües al conjunt de la Terra Alta, el pla de dotacions sanitàries a Terra Alta-Ribera d'Ebre-Priorat —Altebrat— han estat exemples del que s'ha fet en aquest període últim i immediat. La situació actual, però, és d'incertesa.

Hem avançat en infraestructures i constatem potencialitats, recursos, però necessitem un nou impuls que permeti acabar de vertebrar el territori i catalitzar les potencialitats i els recursos en la direcció de remoure l'estructura econòmica actual, i la prepari per assumir els reptes de futur. Les terres de l'Ebre, les comarques de l'Ebre han estat —són i probablement seran— solidàries amb l'aprofitament dels seus recursos, amb el desenvolupament d'altres zones del país i de l'Estat, i és en aquest sentit que reclamem la solidaritat de la resta del país també envers el seu territori.

Per acabar, breument, és evident que la situació actual del territori, de les comarques de l'Ebre, basada en una estructura econòmica en la qual l'agricultura és el sector predominant, sector que, per un altre costat, està travessant una crisi profunda i de grans impactes de cara al futur..., un territori que, pel que fa a la implantació industrial a les nostres terres, és escassa, per no dir inexistent... La poca que hi ha, en aquests moments, travessa també una relativa crisi.

Per un altre costat, tenim el turisme, que continua essent l'assignatura pendent d'aquestes terres, si tenim en compte les potencialitats i els recursos naturals de què gaudeixen, i a més a més, a ningú se li escapa la problemàtica específica d'una part del territori, com és la zona del delta, on el perill de la regressió i la necessitat d'un pla que, en el marc del més escrupolós respecte al medi natural i al seu ecosistema —tan singular i feble a la vegada— permeti una adequada utilització i explotació dels seus recursos, fan necessària també una actuació definitiva i específica per part de l'Administració, de les administracions implicades.

En definitiva, aquesta situació configura una realitat que fa necessària l'actuació decidida de l'Administració en la dinamització de l'activitat econòmica i el desenvolupament del territori. Les terres de l'Ebre necessiten saber quin ha de ser en el futur el paper que han de jugar en el procés de creixement de Catalunya, i quina ha de ser la seva especialització productiva. És per tots aquests motius, honorable conseller, que formulem aquesta interpellació: quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat sobre el desenvolupament de les terres de l'Ebre?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament integral de les terres de l'Ebre

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar la interpellació presentada pel Grup Socialista té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Vandellós.

La Sra. VANDELLÓS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tal com ja vaig anunciar en retirar aquesta mateixa interpellació al seu dia, l'hem tomada a presentar paral·lelament a una altra del Grup de la majoria i de

semblant contingut, la qual cosa explica que per segona vegada i el mateix dia tinguin ocasió de sentir parlar sobre les terres de l'Ebre.

Sóc conscient que tot aquest enrenou ha creat una situació inesperada però, en definitiva, crec que tot forma part del preu que es paga quan una és novella en assumptes parlamentaris. De tota manera, si aquest fet ha de servir perquè totes les persones d'aquesta cambra —malauradament, ben poques en aquestes hores— coneguim millor la situació actual de les terres de l'Ebre i, a la vegada, prenguin part en la solució dels seus problemes, està prou que justificada la feina i el camí seguit per a dur-la a terme.

No puc de cap manera deixar de fer referència, en començar a parlar, a la llunyania en què es troben les terres de l'Ebre. No tan sols una llunyania geogràfica, sinó que també una llunyania econòmica i social, que en moments concrets ens ha aïllat de la resta de Catalunya. La distància, com deia abans, ha contribuït també a crear una certa ignorància entorn de la nostra vida diària; darrerament haig de reconèixer que aquesta situació va canviant. Durant l'elaboració d'aquesta intervenció ha estat ben palesa aquesta mancança inicial. Resulta gairebé una odissea trobar informació d'aquestes terres abans d'una data concreta, i que a la vegada aquesta informació s'ajusti a la realitat del moment.

Però a partir de les darreries de la dècada dels setanta i començaments dels vuitanta apareixen en el mercat un seguit d'estudis, dels quals cal destacar, com a més seriosos, els elaborats pel Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre durant la seva curta existència, Consell que, com vostès ja saben, va ser creat i dissolt posteriorment per la Generalitat, encara que en èpoques de governs diferents. De tots aquests estudis i altres posteriors s'arriba sempre a una mateixa conclusió: la coincidència que es tracta d'una zona amb grans possibilitats de futur, però també amb un potencial econòmic i humà insuficientment aprofitat. Un potencial per al qual s'apunta com a motor de vida el desenvolupament de les estructures productives que demana el creixement agrícola, industrial i de serveis. Eixos bàsics, ja fa uns anys, per a la seva existència futura. Tot un potencial que resta latent, però també aturat. Han anat passant els anys, i cosa minsa s'ha fet per a donar-li vida. O, almenys, per a donar sortida a petites actuacions que haurien evitat en part arribar a la situació actual. Una situació que, com ja he dit, no és nova; és una mena de crònica anunciada a partir de la crisi econòmica dels anys setanta, la qual mai hem pogut superar. Els buits econòmics que va crear la crisi no van ser emplenats a temps; mai es van prendre unes mesures serioses i mínimament efectives per a solucionar o tractar de solucionar la situació creada. És cert que durant els darrers anys la Generalitat ha practicat una política d'inversions amb més o menys resultats reals, però és encara més cert que el problema de base segueix sense resoldre's; per tant, afecta cada una de les actuacions que es puguin assumir en un moment determinat.

A partir d'aquí haig de fer ús de les estadístiques —encara que no sóc molt amant d'això—, i les elaborades per la mateixa Generalitat ens són prou eloqüents. Només vull incidir en dos conceptes, però que considero cabdals: durant l'any 1990 el percentatge de la inversió de la Generalitat a les comarques com, per exemple, el Montsià o la Terra Alta, va ser inferior a la meitat de la mitjana de Catalunya. A la vegada, aquestes

dues comarques apareixen en llistat de la renda comarcal de l'any 87: com la tercera més pobre, el Montsià, i com la més pobre de totes, la Terra Alta, mentre que el Baix Ebre va perdre durant el mateix any un 21% en la seva renda familiar disponible per càpita. Fins i tot el meu municipi, Deltebre, ha aparegut en els mitjans de comunicació com el més baix en renda per càpita de Catalunya, i la veritat és que m'agradaria que la nostra fama —i bona— vingés per altres camins que no siguin, precisament, aquests.

El problema segueix existint; seguim encara amb una manca i deficiència en infraestructures, equipaments i serveis, però també seguim no gaudint d'una política que contempli les actuacions de caràcter econòmic i l'explotació dels recursos, o, si fem més prim, de vegades els resultats negatius que han generat actuacions concretes buides de rigor i contingut, a nivell col·lectiu, ens han ferit molt de prop. En una zona eminentment agrícola es pateix amb més intensitat la crisi que va arrossegant aquest sector. Des de les terres humides del delta fins a les terres seques de la Terra Alta i la Ribera d'Ebre, passant pel Montsià, els pagesos veuen impotents com la seva economia de base —la de sempre— presenta unes perspectives més aviat fosques. Els números no surten, i es veuen forçats a cercar la seva subsistència en altres activitats foranes a l'agricultura. La terra se segueix conreant sobre la base d'un sentimentalisme que va des del pes de l'herència familiar a l'estimació pròpia.

En comarques com el Baix Ebre, el Montsià i la Ribera aquest canvi d'activitats ha anat entrant en altres sectors productius, dintre i fora de la zona. Sectors com la indústria, la pesca, la construcció i d'altres, que afegeixen a la seva poca quantitat la crisi soferta, i ara, i aquesta —la d'ara—, que comença a donar els seus fruits. Darrerament existeix un lent però sistemàtic tancament de petites empreses —i no tan petites— que representen un forat socio-econòmic prou important per si mateixes, i per la pèrdua de la població activa, que, de retruc, pateixen també el seguit de comerços i serveis induïts per elles.

L'altra comarca, la Terra Alta, amb un percentatge de més del 40% de gent dedicada a l'agricultura i amb moltes menys possibilitats econòmiques, la situació esdevé més greu, tenint en compte que també és una de les comarques amb una taxa d'envelliment molt elevada, a causa del seu despoblament progressiu, i fins i tot es podria parlar ja d'un mal irrecuperable, donat que la seva taxa de creixement natural és negativa, exactament d'un menys 2 o un 3%.

La davallada d'inversions a partir de l'any 76 va generar l'any 88 una taxa d'atur superior a la mitjana, amb una incidència especial en persones de vint-i-cinc a quaranta anys; atur que es va sentir, majoritàriament, en el sector agrícola, la qual cosa ha generat també un descens de la renda agrària i, com a conseqüència final, una baixada també en els preus dels terrenys.

L'any 1988 apareixien com a terres de cultiu gairebé 118.000 hectàrees, amb una producció, per exemple, d'hortalisses que abasta només el Baix Ebre i el Montsià, la meitat és tot a Tarragona. Producció força important, però com a contradicció seguim, en la majoria de comarques, cultivant olivera en procés anyívol, a causa de la falta d'aigua, tot tenint l'Ebre com a principal eix de riquesa; oliveres que, a la vegada, produeixen un oli verge natural amb forta demanda a Europa. És a dir, seguim amb una forta manca de planificacions i una mena de sentiment popular de no saber prou bé on anem i com hi hem

d'arribar. I tot aquest panorama, el tenim davant d'unes terres riques, però, com ja he dit en començar, també abandonades, i riques no només en el sector agrícola, malgrat que sigui aquest —i crec que ho seguirà sent— el principal sector econòmic d'aquestes terres. També tenim una activitat ramadera que, tot i ser un sector primari inferior i tenir una renda agrària més petita, ocupa una bona quantitat de gent i els permet de sobreviure. Com també ho fa el sector pesquer, malgrat que darrerament ha vist disminuït el seu valor a causa de la competència de l'exportació i també a una equivocada gestió administrativa que hauria de començar per dotar les diferents confraries dels mecanismes de salvaguarda i protecció dels seus productes. Cas similar que es repeteix al sector agrari i ramader, amb una forta deficiència en la comercialització, també, dels seus productes.

L'únic sector amb unes perspectives de futur més, podríem dir, ordenades i planificades és el sector de l'aqüicultura, en procés de sedimentació, amb una experiència més aviat pobre, però que fins ara ha tingut prou davallades com per a dreçar d'una vegada el seu camí a seguir. De tota manera, constitueix un camp que requereix una forta inversió, amb una rendibilitat molt lenta.

El darrer sector econòmic a tenir en compte és el turístic, centrat principalment a la costa, i tot i així, en punts concrets, malgrat que l'oferta sigui àmplia i variada. Al voltant del delta de l'Ebre, que gaudeix d'unes possibilitats turístiques de primer ordre i no només de signe litoral, s'ha d'afegir la creació del parc natural, amb tot el ventall que ofereix, de caire ambiental i de protecció i de conservació de la natura. Passant pels ports de Caro, a més de cinquanta quilòmetres de distància, i acabant per l'encant turístic dels pobles de l'interior, una oferta que ha d'estar basada en un desenvolupament positiu de la zona, sense fer-la malbé, i això només és possible si en tot moment es té present el caràcter ecològic i humà, i s'entén el turisme com un recurs local pel qual cal vetllar.

Torno a repetir que el panorama actual no és bo; no puc dir que no s'ha fet res per a posar-hi remei, però sí que dic que no s'ha fet el que calia. Les terres de l'Ebre són un producte del resultat d'aquest model de creixement català que ha propiciat les concentracions de població i de riquesa i ha generat, en contrapartida, una distribució fortament desequilibrada a la resta del territori. I crec que, dintre del context actual, s'han d'arbitrar totes aquelles mesures adients per a tractar de frenar i adreçar aquesta situació.

És per això que ens vam decidir a fer aquesta interpel·lació, una interpel·lació que, com diu el seu enunciat, demana la redacció d'un pla integral per a les terres de l'Ebre, però un pla ja, ara, un pla participatiu i consensuat, no només per les forces polítiques, sinó que també estigui obert a totes les altres institucions socials i econòmiques que componen aquestes terres... Senyor president, acabo en un moment, eh?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, sí, faci.

La Sra. VANDELLÓS: I a partir d'aquí demanem també la creació d'un institut de desenvolupament de les terres de l'Ebre, eix vertebrador d'aquest pla; institut que no és altra cosa que la continuació d'aquell Consell Intercomarcal creat durant el Govern del president Tarradellas, Consell que sempre hem reivindicat, que vostès mai haurien hagut de suprimir, i que ara ens congratulem que la voluntat popular els hagi, d'alguna manera, forçat a tornar a reconsiderar. La gent volem saber què se-

rem quan ens farem grans, però no podem esperar a saber-ho el dia de la jubilació. Volem saber si podrem seguir vivint a la nostra terra i de la nostra terra.

Per acabar, vull recordar una frase indicativa dels estudis elaborats per aquest Consell Intercomarcal, que defineix clarament tota aquesta situació, i que, malgrat que hagin passat els anys, segueix tenint plena vigència. La frase diu: «Cal una voluntat política ferma i, com a premissa ineludible, la decidida i infatigable voluntat del poble. El poble cada dia fa ús dels seus deures, però la voluntat política, fins ara, no ha estat tan ferma com hauria hagut de ser.»

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula per contestar les interpellacions l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria inicialment, ja, d'antuvi, agrair les intervencions d'ambdós diputats, de l'il·lustre senyor diputat i la il·lustre senyora diputada. Pel to en què han estat fetes entenc que ha estat un to extraordinàriament constructiu, no exempt de crítica, com és lògic, per altra banda, i una crítica no adreçada només a les actuacions del mateix Govern de la Generalitat, sinó a tots els que, en definitiva, podem prendre decisions que facin allò que és tant l'objectiu dels il·lustres diputats interpellants com també del Govern de la Generalitat, que és ajudar al desenvolupament equilibrat d'aquestes terres de l'Ebre.

Òbviament, no pretenc, amb la meua intervenció, donar resposta, ni tan sols aprofundir algunes de les coses que aquí s'han tractat; entenc que no ha estat plantejada com una interpellació, doncs, per parlar de l'agricultura en profunditat, o per parlar del turisme en profunditat; temps en tindrem, per altra banda... Però sí que voldria fer alguns comentaris respecte a l'opinió que des del Govern de la Generalitat —i més particularment encara, i no voldria vincular l'opinió global del Govern, sinó simplement la d'aquest Departament, fruit dels estudis fets a través del Pla territorial—, l'opinió que tenim respecte a la situació d'aquestes terres de l'Ebre, d'aquestes comarques que donen i que toquen, riberenques de l'Ebre: Ribera d'Ebre, per tant, Terra Alta, Montsià i Baix Ebre.

Sí que voldria fer alguns comentaris respecte a això. Són aquestes unes comarques que tradicionalment han tingut la seva creació de riquesa de la mà, fonamentalment, del sector primari, de l'agricultura i de la ramaderia, també de la pesca, en la seva part més inferior, en la seva part més baixa..., però que també tradicionalment, al llarg dels segles, han tingut —i molta— força de la mà d'una línia de comunicació, d'un mitjà de comunicació de transport que era el mateix riu, que els ha permès desenvolupar també, i molt fortament, un sector comercial que ha estat la força d'aquestes comarques durant també molts segles; era un lligam longitudinal, eren les vies que al llarg de la zona costanera permetien el repartiment, després, d'aquestes mercaderies, bé via mar, bé per les mateixes..., per aquesta via paral·lela a la costa, que li arribava a través d'aquesta via de comunicació que era el riu, que la portava, doncs, cap a les terres de ponent, cap al mateix Aragó i cap al nord peninsular. Era tradicional el comerç a través d'aquesta via. Aquest comerç

es va estroncar amb la, per altra banda probablement lògica, intenció d'aprofitaments hidràulics i la creació dels embassaments. Amb la creació dels embassaments desapareix el riu com a mitjà de comunicació, que havia estat bona part de la font de creació de riquesa, conjuntament amb el sector agrícola, però que permetia, precisament, comercialitzar els productes agrícoles: l'oli era tradicional, per exemple, en aquestes comarques.

Per tant, de fet, una circumstància històricament significativa en el desenvolupament d'aquestes comarques ha vingut de la mà del riu, que ha estat, des de sempre també, una font de riquesa per a aquestes terres.

L'agricultura i el comerç, certament, en aquests darrers anys, han estat complementats, en certa manera, per altres dos sectors creadors de riquesa: la indústria, important a Ribera, per exemple, la indústria química des de fa molts anys; més modernament la nuclear, també en les zones del Montsià i del Baix Ebre, en totes dues, algunes tradicionals, molt tradicionals, en algunes zones molt concretes, la fusta, per exemple, el moble i el turisme, aquest ja més modernament, i estic d'acord amb la valoració feta per ambdues intervencions, molt per baix del que tots pensem que podria ser el seu desenvolupament. Malgrat dir que aquesta complementarietat, a través de la indústria i del turisme d'aquests últims anys, aquestes són les comarques que a Catalunya continuen estant, quant al seu percentatge de creació de riquesa, molt per sobre de la mitjana pel que fa a la creació de riquesa per part del sector primari, per part de l'agricultura i la ramaderia. Per tant, el pes de la indústria i del turisme no ha arribat a assolir els nivells d'altres comarques de Catalunya.

Han fet referència ambdós diputats a un fet que jo crec que és important, que des que existeix, doncs, va existir la recuperació de les llibertats democràtiques a casa nostra, el mateix Govern de la Generalitat va impulsar —la Generalitat pre-estatutària, però la Generalitat—, va impulsar ja un procés de dedicació específica a les terres de l'Ebre, que després els diferents governs a partir de l'any 80 han intentat dur a la pràctica. I entenc que amb molt d'encert es va posar l'accent en un que va ser molt important, que entenc que ha de ser molt important, fruit probablement d'un procés de reflexió semblant al que jo feia fa un moment, en el sentit de dir: «Si la riquesa en aquestes terres ha vingut per una via de comunicació i ha estat tradicionalment una font de riquesa la via de comunicació del riu, intentem reconstruir, no ja a través del riu, el mitjà de comunicació que el riu havia representat fins que els aprofitaments hidràulics han fet desaparèixer aquest mitjà de comunicació.» I es va intentar reconstruir amb les inversions a què han fet referència ambdues intervencions, a través de l'eix de l'Ebre, aquest mitjà de comunicació.

És encara d'hora; de fet, el darrer tram d'aquest eix de l'Ebre, entre Benifallet i Rasquera, encara no ha estat inaugurat —s'inaugurarà ben aviat— i, per tant, és d'hora encara per veure els efectes que ha de tenir sobre aquestes comarques l'existència d'aquest eix. Però crec que tots podem estar d'acord que algun efecte i sempre positiu en tindrà. Jo crec que molt d'efecte i molt positiu en tindrà per tal com, doncs, si per anar de Móra a Tortosa, fins a l'existència d'aquest eix, probablement, es podria trigar de Móra fins a Amposta, doncs, es podia trigar —ja veig els dos alcaldes aquí—, una hora, pràcticament una hora —i això després d'estar feta la carretera de Móra cap a l'Hospitalet

de l'Infant, perquè probablement abans era més temps fins i tot—, doncs ara es podrà trigar de l'ordre de vint, vint-i-cinc minuts; això segur que té un efecte sobre el territori —segur que té un efecte sobre el territori—, i positiu per a ambdues parts, per a Móra i per a Tortosa, o per a Móra i per a Amposta.

O, doncs, amb l'arranjament de les filloles de l'eix de l'Ebre, el Gandesa-Pinell, també això —segur— tindrà un efecte sobre el territori, i, diguem-ne, doncs, que hem reconstruït a nivell intern el que era l'antic eix de comunicacions del riu; ara ens manca encara —ja ha estat iniciat— el que era la comunicació externa d'aquestes comarques respecte a la resta més al nord, amb la resta, amb les terres de ponent, amb l'Aragó. I això, doncs, amb les obres entre Maials i Lleida és un intent de reconstrucció, precisament això. Ha estat ja iniciat el tram entre Maials i Granadella —em penso que és— i continuarà ara cap Albatàrrec —com saben l'any vinent se'n sortirà— i és de pensar que és una obra que en dos, tres anys, l'hem de tenir finalitzada. Per tant, amb això reconstruïm —hi insisteixo— el fet fonamental de la comunicació, que tan important ha estat històricament per a la creació de riquesa en aquestes terres.

És evident que amb això no n'hi ha prou. Aquest és un instrument, és una condició probablement *sine qua non*, o que potencia, però que no és el que crea la riquesa, és el que fa possible crear la riquesa, probablement, el que condiciona la possibilitat de crear riquesa, però no és en si mateix el que crea la riquesa. Què s'ha intentat seguir fent al llarg d'aquests anys? Hi insisteixo, sense aprofundir. Crec que s'ha intentat potenciar el que és el mitjà fonamental de creació de riquesa: l'agricultura, la ramaderia i també la pesca, el sector primari. Jo crec que les importantíssimes inversions, per exemple, en els regadius, tant en el canal de la dreta com el de l'esquerra, al llarg d'aquests últims anys, mils de milions invertits en la millora d'aquests canals, en la millora, també, d'alguns dels regadius de la Terra Alta, s'intenta potenciar aquest mitjà, que és fonamental, que haurem d'estudiar la seva reconversió, que haurem d'estudiar la forma amb què en el futur s'han de desenvolupar aquests conreus, que de fet és fruit també d'un treball específic del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per tal de trobar aquestes noves formes d'utilitzar la terra, de quins productes són els més adients, de quins conreus són els més adients, donades les circumstàncies específiques, de la salinitat de la terra —per això, doncs, probablement el conreu de l'arròs—, què hem de fer amb els plaguicides, com hem d'actuar... Aquesta és una política específica que hem de seguir fent i que hem de seguir aprofundint, però potenciant el que és el sector de creació de riquesa fonamental a hores d'ara en aquestes comarques, que és l'agricultura, la ramaderia i la pesca.

Hem fet alguna cosa més: potenciar, també, la complementarietat amb altres sectors. Aquí, en certa manera, en aquestes terres, s'ha fet, doncs, una..., és on ha tingut una plasmació específica la política d'industrialització difosa amb la creació de sòl industrial. Passa una mica com amb les carreteres: ja sabem que amb la creació de sòl industrial no vol dir que després hi vagin indústries. S'ajuda, que és la condició imprescindible, és la condició necessària, però no és la condició suficient —no és la condició suficient. Finalment, les indústries fan les seves decisions d'ubicació per mecanismes de mercat, per mecanismes de decisió pròpia —i així ha de ser— i el que hem de fer és intentar facilitar-los aquesta presa de decisió. Una forma que tenim els

governos, en general, és la preparació de sòl; s'ha fet, existeix el sòl industrial; pràcticament, és només amb aquesta política —com deia— d'industrialització difosa; és a dir, pràcticament, arreu d'aquestes comarques existeix avui sòl industrial preparat per poder ser atesa qualsevol petició d'ubicació d'una indústria. És evident que és una zona particularment adient perquè s'installin, doncs, les indústries amb una alta necessitat d'aigua; el mateix cost de l'aigua podria ser un atractiu evident per a determinades indústries, com ho és també, evidentment, la prohibició que algunes d'aquestes indústries s'installin en zones de Catalunya que avui tenen mancances d'aigua —i existeix aquesta prohibició en algunes comarques de Catalunya mancades d'aigua—; per tant, crec que —hi insisteixo— continuem parlant de condicions necessàries, però no —segur— suficients, perquè canviï aquesta realitat, que és la baixa industrialització o la baixa ubicació d'indústries en aquestes comarques.

Com el turisme. És evident que tots pensem que és quelcom que és possible de potenciar, que estem convençuts que en el futur ho aconseguirem, però que probablement ens hem de plantejar com i què fem. En aquest sentit, probablement, doncs, hi ha també algunes qüestions particularment importants. N'esmentaré algunes.

El problema gravíssim de la regressió del delta: aquest és un territori format per quatre comarques, de les quals al final, doncs, existeix una superfície extraordinàriament gran, extraordinàriament important des del punt de vista mediambiental, però també des del punt de vista socio-econòmic per a la zona, que és el delta, que degut, també, a un problema afegit d'aquells embassaments de què abans parlàvem i en no rebre més que el 5% de les aportacions sòlides que tradicionalment s'aportaven per al riu i que han estat les que han creat el mateix delta, en desaparèixer aquest 95% de les aportacions sòlides, doncs, aquest delta que està sofrint i patint cada dia l'erosió de l'acció del mar, en no tenir l'alimentació que li venia pel riu, doncs, va desapareixent, va anant enrere; avui més lentament que fa uns anys, però va anant enrere; i d'això ens n'hem d'ocupar, evidentment, ens n'hem d'ocupar. En aquest sentit s'han fet estudis i creiem que, conjuntament amb el Ministeri d'Obres Públiques i Transports, que és competent també en aquestes actuacions —estem ja parlant, jo diria, amb molta dedicació ambdues administracions—, podem tirar —jo confio que a partir de l'any vinent—, doncs, una actuació concreta en el delta que ens asseguri la forma d'estabilitzar-lo, la forma d'estabilitzar aquest delta tenint en compte l'enorme valor mediambiental d'aquell delta i que, per tant, amb aquestes actuacions per no deixar-lo en regressió, que no ataquem també el medi ambient, que podria fer-se. Hi han exemples en el món d'actuacions per consolidar una línia de costa determinada que són greus agressions; avui en dia serien considerades greus agressions al medi ambient. Per tant, haurem de vetllar perquè aquesta lluita contra..., o en favor de l'estabilització del delta no vagi en contra també de, diguem-ne, la qualitat mediambiental del delta.

El problema de la salinitat, aquest ja no tan lligat al tema de les aportacions sòlides, però sí lligat al cabals del mateix riu. La disminució de cabals del riu salinitza, perquè no trenca la penetrabilitat de la salinitat del mar cap endins. Però també lligada —i molt important, i haurem de tenir-ho en compte a l'hora de discutir, per exemple, doncs avui ja sobre la taula, els continguts del Pla hidrològic de l'Ebre, de la conca de l'Ebre—, molt

l·ligada a la qualitat de l'aigua que ens entra. He dit ja alguna vegada en aquesta cambra que l'aigua de l'Ebre entra a Ribarroja amb més salinitat de la que té en el seu pas per Tortosa; allà ens ve l'aigua salina, amb manca de qualitat per les aportacions que fa, pels arrossegaments de les terres que ha travessat prèviament i els usos d'aigua que s'han fet prèviament. Caldrà vetllar —hi insisteixo— amb els usos d'aigua que el Pla hidrològic de l'Ebre contempla com a possibles i l'efecte que puguin tenir sobre aquesta qualitat de l'aigua. Hi insisteixo: la salinitat no és només un problema de cabals, no és tant un problema de la intrusió de l'aigua del mar com també de la mateixa qualitat de l'aigua que ens entra i caldrà vetllar-ho.

Podríem esmentar molts altres problemes i podríem esmentar, també, d'altres realitzacions. Per exemple, jo li dono moltíssima importància, doncs, al desdoblament de la línia fèrria València-Barcelona, que s'està produint en aquests moments. Fa pocs dies el Ministerio anunciava la inversió de 100.000 milions de pessetes en un programa a quatre anys en el desdoblament d'aquesta línia, que permetrà, a través d'aquest desdoblament, donar molt millor servei; és un desdoblament amb realització d'algunes variants que poden potenciar extraordinàriament, a través de la creació d'una gran estació comercial en la zona baixa de les comarques de l'Ebre, que jo crec que pot tenir també, dintre d'aquesta potenciació de —diguem-ne— el vessant comercial i de serveis de les terres de l'Ebre, comercial per una banda i de serveis turístics per l'altra.

En qualsevol cas, del que estic convençut —i amb això recullo la iniciativa parlamentària d'ambdós diputats— és que només l'acció del Govern de la Generalitat podrà anar complint les condicions necessàries, però mai probablement serà suficient, perquè bona part de les coses que fan suficients les actuacions com per crear riquesa de veritat passen per les mans, moltes vegades, que no són ni dels governs ni de les administracions locals, comarcals, sinó dels mateixos agents socials. Per tant, estic molt d'acord que caldria que tots plegats ens apleguéssim, ens ajuntéssim per tal de discutir, comentar, ens apleguéssim en un lloc en què poguéssim discutir conjuntament, el Govern de la Generalitat, que òbviament —i ho ha demostrat— té interès en el desenvolupament de les terres de l'Ebre... I ara diré una cosa: no només per les terres de l'Ebre, sinó també per l'interès global del conjunt de Catalunya, perquè és tot Catalunya que necessita que les terres de l'Ebre funcionin millor del que estan funcionant avui.

Per tant, no és només un deure de justícia, que ho és, o un deure de solidaritat, que ho és, sinó fonamentalment també un deure d'interès per al conjunt de tots; a tots ens interessa que les terres de l'Ebre marxin bé, al Govern de la Generalitat, les administracions locals, els consells comarcals, i també les forces socials, que ens apleguem en un institut —fem-ne una proposta concreta— per tal de, buscant d'aplegar allò que ja fa el Govern de la Generalitat, allò que hauria de fer el Govern de la Generalitat, estudiant els efectes d'allò que podem fer pel que fa a on adreçar les nostres capacitats d'inversió —que són les que són— que poden potenciar-se, evidentment, però que són les que són, on les hauríem d'adreçar per tal de produir sobre el territori un efecte millor i per tal que la gent, coneixedora d'aquestes accions i l'objectiu d'aquestes actuacions, els pugui treure el rendiment fent les inversions que són, en definitiva, les de la gent, les dels agents socials a què feia referència, les que

han de produir aquesta condició suficient per al desenvolupament d'aquestes terres que tots volem.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, honorable conseller. Té la paraula... (*Pausa.*) És que ha renunciat, l'il·lustre diputat. La il·lustre diputada té la paraula per contestar la interpellació.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Senyor Molins, penso ser molt breu en la meua rèplica i més que una rèplica vull que sigui una mena de reflexió, tot seguint una mica amb el to de diàleg que hem tingut fins ara.

Mireu, el rebuig general que tenim la gent de l'Ebre no es limita només al fet de pensar i tenir consciència de tot allò que mereixem com a ciutadans i que no ens ha arribat o que ens ha arribat d'una forma no plenament desitjada. El rebuig és més profund, i arrenca del moment en què es va aturar o ralentir aquest procés d'inversió a tots els nivells —el darrer va ser a principis de l'any 80—; moment en què comencen aquestes terres a perdre el seu pes específic, un pes que estem decidits a recuperar, i en això ja va la nostra oferta de diàleg.

Potser l'exemple més representatiu d'aquest fet sigui la mateixa ciutat de Tortosa, centre d'àmbit regional des de sempre, però que darrerament assisteix a una pèrdua progressiva d'aquesta representativitat, i, com a resultat, va perdent també la seva àrea d'influència. Volem recuperar de nou aquest àmbit regional, obrir-nos al nostre entorn, un entorn que arriba a altres autonomies com la valenciana i l'aragonesa, que des de sempre han estat l·ligades a la nostra vida quotidiana. Perquè només així podrem també deixar de ser el sud del nord del nostre propi país —i ja empro una frase que, darrerament, sembla que sigui una frase d'aquestes d'eslògan i tot. Però també haig de repetir altre cop que per aconseguir tot això cal un impuls polític clar i decidit, que només pot venir directament del Govern, un cop escoltades les demandes, i, a la vegada, una voluntat de treball i una implicació fins a les seves darreres conseqüències.

Miri —i només vull citar-li un exemple, o almenys de la manera que ho veiem nosaltres—: en els continguts dels pressupostos per a l'any que ve ens trobem, com a mostra, que grans obres d'infraestructura del país, com són, per exemple, l'eix transversal o l'autopista de Mataró a Granollers, seran realitzades per GISA, empresa pública; per tant, amb un marge de garanties molt elevat. En canvi, el nostre demanat eix de l'Ebre segueix inacabat degut al seguit d'adjudicacions parcials que s'han fet i s'estan realitzant. Per moltes vegades que es digui, està clar que el tracte no és el mateix, i la importància d'aquesta ruta no la veiem amb els mateixos ulls. Quan parlo de voluntat i d'implicació, em refereixo concretament a fets com aquest i d'altres.

Finalment, haig de retornar el contingut exacte de la nostra interpellació, i amb aquest retorn anuncio també la presentació de la corresponent Moció que la pugui fer efectiva.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara el punt novè de l'ordre del dia... (*El conseller demana per parlar.*) Perdó, sí, l'honorable conseller pot contestar a la il·lustre diputada.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. No només per cortesia, sinó també perquè vull fer una petita..., vaja, donar-li una notícia que probablement, doncs, li serà agradable d'escoltar: aquest tema que deia de l'empresa GISA, sàpiga que ja fa uns mesos el Govern de la Generalitat va encomanar a GISA la realització també del Maials-Lleida; en aquest moment, portarà probablement la direcció d'obra del primer tram, que ja ha estat adjudicat, però, en qualsevol cas, té l'encàrrec perquè l'any que ve s'iniciï el trajecte fins a Albatàrrec; la finalització total de l'eix, per tant, la farà ja aquesta empresa pública. També és garantia, jo crec, de les que feia la Direcció General, però, en qualsevol cas, del seu comentari concret, sàpiga això.

Me n'alegro extraordinàriament, d'aquesta voluntat de desenvolupament, no perquè cregués que abans no existís, ni de llarg, però és que crec que, de veritat, la confluència d'aquestes voluntats és el que ens farà tirar endavant. I sàpiga, i en nom del Govern de la Generalitat..., reafirmar la voluntat del Govern de la Generalitat, també, per assolir-ho, i que estic segur que, si totes les forces polítiques, els responsables polítics d'aquestes comarques i els ciutadans aconseguim encomanar als ciutadans aquesta voluntat de desenvolupament, serem capaços d'assolir-ho de veritat.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Ara sí, el punt novè de l'ordre del dia: interpellació sobre la política a desenvolupar per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions, que formula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política a desenvolupar per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objectiu d'aquesta interpellació era —és— la d'analitzar, amb una certa retrospectiva, la realització dels Jocs Paralímpics, per treure'n unes conclusions i propostes que vagin més enllà de felicitar-nos pels èxits, per l'èxit que van tenir les competicions esportives. Els Jocs Paralímpics van representar, representen, a nivell internacional, el màxim exponent de l'esport d'elit de persones amb disminucions, i també, com vàrem poder constatar al seu dia, un esdeveniment esportiu mundial. És important ressaltar la seva dimensió humana, també, i solidària, que els ha convertit en un esdeveniment que ha contribuït a la sensibilització social i a la normalització de comportaments i d'actituds cíviques.

Podem dir que aquests Jocs, celebrats fa uns mesos, varen ser un referèndum on es posava en joc l'acceptació o el refús, la normalització o la marginació de les persones disminuïdes. El resultat constatable, a la ciutat de Barcelona i a tot Catalunya, va ésser favorable a aquest referèndum, respecte a l'acceptació i a la normalització de les persones amb disminució. I aquest resultat que tots vàrem constatar al seu dia va ésser degut a la voluntat i a l'esforç de les administracions públiques —especialment a la ciutat de Barcelona, seu dels Jocs—, a organitzacions no governamentals i entitats que van esponsoritzar-los, i també a l'adequació urbana i social que es va fer de la ciutat de Barce-

lona i de les ciutats subseus olímpiques; a l'estratègia organitzativa de la divisió de Paralímpics; als 4.000 atletes, amb alta preparació esportiva, que hi varen participar, que es varen emportar 314 medalles; als 7.300 voluntaris; al milió de ciutadans que, aproximadament, varen assistir a les diverses competicions; als mitjans de comunicació catalans, que varen retransmetre adequadament totes les competicions, i —per què no?— als col·lectius i entitats de disminuïts que, amb la seva tradició de treball i lluita per la defensa dels seus drets, van posar el seu gra de sorra en la celebració d'aquests esdeveniments.

En contemplar, passats els Jocs, tots nosaltres, amb il·lusió i també amb una certa emoció, aquestes celebracions i competicions esportives, veient de prop l'interès que els ciutadans i ciutadanes havien tingut en la seva participació i en el seu seguiment, veient l'entrega dels grups de voluntaris i l'esforç de les administracions per tirar endavant l'organització, constàvem, en aquell moment, que s'obria una nova etapa. Molts dels col·lectius de persones amb disminució deien «mai més res no serà igual; les coses, a partir d'aquí, canvien; s'obre una porta, és una altra etapa, és una altra època».

Els Jocs varen ésser, doncs, un nou pas per a la integració, i ho varen ésser en l'entorn urbà i també en l'entorn social. Però aquesta constatació que vàrem fer, i que continuem creient que és així, no és suficient, i cal que recollim l'experiència dels Jocs per fer un nou pas endavant en les polítiques que puguem endegar, i que recollim aquell esperit que, d'alguna manera, va estar reflectit en les conclusions del I Congrés Paralímpic, celebrat uns dies abans a Barcelona, abans de començar les competicions esportives. De les conclusions d'aquest Congrés, en vull extreure tres, que crec que ens són totalment adequades per al que vull proposar aquest vespre aquí. Primer, la necessitat que l'esport paralímpic estigui integrat en l'olímpic, a fi d'evitar la marginació que té, en la consideració de la societat, qualsevol forma de competició separada d'aquest marc; és a dir: integració de l'activitat esportiva en l'activitat normal. Segon, la necessitat que els governs tinguin un disseny d'una política estable de recolzament a l'esport de minusvàlids en l'àmbit legislatiu i també, d'acord amb les competències, en l'àmbit fiscal, a fi de possibilitar el flux de mitjans econòmics, tant de les institucions públiques com privades. I, tercer, la demanda que feia el Congrés als mitjans de comunicació que s'aproximin al moviment esportiu de minusvàlids amb la major sensibilitat i amb un veritable judici crític.

Per altra part, les administracions i les entitats i associacions consultades —que coincideixen amb aquestes conclusions del Congrés que es va celebrar— parlen i plantegen també un conjunt de dificultats amb què es troben dia a dia. Dificultats que coincideixen amb el fet que la pràctica de l'esport, en aquest moment, només pot ésser per als més avantatjats; que la política esportiva no està a l'abast de tothom; que l'esport integrat encara no és possible ni físicament ni socialment; que cal fer complir la Llei de barreres arquitectòniques per poder accedir a les instal·lacions esportives; que manquen monitors especialitzats, a l'INEF —aquesta és una assignatura o una especialitat optativa, no obligatòria—; que no hi ha prou campanyes —no ja *prou*: no n'hi ha cap— campanyes específiques per motivar les persones amb disminució cap a aquests esports específics, i, evidentment, que hi ha pocs recursos econòmics dedicats a la qüestió.

Per altra part, i pel que fa als jocs *Special Olympics*, als quals fins ara no he fet referència, la seva celebració també va ser un èxit, un èxit d'assistència, un èxit de participació d'atletes, i ens van posar de manifest que teníem un nou repte davant d'aquest col·lectiu de persones amb disminució psíquica: l'impuls d'una activitat esportiva diària i quotidiana, integrada, com deien molt bé, en aquell moment, a les instal·lacions del barri i al pati de l'escola, i també l'extensió, el major nombre de nens i joves amb especials dificultats.

Aquestes són les demandes i aquestes són les necessitats que fan els atletes, que fan les entitats, que fan les federacions. I amb això no vull dir que no s'estiguin portant a cap polítiques específiques i adequades. Coneixem que l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació, la Direcció General de l'Esport, la mateixa Conselleria de Benestar Social, estan desenvolupant alguns programes, alguns d'ells amb l'objectiu d'avançar en l'esport integrat, és ben cert; fer possible l'accés en igualtat de condicions; potenciar mitjançant una política de subvencions els vint clubs —només n'hi ha vint— que existeixen a Catalunya i les dues federacions existents.

En aquest moment, l'esport especial és molt important pels pocs programes que encara hi ha; hi ha dotze o tretze —no sé si són dotze o tretze, vostè ho sabrà més bé que jo, senyor conseller— especialitats existents en cada una de les dues federacions, la qual cosa vol dir que es comença a moure bastant de gent —no tota la que hauria de moure's— a l'entorn de les diferents especialitats esportives.

La interpellació venia a demanar al Consell Executiu de la Generalitat, al senyor conseller que el representa, que, si estem disposats a recollir i a mantenir aquest esperit que s'ha fet palès en els Jocs Olímpics del 1992, cal impulsar, a la vegada, una mica més aquesta activitat esportiva, en la línia, crec jo, de les conclusions del Congrés Paralímpic, és a dir: integració esportiva sí o no, i, si és que sí, què fem?; planificació, per part del Govern de la Generalitat i de les administracions locals, del que ha d'ésser aquesta activitat esportiva, i veure fins on podem arribar, i també divulgació, sensibilització, de la política esportiva utilitzant, lògicament, els mitjans de comunicació que tenim més a l'abast, en aquest cas la televisió catalana i la ràdio que està més pròxima.

Aquest és el motiu de la nostra interpellació: conèixer els seus propòsits de capteniment i començar a parlar i discutir sobre aquestes qüestions, que crec jo que, després de la celebració de les olimpíades, havent-se creat moltes expectatives a l'entorn de l'esport especial, cal que pensem i que planegem quin tipus d'actuacions, per a un futur, el Govern de la Generalitat vol endegar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada interpellant, li agraeixo molt aquesta interpellació, perquè em sembla que és molt oportuna, no tan sols pel fet dels Jocs Paralímpics i *Special Olympics*, sinó també pel fet que ahir va fer un any que vàrem aprovar la Llei de barreres arquitectòniques, i, per tant, a mi em sembla que és bo programar més el futur que el passat, és clar, però veure exactament què és el que

estem fent i què és el que tenim programat, per actuar d'una forma immediata.

Per tant, jo no em basaré, en la meua resposta, a parlar únicament de l'aspecte esportiu; el tocaré també, però em sembla que havent fet ahir, com dic, un any que aquí vam aprovar per unanimitat la Llei de barreres arquitectòniques, i estant això immers de ple en el que és la seva interpellació, a mi em sembla que fóra bo que sistematitzéssim —ho he desglossat en setze punts—, perquè després, fins i tot en futures compareixences o altres iniciatives parlamentàries, poguéssim tenir un referent del que avui, en aquesta oportunitat, ens proposem fer.

Les principals actuacions que tenim encarades són..., d'acord amb l'article 23 de la Llei que aprovarem ahir va fer un any, el Govern ha aprovat el Decret de constitució del Consell per a la Promoció de l'Accessibilitat i Supressió de Barreres Arquitectòniques. Aquest Consell està adscrit al Departament de Benestar Social, i, tan aviat com surti publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*, es constituirà, i immediatament es posarà en funcionament.

En segon lloc, d'acord amb l'article 14 de la mateixa Llei, el Govern ha creat el Fons per a la supressió de barreres arquitectòniques, com vostès coneixen; ha fet la convocatòria del 92, i, evidentment, ho seguirà fent en els anys successius.

En tercer lloc, d'acord amb l'article novè, i a fi de facilitar habitatge accessible a les persones amb mobilitat reduïda, el Govern acaba d'aprovar —en el dia d'ahir— un decret que contempla una sèrie de subvencions, tant per als habitatges que puguin sol·licitar persones amb mobilitat reduïda, com aquelles entitats jurídiques que ho vulguin destinar a la creació de llars-residències per a les persones amb disminució que ho necessitin, que n'és un punt essencial. Nosaltres hem dedicat els passats anys, sobretot, a construir residències per a disminuïts psíquics profunds, ens falta per inaugurar les sis darreres de les programades, que serà en el transcurs del primer semestre de l'any proper, i aquí haurem acabat —pensem— amb la necessitat urgent a Catalunya d'aquest tipus d'equipaments.

Ara ens hem de dedicar a les residències de grans disminuïts físics, que fa falta completar-les, i sobretot —com dic— als habitatges per a disminuïts físics o psíquics lleus i mitjans, que necessiten..., cap residència, sinó una llar-residència, una llar, en definitiva, que d'acord amb la seva situació puguin tenir una vida normalitzada. Això, com dic, va ser aprovat ahir pel Govern de Catalunya, tan aviat com surti al *Diari Oficial de la Generalitat* serà vigent i, en concret, d'acord amb el pressupost que està en tramitació actualment, l'any vinent començarà a funcionar aquesta actuació.

En quart lloc, d'acord amb l'article 12, pel que fa al transport, s'està construint la línia 2 del metro de Barcelona —com saben— totalment adaptada i s'està avançant en el pla d'adaptació de les estructures ja existents. Saben que l'aspecte del transport, quant a la infraestructura, el transport de metro és competència de la Generalitat, l'altra és competència de les emissions locals i, en aquest sentit, aquesta és l'actuació del que s'està fent.

Per altra banda, el Departament de Benestar Social està subvencionant vehicles adaptats a aquelles entitats que ho sol·liciten, a través de les seves necessitats, i també s'està preparant un estudi exhaustiu sobre el tema de l'accessibilitat del transport, que estarà acabat a finals de 1993, així com un manual sobre el

transport públic accessible destinat als ens locals de Catalunya, que estarà disponible durant el primer trimestre de 1993.

En cinquè lloc, d'acord amb l'article 13, el Govern està impulsant la formació de professionals intèrprets del llenguatge de signes i guies de sords i cecs, i també està subvencionant, per mitjà de la Federació de Sords de Catalunya, un servei d'intèrprets de llenguatge de signes per a les persones que ho necessitin.

En sisè lloc, per altra banda, també, el Departament de Benestar Social està col·laborant amb Televisió de Catalunya, a fi d'anar ampliant progressivament els programes informatius i culturals amb la tècnica de subtitulació, mitjançant teletext, a fi que siguin accessibles al col·lectiu de sords. Televisió de Catalunya acaba d'aprovar, fa poc, un símbol per anunciar els programes que disposin d'aquest servei. Ens proposem també fer gestions perquè Televisió Espanyola i les televisions privades ho incorporin; de moment, això no ho hem assolit, fins aquest moment.

En setè lloc, el Departament de Benestar Social té elaborat un esborrany de proposta de llei que regularà el servei i l'ús dels gossos pigalls, que està previst que s'iniciïn aviat els passos administratius adients. Això de cara als cecs, a les persones amb disminució de ceguesa és molt important; en aquests moments es troben amb dificultats, moltes vegades, que els deixin entrar en espais públics o en serveis públics, i realment sembla que això és quelcom que hem d'assegurar per llei, que això sigui així. El gos, per a aquestes persones, el gos ensinistrat és quelcom que és necessari de cara a treure, a eliminar les barres que ells tenen de cara a poder-se moure.

En vuitè lloc, d'acord amb la disposició addicional primera de la Llei, el Departament de Benestar Social està preparant la redacció del Codi d'Accessibilitat que refundrà totes les normes dictades en la matèria i que obtindrà les condicions tècniques d'accessibilitat a tots aquells usos regulats pel Decret 184. Està previst fer la presentació del Codi d'Accessibilitat el primer trimestre de 1993.

En novè lloc, d'acord amb la disposició addicional segona, el Govern està treballant, fent les modificacions necessàries als edificis dependents de la Generalitat, per tal que siguin accessibles. Els respectius departaments de la Generalitat hi han de destinar, com a mínim, l'1% del pressupost d'inversió directa, tal i com preveu un acord que el Govern va adoptar.

En desè lloc, d'acord amb la disposició addicional tercera de la Llei, cada departament està preparant els plans d'adaptació i supressió de barreres arquitectòniques pel que fa als edificis i instal·lacions d'ús públic de la seva titularitat o sobre els quals es disposa dret d'ús.

Com a punt onze, d'acord amb la disposició addicional quarta, el Govern ha dut a terme una important campanya de difusió de la Llei, així com del Decret 100, del qual se n'ha fet una distribució a entitats professionals i polítiques —ajuntaments, consells comarcals— de més de 100.000 exemplars. També s'han fet una sèrie de publicacions encaminades a orientar i informar sobre aquest tema, així com cursos i conferències a diferents indrets de Catalunya.

Com a punt dotze, també amb motiu de l'aprovació de la Llei i amb la intenció de fer-ne el màxim de difusió, el Departament de Benestar Social va organitzar una exposició itinerant que, sota el títol «Fem Catalunya accessible a tothom», va ser

exposada a diferents ciutats i pobles de Catalunya, exposició que pretenem seguir mostrant com a campanya de sensibilització.

Com a punt tretze, el dia de demà i demà passat, el Departament de Benestar Social prepara, per a aquests dos dies, una important campanya arreu de Catalunya que, amb el lema «Ajudeu-nos a trencar barreres», amb una participació de 4.000 voluntaris, té per objecte sensibilitzar la societat catalana en aquesta temàtica. Amb aquesta acció s'intenta, no només difondre la possibilitat d'eliminar barreres arquitectòniques —guals ocupats, senyals verticals, obres, escales, seients reservats ocupats, etcètera— que dificulten l'autonomia de les persones amb mobilitat reduïda, sinó també sensibilitzar i conscienciar la nostra societat que cal dedicar-los una atenció més acurada; així en els casos de coixesa, ceguesa, embaràs, persones amb cotxets de nens, etcètera, i tot això dins de la propera celebració del Dia Internacional del Voluntariat, per això es fa amb la participació d'aquest nombre de voluntaris.

En catorzè lloc, també dir que, d'acord amb la disposició addicional sisena, el Govern prepara, per dins de l'any 93, un pla de control, que presentarem, al seu moment, que garanteixi el compliment d'aquesta Llei.

Queda, i com a punt quinze, el de l'esport. Nosaltres estem preparant, amb la Secretaria General de l'Esport i també amb les federacions catalanes de disminuïts, un pla en relació amb els tres punts que vostè ha assenyalat: la integració esportiva, amb el que puguem fer al respecte —hi ha algunes qüestions que no són competència nostra, tot el que és unificació de l'esport olímpic i paralímpic en alguns esports però, de qualsevol manera, aquí el president del Comitè Olímpic Internacional es va comprometre o va dir que hi estava, en principi, a favor—, la planificació i la informació. Esperem que dintre del primer semestre de l'any que ve puguem presentar el resultat d'aquest treball que amb la Secretaria General d'Esport i amb la Federació Catalana d'Esports Disminuïts estem portant a terme en una doble direcció, tant en l'esport de competició en si, com en l'esport per a persones que situades en una data propera, amb un accident que els ha deixat impossibilitats per al futur de la seva vida, necessiten un esport com a mitjà de rehabilitació i no tant com de competició.

Després també, això, evidentment, ho estem..., ho procurem fer enfortint tot el que puguem el col·lectiu associatiu. Ens sembla que totes aquestes actuacions, amb tot el que sigui possible, els protagonistes n'han de ser el col·lectiu associatiu, per això, amb el que jo he dit que amb el Decret que ahir va aprovar el Govern de la Generalitat dels habitatges, hem possibilitat també que siguin els col·lectius, que els col·lectius puguin també assolir la propietat d'aquests habitatges per a les persones disminuïdes que estiguin al seu càrrec o dels quals tinguin cura.

Bé, i ens prometem, finalment, com a punt disset, també, a potenciar el centre de referència Sirius, que ha tingut una molt bona acollida, crec que un bon resultat i ens sembla que és bo —almenys de cara a les consultes que hem fet amb els col·lectius de disminuïts—, que és bo potenciar-ho i donar-hi més força, si és possible.

Bé, aquests són els disset punts que nosaltres ens prometem desenvolupar, ho he intentat fer d'una forma sistemàtica, amb dates, perquè realment, sobretot el Departament s'obligui al seu compliment, i —com he dit al començament— perquè amb els di-

ferents contactes parlamentaris que existeixin puguem tenir un document de referència, tant per veure mancances –si és que n'hi han, que afegiríem–, com, sobretot perquè tinguem en compte què és el que el Departament està intentant fer amb tot el que són barreres arquitectòniques, tant en el compliment de la Llei com amb el resultat –com la senyora diputada ha dit–, dels Jocs Paralímpics i els *Special Olympics*.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Senyor conseller, no m'ho faci més això! Em dona disset punts d'actuació en relació amb la Llei de barreres arquitectòniques, de la qual jo no n'he parlat. El meu objectiu era parlar de l'esport de minusvàlids, no de la Llei de barreres arquitectòniques; en tot cas, esperi que l'interpel·lem sobre la Llei de barreres arquitectòniques i aleshores vostè em diu el que pensa fer.

Jo li estic dient: què pensen fer vostès pel que fa a l'esport de minusvàlids? Com pensen recollir l'esperit del 92 i desenvolupar un conjunt de programes amb una direcció que jo li proposo?, que no sé si és la seva. I vostè em diu: «No, miri, estem fent un pla amb la Direcció General de l'Esport...»

El que passa, senyor conseller, és que la Direcció General de l'Esport està molt més ficada que vostè en aquest tema, la qual cosa és normal, perquè si parlem de política integrada el lògic és que la Direcció General de l'Esport sigui qui es cuidi de l'esport per a minusvàlids, i no vostè. I vostè ha vingut pensant que jo li preguntaria una altra cosa. La meua interpellació era al Consell Executiu i no a vostè, ara vostè s'havia d'assabentar de quins són els objectius de la Direcció General de l'Esport.

Perquè una de les coses que jo li volia dir era com han donat compliment a la Llei 8/88, a la Llei de l'esport de Catalunya. Hi ha dos articles –l'article 2 i l'article 47– que parlen d'esport especial. Han desenvolupat aquests articles o no? Ara vostè no m'ho podrà contestar perquè no s'ha llegit la Llei; hi tomarem el mes de febrer –segurament–, quan presentem la nostra moció.

És clar, ara jo li dic: estan a favor o no d'aquesta integració de l'esport? Vull dir, estan a favor que el bàsquet, les lligues de bàsquet s'integrin o no s'integrin a l'esport normalitzat? Bé, suposo que tampoc m'ho podrà contestar, vostè.

Què em diu vostè de la potenciació de la formació de monitors de l'INEF, que és el que jo li estava plantejant? Per altra banda, com pensen fer complir la Llei de barreres? Evidentment, vostè ja l'ha desenvolupat, però és que en el pressupost no hi ha ni un duro més que l'any passat, 200 milions de pessetes, per a entitats i per a administracions locals –150 per a uns i 50 per als altres– i no hi ha cap pesseta més per desenvolupar la Llei de barreres arquitectòniques. Què pensen fer per eliminar barreres arquitectòniques a les instal·lacions esportives, que la majoria són instal·lacions municipals? Només hi ha 50 milions de pessetes. Què farem? Podrem desenvolupar o no podrem desenvolupar l'esport a Catalunya?

Bé, aquest era el conjunt de qüestions que jo li volia repreguntar en funció del que vostè m'havia de contestar, però com que no m'ha contestat el que jo li preguntava em reservo per a la moció que mantindrem per al pròxim període de sessions. I li demano per favor que la pròxima vegada que l'interpel·li em contesti.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyors diputats, senyora diputada, jo crec que l'equivocació és de vostè, perquè la interpellació diu així –no diu tot el que vostè després ha assenyalat, jo he estat prou curós que no li ho he retret–, diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat respecte a les polítiques a desenvolupar durant la present legislatura per a les persones amb mobilitat reduïda i altres limitacions?»

És això el que diu la interpellació i jo he contestat la interpellació. Aquí no parla per a res de l'esport, no parla per a res de... Jo, en canvi, el que sí que li he dit és que amb la Subdirecció General de l'Esport nosaltres estem fent aquest Pla i és evident que jo conec la Llei, no tan perfectament com si fos el secretari general de l'Esport és clar, però conec la Llei d'esport, a què vostè ha fet referència, concretament l'article 8.

Però això ho estem fent. Ja li he dit que dintre del primer semestre nosaltres aixòensem poder-ho fer, però jo contestava la interpellació que vostè m'ha fet. Per tant, això és el que diu. En tot cas, ha estat mal formulada i, en tot cas, jo li demanaria que una altra vegada la formuli millor i aleshores li contestaré i m'adequaré –com sempre faig– al que vostès diuen.

Moltes gràcies, senyor...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. (La Sra. Barenys demana per parlar.) Il·lustre senyora diputada, no he vist ni que fos al·ludida, ni contradida, ni he sentit...

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president, perquè el conseller m'ha dit que jo no he formulat bé la interpellació. Per tant, això és una...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: El senyor conseller li ha dit...

La Sra. BARENYS: Que no he formulat bé la interpellació.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: ...que li ha demanat coses en la formulació de la seva interpellació que no havia fet en la formulació de la interpellació. Digui.

La Sra. BARENYS: Jo he interpretat que em deia que no l'havia formulat bé.

Bé, senyor conseller, jo suposo que vostè sap llegir bé, entre línies. (Rialles.) Si vostè es llegeix..., evidentment, senyor conseller, si vostè es llegeix els arguments pels quals jo arribo en aquest plantejament de la interpellació s'adonarà que estem parlant de tota la política esportiva i d'adequació de la ciutat per a poder celebrar els Jocs Olímpics. Aleshores, com a conseqüència, un dirà: «Què pensen fer?»

Però tota l'argumentació anterior està parlant de la política esportiva dels minusvàlids; no parla ni de treball, ni parla d'altres qüestions. Per tant, jo penso que vostè no ha fet una lectura completa, diríem, integral del tema, sinó que només s'ha llegit l'últim punt.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Crec que vostè no se l'ha llegit, no el primer punt, el primer, perquè després del seu nom i el del senyor Soto diu: «A Catalunya s'han fet avenços importants respecte al plantejament de lleis i nor-

mes orientadores, establint l'adequada atenció a les persones amb mobilitat reduïda o qualsevol altra limitació.» Això parla no de l'esport, sinó que parla de la mobilitat reduïda i de les limitacions que les persones disminuïdes tenen en general.

L'objectiu d'aquestes actuacions emanades pel Parlament de Catalunya, el Consell Executiu de la Generalitat i les administracions locals no ha estat altre que establir el marc adequat per anar fent possible el principi d'igualtat per a tots els ciutadans establert per la Constitució i l'Estatut afavorint..., perquè una mostra d'aquesta voluntat pel que fa a les persones disminuïdes, amb certes limitacions, ha estat el treball realitzat per adequar la ciutat de Barcelona..., i aquí, vostè, en dos paràgrafs, parla dels Jocs, i després acaba la interpellació parlant en ter-

mes generals. Això és el que diu la interpellació; no ha estat pas cap invent meu. Ja ho dic..., i no ho diu en cap lloc, ni en l'exposició, que diu: «Escolti, en funció dels Jocs Olímpics, jo li pregunto això», això no ho diu; per tant, jo li he contestat molt..., *vamos*, perfectament, com acostumo a fer —perdoni la immodèstia—, el que vostè em pregunta.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Suspendrem la sessió, per reprendre-la demà a les deu del matí.

(La Sessió se suspèn a les nou del vespre i un minut.)

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament:
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
*La funció i les competències legislatives
del Parlament*
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
*El control i l'impuls polític de l'acció de
govern*
*La publicitat i el coneixement del
Parlament*
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció s'acaba, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

